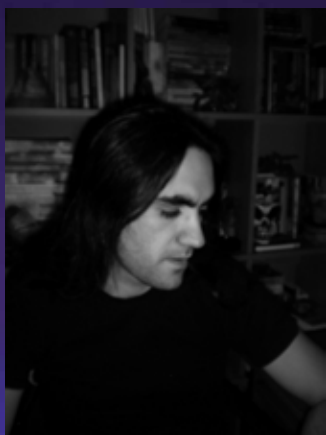

Γιώργος Χατζηκυριάκος
Το Τραγούδι του Χρόνου

η χώρα των χαμένων ευχών

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που ένα αγόρι από τον Πειραιά ξεκίνησε να γράφει μια φανταστική ιστορία για μια παρέα παιδιών που ανοίχτηκαν στη θάλασσα ακολουθώντας έναν πειρατικό χάρτη.

Το αγόρι μεγάλωσε, σπούδασε και εργάστηκε σε διάφορα επαγγέλματα, ενώ στα είκοσι πέντε του έγινε πατέρας. Σήμερα, κι ενώ πλησιάζει τα τριάντα, ζει με τη σύζυγο και την κόρη του στην πόλη που γεννήθηκε, και δουλεύει σε ένα χώρο γεμάτο βιβλία.

Μπορεί η πρώτη του ιστορία να μην ολοκληρώθηκε ποτέ, ακολούθησαν όμως πολλές άλλες, αρκετές από τις οποίες δημοσιεύτηκαν σε περιοδικά (Συμπαντικές Διαδρομές, 2012, Mystery) και ανθολογίες (Θρύλοι του Σύμπαντος, Ονείρων Σκιές, Μετά τις 9), καθώς και στο διαδίκτυο, μαζί με άρθρα για τη λογοτεχνία του φανταστικού και τη μουσική.

Από τα τρία μυθιστορήματα που έχει γράψει ως τώρα, το Τραγούδι του Χρόνου είναι το πρώτο που εκδίδεται.

Γιώργος Χατζηκυριάκος

Το Τραγούδι του Χρόνου

βιβλίο πρώτο: η χώρα των χαμένων ευχών

Γιώργος Χατζηκυριάκος
Το Τραγούδι του Χρόνου
ISBN: 978-960-99666-7-2

Δεκέμβριος 2011
Εξώφυλλο: Γιώργος Λαμπράκης
Γραφιστική επιμέλεια: Ελένη Λαμπροπούλου
Επιμέλεια - διορθώσεις: Γιάννης Πλιώτας

ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Κάνιγγος 16, 45444, Ιωάννινα
2651302783 / 6947328011 / voreiolytikes@gmail.com
<http://voreiolytikes.blogspot.com>

Άδεια Creative Commons 3.0
Αναφορά προέλευσης - Μη εμπορική χρήση
Παρόμοια διανομή

Με τη σύμφωνη γνώμη εκδότη και συγγραφέα, επιτρέπεται στον αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή, η παρουσίαση στο κοινό και η τροποποίηση, απόδοση κατά παράφραση ή η διασκευή του, υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση και αν τροποποιήσετε ή δημιουργήσετε περαιτέρω βασισμένοι στο έργο, θα μπορείτε να διανείμετε το έργο που θα προκύψει με την ίδια ή παρόμοια άδεια.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια CC, διαβάστε στο:
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/deed.el>

Στα παιδιά που έφυγαν και γύρισαν ξανά
και σε εκείνα τα παιδιά που ακόμα ταξιδεύουν
σε άγνωστους κόσμους μακριά μας

περιεχόμενα

πρόλογος.....	
---------------	--

μέρος πρώτο: Κάντελαϊτ

1. Τα παιδιά που ήρθαν από μακριά.....	13
2. Τόμας ο θαυματουργός.....	26
3. Η πόλη των κεριών και των θαυμάτων.....	35
4. Το έλατο της Κάντελαϊτ.....	43
5. Σχετικά με τον Χρόνο και τον πόλεμο της Νοέλα.....	55
6. Κορνήλιος ο Γνώμος.....	66
7. Το πρώτο χιόνι.....	75

μέρος δεύτερο: Σκοτάδι πάνω από το Έβεργουις

1. Δώρα που οι Άρχοντες δεν είχαν ξαναδεί.....	92
2. Η Πριγκίπισσα Πρωτοχρονιά.....	99
3. Καταδίωξη στην ομίχλη.....	110
4. Γυρεύοντας τον Τόμι.....	118
5. Ο Δαίμονας της σκόνης και της στάχτης.....	129

μέρος τρίτο: Ο Χρόνος και το αγόρι

1. Στους Μπερδεμένους Λόφους.....	142
2. Οι καμπάνες.....	151
3. Η γριά και το λευκό κορίτσι.....	158
4. Ο καθρέφτης.....	166
5. Μέσα στο βαθύ ύπνο.....	179
6. Υποσχέσεις.....	192
7. Ένα γράμμα από το παρελθόν.....	203

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς και όλοι περίμεναν με ανυπομονησία να υποδεχτούν το νέο χρόνο και όλα όσα επιθυμούσαν να τους φέρει. Υπήρχαν και άνθρωποι που δεν είχαν τίποτα να περιμένουν γιατί η γιορτινή εκείνη μέρα, καθώς και η επόμενη της, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από απλές, συνηθισμένες μέρες όπου τίποτα δεν άλλαζε.

Ένας από αυτούς ήταν και ο ήρωας της ιστορίας μας. Ένα αγόρι που μεγάλωνε και ωρίμαζε, βλέποντας τις χαρές της παιδικής του ηλικίας να σβήνουν χρόνο με το χρόνο, Πρωτοχρονιά με Πρωτοχρονιά. Κάποτε το αγόρι πίστευε στα θαύματα, ειδικά σε όσα λένε ότι συμβαίνουν τις μέρες των Χριστουγέννων. Τώρα πια, και ενώ ήταν μόλις δώδεκα χρονών, δεν είχε να πιστεύει σε τίποτα.

Όμως η ιστορία μας δεν μιλά μόνο για αυτό το αγόρι, αλλά και για την αδελφή του. Το μικρό κορίτσι, όπως όλα τα παιδιά της αθώας ηλικίας, έβλεπε τα Χριστούγεννα μαγικά. Κι όταν οι γιορτές περνούσαν, το κορίτσι περίμενε υπομονετικά να ξαναγυρίσουν για να σκορπίσουν λίγη ομορφιά στη θλιμμένη, γκρίζα πόλη που είχε το όνομα Τσιμεντούπολη.

Τα δυο παιδιά, εκείνο το βράδυ της παραμονής, επρόκειτο να ζήσουν μια μοναδική εμπειρία, παράξενη και θαυμαστή. Σε έναν κόσμο όπου η μαγεία κρύβεται σε μυστικά τραγούδια και άγνωστα μονοπάτια, τα δυο παιδιά θα ξεκινούσαν ένα ταξίδι μακριά από το σπίτι τους. Ένα ταξίδι πέρα από την προσμονή, πέρα από το όνειρο, πέρα απ' τη φαντασία.

Θα μπορούσα να σας πω πολλά για το πώς ξεκίνησε το μεγάλο ταξίδι, ίσως όμως έτσι να χαλούσα το μυστήριο και θα ήταν κρίμα. Το μόνο που μπορώ να σας πω, είναι ότι τα δυο παιδιά, το πρωί της παραμονής τριγυρνούσαν στους δρόμους της Τσιμεντούπολης. Όμως το βράδυ, πριν ο χρόνος κινήσει για τον παντοτινό δρόμο του, τα παιδιά είχαν φύγει...

Κι αν αναρωτηθείτε πού πήγαν, το μόνο που ξέρω να πω με σιγουριά είναι ότι πήγαν κάπου...

μέρος πρώτο

ΚΑΝΤΕΛΑΪΤ

*Κάπου, ανάμεσα στα αστέρια και τα σύνορα της Γης
Κάπου, μεταξύ του ονείρου και μιας πραγματικότητας μικρής
Κάπου, εκεί που το Αύριο συνυπάρχει με το Χθες
Κάπου, όπου φωλιάζουν χαμένα όνειρα και αζήτητες ευχές
Κάπου,
ανάμεσα στον κόσμο των ανθρώπων και το βασίλειο των ουρανών
Κάπου, κρυμμένη βρίσκεται η Χώρα των Χαμένων Ευχών
Κάπου, σε μια πόλη, σε μια χώρα, σε έναν κόσμο μακρινό...*

*Έλα, άστρο η καρδιά που σ' οδηγεί
Έλα, σε έναν τόπο που ονειρεύτηκες παιδί
Έλα, σε ένα σύμπαν που δεν έχει τελειωμό
Έλα, εκεί που η νύχτα είναι αιώνια και το χιόνι σοφό
Έλα, κι αν άργησες, ακόμα είναι νωρίς
Έλα, κι όσα έχασες, απόψε θα τα βρεις
Έλα,
σε μια πόλη, σε μια χώρα, σε έναν κόσμο μακρινό...*

οι Κρυμμένες Φωνές

Τα παιδιά που ήρθαν από μακριά

Ένα ψυχρό αεράκι τριγυρνούσε στα φωτεινά σοκάκια της πόλης παρασέρνοντας το απλωμένο χιόνι. Μυρωδιές από καμένο ξύλο και φαγητό έβγαιναν από τις χοντρές καμινάδες των σπιτιών. Φλόγες έκαιγαν στους φανοστάτες, γύρω από τους οποίους πετούσαν μικροσκοπικά πλάσματα που έμοιαζαν με πυγολαμπίδες. Από μακριά αντηκούσαν μελωδίες και τραγούδια ταξίδευαν με τον άνεμο που φυσούσε τα καμπανάκια στις αυλές των σπιτιών.

Ήταν ένα συνηθισμένο βράδυ στην Κάντελαϊτ, την πόλη των κεριών και των θαυμάτων, ήσυχο για μερικούς και για άλλους ξέφρενο. Μα αν κάποιος κοιτούσε τα άστρα, ψηλά στον ουρανό, θα παρατηρούσε μια μυστήρια αλλαγή. Ένα σέλας, σαν χρυσή ουράνια γιρλάντα, εμφανίστηκε για λίγο και έπειτα χάθηκε. Και τότε, δύο αστέρια, από τη μεριά του ασημένιου φεγγαριού, τρεμόπαιξαν και έσβησαν, το ένα μετά το άλλο.

Όποιος τύχαινε να προσέξει το φαινόμενο, θα νόμιζε πως ήταν ένα ακόμα όμορφο παιχνίδι των Αγγέλων. Όμως οι σοφοί Μάγοι γνώριζαν πως η παραμικρή αλλαγή στον ουρανό σήμαινε αλλαγές για ολόκληρο τον κόσμο. Αλλαγές που ίσως να μην ήταν καθόλου ευχάριστες για τους καιρούς που έρχονταν.

Εκείνο το βράδυ, όπως και κάθε άλλο, η Κάντελαϊτ έσφυζε από ζωή. Οι ντόπιοι ασχολούνταν με τις αγαπημένες τους εργασίες ή απολάμβαναν τον καθιερωμένο περίπατο στους πολυσύχναστους δρόμους. Οι επισκέπτες τριγύριζαν πέρα-δώθε αναζητώντας πανδοχείο ή τα αξιοθέατα της πόλης. Άλλοι είχαν έρθει για να θαυμάσουν από κοντά τις ομορφιές της φημισμένης Κάντελαϊτ και άλλοι για να βρουν πράγματα, αλλά και πρόσωπα, που είχαν χάσει. Διότι υπήρχε η φήμη ότι στην Κάντελαϊτ, όπου κάθε ευχή γινόταν αληθινή, όσα είχαν χαθεί υπήρχαν κάπου εκεί κρυμμένα. Για αυτό και

την αποκαλούσαν «Πόλη των Χαμένων Ευχών».

Οι περισσότεροι επισκέπτες είχαν έρθει από μακρινά μέρη, πέρα από τα σύνορα του Έβεργουις, μέρη στα οποία δεν κατοικούσαν θαυματουργοί. Μερικοί έβλεπαν την Κάντελαϊτ για πρώτη φορά, ενώ άλλοι είχαν ξανάρθει, αλλά, όπως συνήθιζαν να λένε: «μια επίσκεψη στην Κάντελαϊτ δεν είναι ποτέ αρκετή». Και ήταν κάθε λογής επισκέπτες όπως εύθυμοι Μελωδοί, ερευνητικοί Μάγοι, φωνακλάδες Δενδρινοί και λιγομίλητοι Χιονιάδες, όλοι τους περίεργοι στα μάτια όσων ντόπιων δεν είχαν ταξιδέψει ποτέ πέρα απ' την Κάντελαϊτ.

Όμως εκείνο το βράδυ στην πόλη βρίσκονταν δύο επισκέπτες πέρα για πέρα ασυνήθιστοι. Κατάγονταν από ένα μέρος πολύ μακρινό, τόσο μακρινό που αν υπήρχε ένας χάρτης ολόκληρης της Νοέλα, σίγουρα το μέρος αυτό θα έλειπε από εκεί. Οι ίδιοι δεν θυμόντουσαν από πού είχαν ξεκινήσει, πού ήταν το σπίτι τους και πώς ονομαζόταν η πόλη όπου είχαν μεγαλώσει. Μα ούτε και το πώς είχαν έρθει στην Κάντελαϊτ θυμόντουσαν, λες και ο ψυχρός αέρας που φυσούσε τα πρόσωπα τους, τούς είχε κλέψει τη μνήμη. Οι λιγοστές αναμνήσεις που είχαν παραμείνει στο σκοτάδι του μυαλού τους, έμοιαζαν με τα απόμακρα αστέρια πάνω από τα χιονισμένα σπίτια.

Το αγόρι το έλεγαν Λουκά και δεν ήταν πάνω από δώδεκα χρονών. Από το μαύρο του σκουφί εξείχαν καστανόξανθα μαλλιά που ακουμπούσαν στην κουκούλα τού πολυφορεμένου του μπουφάν. Αγέλαστος και σκυθρωπός, ο Λουκάς έδινε την εντύπωση παιδιού που δεν αποκτούσε εύκολα φίλους και που δεν είχε τις καλύτερες επιδόσεις στα μαθήματα. Αν βέβαια κοιτούσες στα μάτια του, παρά τη μελαγχολία που τα χαρακτήριζε, ίσως να κατάφερνες να συναντήσεις το βλέμμα ενός ονειροπόλου. Παρ' όλα αυτά, επειδή εκείνη τη στιγμή τα μάτια του Λουκά αντίκριζαν ένα άγνωστο μέρος, το πιθανότερο ήταν να έβρισκες στο βλέμμα του ανησυχία και δέος.

Το κορίτσι που ήταν μαζί με τον Λουκά ήταν η αδελφή του. Την έλεγαν Φωτεινή και το όνομά της ταίριαζε με το πρόσωπό της που ήταν όμορφο και λαμπερό, σαν τα μακριά, ξανθά μαλλιά της. Ήταν τρία χρόνια μικρότερη από τον Λουκά και ίσως για αυτό να ήταν έτσι χαρωπή, ζωηρή και ορεξάτη. Ίσως, από την άλλη, η χαρά της να οφειλόταν στο θαυμαστό κόσμο που ξανοιγόταν μπροστά στα αθώα της μάτια· μάτια που παρά την ηλικία τους, ήταν έξυπνα και σοφά.

Τα δύο παιδιά αντίκριζαν έναν τόπο που δεν είχαν ποτέ τους ξαναδεί. Δεν ήταν δύσκολο να τους συνεπάρει καθότι είχαν συνηθίσει σε εντελώς διαφορετικό περιβάλλον, μουντό, μελαγχολικό και καθόλου μαγικό. Είχαν μεγαλώσει σε μια πόλη με ψηλές πολυκατοικίες, πολύβουους δρόμους γεμάτους αυτοκίνητα, βρόμικο αέρα και ουρανό καλυμμένο από καυσαέριο. Όμως το μέρος που έβλεπαν τώρα να τους περιβάλει, ήταν τόσο αλλόκοτο!

Πουθενά δεν φαίνονταν εκείνες οι πολυκατοικίες με τα στενά μπαλκόνια, τις μυτερές κεραίες και τους θερμοσίφωνες στις τάρτσες. Τα σπίτια που υπήρχαν γύρω τους ήταν διώροφα με τριγωνικές κεραμωτές σκεπές, σοφίτες, ψηλές καμινάδες (από τις οποίες άνετα χωρούσε να μπει και να βγει έως και ένας πολύ χοντρός άντρας) και μεγάλες αυλές, στολισμένες με φωτάκια που αναβόσβηναν χαρούμενα. Οι τοίχοι των σπιτιών ήταν βαμμένοι με χίλιες αποχρώσεις ανάμεσα στο κόκκινο, το καφέ και το πορτοκαλί. Πουθενά δεν υπήρχε η γκριζάδα που χαρακτήριζε τη δική τους μελαγχολική πατρίδα. Η πόλη εκείνη έσφuzε από χρώματα και φώτα.

Το ίδιο και οι δρόμοι! Εκεί δεν υπήρχε άσφαλτος, μα ούτε και αυτοκίνητα. Οι δρόμοι ήταν πλακόστρωτοι σαν μεγάλοι πεζόδρομοι και φωτίζονταν από φανάρια με πορτοκαλίες φλογίτσες που πρόσθεταν μια παραμυθένια πινελιά στην ατμόσφαιρα. Έλατα υψώνονταν σαν φύλακες έξω από τα σπίτια και ήταν όλα τους στολισμένα με φιόγκους, γιρλάντες και κάθε λογής χρωματιστές μπάλες.

Όσο για τον ουρανό, είχε τη δική του μαγεία. Ούτε νέφος, ούτε μαύρα σύννεφα έκρυβαν το βαθυκύανο χρώμα του, παρά μόνο αραιά μωβ νεφελώματα που σχηματίζονταν ανάμεσα στα εκατοντάδες αστέρια. Το στρογγυλό ασημένιο φεγγάρι χάριζε λαμπρότητα στη νύχτα, μια νύχτα που δεν ήταν καθόλου σκοτεινή, αλλά φωτεινή και ζωντανή.

Αν και ήταν νύχτα, η πόλη έδειχνε ν' αγρυπνά. Τα παιδιά έβλεπαν κόσμο να πηγαиноέρχεται λες και συνέτρεχε κάποια μεγάλη γιορτή. Πόσο περίεργοι έδειχναν όλοι τους! Έμοιαζαν περισσότερο μασκαρεμένοι παρά ντυμένοι, καθώς τα ρούχα τους –καμία σχέση δεν με αυτά που φορούσαν τα αδέλφια– θύμιζαν παλαιότερες εποχές, σαν αυτές του Ντίκενς και του Άντερσεν. Οι γυναίκες φορούσαν μακριά φορέματα, γούνες και ζακέτες, ενώ οι άντρες παλτά και κάπες. Κάποιοι σκέπαζαν τα κεφάλια τους με ημίψηλα καπέλα, μυτερές κουκούλες με γούνινο περίβλημα, σκουφιά κοντά ή και μακρουλά. Τα ρούχα τους είχαν θερμά χρώματα και φαινόταν ότι το κόκκινο ήταν ιδιαίτερα αγαπητό, όπως επίσης και το πράσινο, αλλά και το καφέ. Κι όμως δεν ήταν τόσο οι ενδυμασίες των κατοίκων που προκαλούσαν εντύπωση, όσο η διάθεσή τους. Ήταν όλοι τους γελαστοί, ξέγνοιαστοι και ανέμελοι όπως είναι τα παιδιά όταν κλείνουν τα σχολεία και ξεκινούν οι διακοπές.

Μα πιο πολύ από όλα τα θαυμαστά της πόλης, ένα ήταν εκείνο που προκάλεσε τη μεγαλύτερη έκπληξη στον Λουκά και τη Φωτεινή: το χιόνι! Όσο ζούσαν στη δική τους γκρίζα και μουντή πατρίδα, όπου μονίμως έβρεχε και φυσούσε μα δεν χιόνιζε ποτέ, είχαν καημό να δουν, να αγγίξουν και να παίξουν με χιόνι. Και τώρα το έβλεπαν παντού, στρωμένο στις σκεπές και στα μπαλκόνια, στα δέντρα και στις αυλές, στους δρόμους και στους ώμους των περαστικών. Όπου και να κοιτούσαν έβλεπαν χιόνι που σαν πέπλο είχε ντύσει στα λευκά την απίθανη πόλη που τους περίμενε να την εξερευνήσουν.

Το ψυχρό αεράκι τούς αγκάλιασε ευγενικά, καλωσορίζοντάς τους στο χιονισμένο δρομάκι. Στα μάτια τους υπήρχε κούραση και μια γλυκιά νύστα, σαν να είχαν ξυπνήσει απότομα από μια έντονη λάμψη. Στα αυτιά τους γυρνούσε ένα βουητό, κάτι από ψίθυρους και συζητήσεις, γέλια και φωνές, τραγούδια και μελωδίες, ήχοι που χάθηκαν αργά-αργά αναζητώντας ο καθένας τη δική του θέση σε εκείνον το μυστήριο τόπο.

«Τι μέρος είναι αυτό; Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε ο Λουκάς κοιτώντας στα χαμένα.

«Δεν ξέρω», ψέλλισε η Φωτεινή γοητευμένη από τη μαγεία γύρω τους. «Μοιάζει με όνειρο. Μοιάζει με παραμύθι που ζωντάνεψε. Κάτι σαν... κάτι σαν τις ιστορίες του μπαμπά».

«Του μπαμπά, είπες;»

«Κοίτα! Δες εκείνα τα σπίτια. Πολύ περίεργα δεν είναι; Κι αυτά τα δέντρα; Έλατα είναι, σωστά; Δες κι αυτούς τους ανθρώπους. Άραγε... είναι όντως άνθρωποι ή μήπως κάτι άλλο;»

«Με ανθρώπους μού μοιάζουν. Τι άλλο μπορεί να είναι δηλαδή;»

«Ώτικά, φαντάσματα, πνεύματα».

«Φωτεινή, σταμάτα τις χαζομάρες. Άνθρωποι είναι, μόνο που δεν καταλαβαίνω τι δουλειά έχουν εδώ».

«Μα εδώ είναι το σπίτι τους», είπε η Φωτεινή γελώντας. «Ο κόσμος τους».

Ο Λουκάς έμεινε σκεπτικός.

«Σωστά. Τότε λοιπόν, τι δουλειά έχουμε εμείς εδώ;»

Η Φωτεινή ανασήκωσε τους ώμους σαν να έλεγε «δεν ξέρω» και παράλληλα «δεν με νοιάζει».

«Μη μου κάνεις την ανήξερη», είπε ο Λουκάς αρχίζοντας να συνειδητοποιεί τη σοβαρότητα της κατάστασης. «Πώς βρεθήκαμε εδώ πέρα; Δεν είναι η πόλη μας αυτή».

«Όντως, δεν είναι», απάντησε η αδελφή του γεμάτη χαρά.

«Και τότε *πού* είμαστε;» ρώτησε αναστατωμένος ο Λουκάς ανα-

ζητώντας ένα σημάδι. Είδε μια πινακίδα, δυο βήματα πιο πέρα, μια πινακίδα ξύλινη με γράμματα περιέργα που δεν μπορούσε να διαβάσει. «Τι λέει εκεί; Κάτι γράφει μα δεν μπορώ...»

«Οδός Πεφταστέρων», είπε γρήγορα η Φωτεινή.

«Τι; Μπορείς να διαβάσεις αυτό που γράφει;»

Εκείνη τη στιγμή πέρασε από δίπλα τους μια οικογένεια από εκείνους τους περιέργους ανθρώπους. Ήταν όλοι τους φορτωμένοι με δώρα και περπατούσαν γελαστοί. Η Φωτεινή άκουσε ένα από τα παιδιά να λέει στον πατέρα του:

«Μπαμπά, είναι υπέροχη η Κάντελαϊτ! Μπορούμε να μείνουμε για πάντα εδώ;»

«Έχεις δίκιο μικρή μου. Η Κάντελαϊτ είναι η ομορφότερη πόλη της χώρας. Δικαίως την ονομάζουν “Καρδιά του Έβεργουις”».

Κάντελαϊτ... συλλογίστηκε έντονα η Φωτεινή. *Καρδιά του Έβεργουις...*

Και τότε, μια ανάμνηση ξεπήδησε απ’ το μυαλό της, κάτι το οποίο είχε πάντα στην καρδιά της και περίμενε υπομονετικά τη μέρα που θα το ανακάλυπτε. Φώναξε με έκπληξη:

«Αυτό είναι! Είμαστε στη Νοέλα!»

«Πού;»

«Τους άκουσες Λουκά. Αυτή η πόλη είναι η Κάντελαϊτ, η μεγαλύτερη πόλη του Έβεργουις, μία από τις χώρες της Νοέλα! Έπρεπε να το καταλάβω απ’ την αρχή πως είμαστε στη Νοέλα».

«Ανάθεμά με κι αν καταλαβαίνω λέξη από όσα λες. Τι είναι η Νοέλα;»

«Έλα τώρα, μην μου πεις ότι δεν θυμάσαι τη Νοέλα. Ένας κόσμος όπου τα Χριστούγεννα κρατούν παντοτινά! Εδώ έχει πάντα νύχτα και πάντα χειμώνα!»

«Αποκλείεται», είπε ο Λουκάς προσπαθώντας να βάλει τα πράγματα σε μια τάξη. «Δεν υπάρχει τέτοιος κόσμος. Κάτι άλλο συμβαίνει».

«Σαν τι, δηλαδή;»

«Σαν... δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω. Μάλλον... μάλλον ονειρευόμαστε. Ναι, αυτό συμβαίνει! Βλέπουμε όνειρο και σύντομα θα ξυπνήσουμε».

«Τότε κάτσε εδώ και περίμενε να ξυπνήσεις», του είπε η Φωτεινή ξεκινώντας να περπατά στο χιονισμένο δρομάκι. «Εγώ λέω να πάω μια βόλτα».

«Έι, Φωτεινή, μην απομακρύνεσαι!»

Η Φωτεινή σταμάτησε και έσκυψε για να πάρει μια χούφτα χιόνι στα χέρια της. Ποτέ δεν είχε ξαναδεί χιόνι από κοντά, ποτέ της δεν είχε αγγίξει. Ήταν μια αίσθηση πρωτόγνωρη και τόσο ξεχωριστή, πόσο μάλλον όταν μέσα στις παλάμες της πλάστηκε η πρώτη της χιονόμπαλα.

«Χιόνι είναι αυτό;» ρώτησε ο αδελφός της.

«Εσένα για τι σου μοιάζει;»

«Είναι... είναι αληθινό;»

«Εσύ θα μου πεις!» γέλασε και του πέταξε τη χιονόμπαλα. Η χιονόμπαλα έσκασε με δύναμη στο πρόσωπο του Λουκά. Δεν υπήρχε πια αμφιβολία, το χιόνι ήταν πέρα για πέρα αληθινό.

«Λοιπόν, τι λες;» είπε η Φωτεινή φτιάχνοντας μία ακόμα χιονόμπαλα. «Είναι ή δεν είναι χιόνι;»

«Μα πώς γίνεται να... Ε, τι κάνεις; Σταμάτα!»

Πού να ακούσει η Φωτεινή. Το έβρισκε πάρα πολύ διασκεδαστικό να μαζεύει χιόνι και να το εκτοξεύει στον αδελφό της, καθώς εκείνος προσπαθούσε να βρει μια άκρη.

«Σταμάτα σου λέω! Πρέπει να βρούμε τι έχει συμβεί...»

«Μην σκέφτεσαι, έλα να παίξουμε χιονοπόλεμο!»

Μετά από τρεις-τέσσερις χιονόμπαλες που έφαγε ο Λουκάς και άλλη μια καλή στο πρόσωπο, αποφάσισε να πάρει μέρος στο παιχνίδι. Ξεκίνησαν να κυνηγιούνται και να πετούν ο ένας στον άλλον χιόνι, αφήνοντας για λίγο στην άκρη ερωτήματα και έγνοιες.

Έτσι όπως έτρεχαν και καθώς η Φωτεινή έκανε να αποφύγει μια απ' τις χιονόμπαλες του Λουκά, συγκρούστηκε με κάποιον που μόλις έστριβε από τη γωνία.

Ήταν ένας νεαρός που περπατούσε σφυρίζοντας αμέριμνος έναν χριστουγεννιάτικο σκοπό. Ήταν ντυμένος με κόκκινο πανωφόρι, καλύπτοντας το κεφάλι του με κουκούλα. Είχε στον ώμο φορτωμένο ένα σάκο γεμάτο πράγματα, ενώ στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα φανάρι, μέσα στο οποίο έκαιγε ένα παχύ κόκκινο κερί τυλιγμένο με χρυσαφιά κορδέλα. Μα μόλις η Φωτεινή έπεσε επάνω του, αλλού βρέθηκε ο σάκος, αλλού και το φανάρι.

Αφού σωριάστηκαν και οι δύο στο χιόνι, ο νεαρός άρχισε να φωνάζει έντρομος: «Το κερί μου! Το κερί μου!»

Σήκωσε το πεσμένο φανάρι και με αγωνία κοίταξε μέσα από το γυαλί. Η ανακούφισή του ήταν μεγάλη μόλις είδε τη φλόγα του κεριού να φέγγει ακόμα ζωηρά.

«Μα την Άγια Νύχτα!» είπε ξεφυσώντας ο παράξενος νέος. «Νόμιζα πως έσβησε. Βρε τι πήγα να πάθω...»

«Συγγνώμη κύριε», απολογήθηκε η Φωτεινή. «Δεν ήθελα να σας χτυπήσω».

«Σας χτυπήσαμε κατά λάθος», συμπλήρωσε ο Λουκάς που στεκόταν πλάι της. «Μας συγχωρείτε για ό,τι έγινε, κύριε».

Κι ενώ τα αδέλφια περίμεναν πως ο νεαρός θα τους άρχιζε στις κατσάδες (κάτι που συνήθιζαν να κάνουν σε τέτοιες περιπτώσεις οι άνθρωποι στην πατρίδα τους), τους χάρισε ένα ευγενικό χαμόγελο:

«Δεν πειράζει παιδιά, μην κάνετε έτσι», είπε μαζεύοντας τα πράγματά του που είχαν σκορπίσει. «Περπατούσα λιγάκι αφηρημένος και δεν σας είδα που ερχόσασταν. Ευτυχώς να λέμε που δεν έσβησε το κερί μου».

Τα αδέλφια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Κι αν έσβηνε τι θα γινόταν;» ρώτησε ο Λουκάς καθώς του φά-

νηκε περίεργη η ανησυχία του ξένου. Γενικά, όλη η εικόνα του νεαρού τού φαινόταν περίεργη. Με τον τρόπο που ήταν ντυμένος και με όσα κουβαλούσε, θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ο Άγιος Βασίλης (όπως αποκαλούσαν τον Σιρ Κλάους στα μέρη του Λουκά και της Φωτεινής) σε νεαρή ηλικία.

«Τι θα γινόταν; Μα, ρωτάς; Αν σβήσει αυτό το κερί δεν ανάβει ποτέ ξανά! Μια φορά ανάβει η φλόγα του και διαρκεί για μια ζωή, μέχρι να φύγω για τους Μακρινούς Ουρανούς».

«Τι είναι δηλαδή;» ρώτησε ο Λουκάς. «Μαγικό;»

«Μαγικό; Όχι δα! Δεν είμαι Μάγος. Είμαι Θαυματουργός».

«Και ποια η διαφορά;»

Ο νεαρός τούς κοίταξε απορημένος και τα αδέρφια αντιγύρισαν το ίδιο βλέμμα.

«Μα καλά, πώς συμβαίνει να μην γνωρίζετε τη διαφορά; Από πού είστε;»

«Σίγουρα όχι από εδώ», απάντησε ο Λουκάς με επιφύλαξη.

«Ναι, το βλέπω. Δεν μοιάζετε για παιδιά του Έβεργουις, αλλά ούτε και του Έβεργκριν. Σίγουρα δεν είστε από τη Χειμέρια, όμως ούτε και απ' την Οριέντα, διαφορετικά θα γνωρίζατε τι είναι οι Μάγοι. Θα μπορούσατε να είστε από την Καρόλια, αλλά δεν βλέπω να κουβαλάτε μουσικά όργανα μαζί σας. Και τα ρούχα που φοράτε... πολύ περίεργα ρούχα. Χμ... από πού μπορεί να είστε εσείς;»

Σε εκείνη την κρίσιμη ερώτηση το ένα παιδί περίμενε από το άλλο να απαντήσει, ελπίζοντας πως θα γνώριζε το μέρος και το όνομά του. Όμως ούτε ο Λουκάς, ούτε η Φωτεινή θυμόντουσαν. Στο μυαλό τους υπήρχαν λίγες θολές εικόνες από έναν τόπο που έμοιαζε πέρα για πέρα μακρινός.

«Εμ... δεν ξέρουμε κύριε τι να σας πούμε», μίλησε τελικά η Φωτεινή.

«Μα επιτέλους, γιατί μου μιλάτε σαν να είμαι τρία άτομα; Ένας είμαι, δεν βλέπετε;» τους ρώτησε γελώντας, μιας και ο λαός της

Νοέλα δεν είναι συνηθισμένος στον πληθυντικό. Πάντως τα παιδιά δεν απάντησαν στο σχόλιο μιας και πάλευαν να θυμηθούν από πού κατάγονταν. Σίγουρα δεν ήταν από εκεί. *Αλλά από πού;*

«Μάλλον... έχουμε χαθεί», είπε ο Λουκάς αφού η μνήμη του τελικά δεν τον βοήθησε.

«Και οι γονείς σας; Δεν είναι μαζί σας;»

«Όχι», απάντησε η Φωτεινή. «Είμαστε μόνοι».

«Δηλαδή ήρθατε στην Κάντελαϊτ ολομόναχοι; Δύο μικρά παιδιά ταξίδεψαν τόσο δρόμο χωρίς συνοδεία;»

«Κοίτα, ούτε κι εμείς γνωρίζουμε πώς ήρθαμε», είπε ο Λουκάς έχοντας αρχίσει να κουράζεται από τις ερωτήσεις. «Δεν ξέρουμε ούτε καν πώς λέγεται αυτό το μέρος, οπότε ό,τι και να μας ρωτήσεις...»

«Μα όχι, ξέρουμε πώς λέγεται!» πετάχτηκε η Φωτεινή. «Η πόλη αυτή είναι η Κάντελαϊτ, έτσι δεν είναι κύριε;»

Ο νεαρός κατένευσε με χαρά:

«Ναι, βρίσκεστε στην Κάντελαϊτ, την πρωτεύουσα του Έβεργουις, την πιο αγαπητή πόλη της Νοέλα. Όμως δυσκολεύομαι να καταλάβω πώς γίνεται να μη θυμάστε το όνομα τής δικής σας πατρίδας. Κι εγώ έχω καιρό να δω το σπίτι μου, αλλά δεν ξέχασα πού βρίσκεται».

Τις περισσότερες φορές είναι μάταιο να ρωτάς κάποιον που υποφέρει από αμνησία να σου εξηγήσει τα πώς και τα γιατί. Το ίδιο συνέβαινε τώρα με τα παιδιά και τον θαυματουργό, ο οποίος είχε όλη την καλή διάθεση να τα βοηθήσει.

«Δε μου λέτε παιδιά», ρώτησε ο νεαρός. «Μήπως ήσασταν σε κανένα πανδοχείο εδώ γύρω και πίνατε κανελόμπιρες;»

Τα αδέλφια κοιτάχτηκαν και πάλι μεταξύ τους χωρίς να καταλαβαίνουν.

«Δεν έχω ιδέα τι είναι οι κανελόμπιρες», είπε ο Λουκάς.

«Άμα πιεις πολλές, μετά ξεχνάς τα πάντα. Μια φορά την πάτησα

κι εγώ και ήπια πάνω από τρεις, και ύστερα δεν ήξερα ούτε ποιος ήμουν! Είστε σίγουροι πως δεν έχετε πει;» ζήτησε να μάθει ο νεαρός.

«Δεν είμαστε μεθυσμένοι, αν εννοείς αυτό», είπε ο Λουκάς

«Και τότε, τι έχετε πάθει;»

«Μακάρι να ήξερα», απάντησε ο Λουκάς.

Ο νεαρός προβληματίστηκε. Ήταν φανερό πως τα παιδιά έπασχαν από αμνησία, είτε είχαν πει κανελόμπιρες όπως υπέθετε, είτε τους είχε συμβεί κάτι άλλο που δεν περνούσε απ' το μυαλό του.

«Τι μπορώ να κάνω τώρα για εσάς τους δύο... Δεν μπορώ να σας αφήσω να τριγυρνάτε μόνοι σας, χωρίς κηδεμόνες και –το κυριότερο– χωρίς αναμνήσεις. Τουλάχιστον, εάν γνωρίζατε πού θέλετε να πάτε, τότε θα μπορούσα κάπως να σας βοηθήσω. Την ξέρω καλά αυτήν την πόλη κι ας μην είμαι από εδώ».

«Δεν πειράζει», είπε ο Λουκάς. «Θα τη βρούμε εμείς τη λύση. Μη σε καθυστερούμε κι εσένα. Θα είναι και η ώρα περασμένη...»

Την τελευταία φράση ο νεαρός θαυματουργός δεν την κατάλαβε, καθώς για εκείνον η λέξη «ώρα» ήταν εντελώς άγνωστη. Στη Νοέλα, επειδή δεν υπάρχει χρόνος όπως στο δικό μας κόσμο, κανείς δεν τον μετράει· οι λέξεις ώρα, λεπτό, δευτερόλεπτο, είναι πέρα για πέρα ξένες.

«Όπως νομίζετε», είπε ο νεαρός έτοιμος να αποχαιρετήσει τα παιδιά. «Άσχημο πράγμα πάντως η αμνησία. Θυμάμαι έναν συγχωριανό μου, τον κύριο Γκρίνχουντ, τον Πρασινοσκούφη, που έπαθε το ίδιο όταν τσακίστηκε με το ιπτάμενό του έλκνηθρο σε ένα καμπαναριό».

«Ιπτάμενο έλκνηθρο; Φοβερό!» έκανε ενθουσιασμένη η Φωτεινή.

«Πρέπει να χτύπησε άσχημα», σχολίασε ο Λουκάς.

«Μπα όχι, καλά τον βρήκαν. Εκτός απ' την αμνησία και το μεγάλο καρούμπαλο που φύτρωσε στο κεφάλι του, τον πονούσαν λιγάκι

τα παῖδια του. Κατά τα άλλα ήταν μια χαρά».

«Και τι έγινε με τις αναμνήσεις του;» ρώτησε η Φωτεινή. «Κατάφερε να τις βρει;»

«Ναι, τις βρήκε. Τον έφεραν στην Κάντελαϊτ και τον πήγαν στην Μπε... όμως για περιμένετε...» Και τότε, καθώς φάνηκε πως θυμήθηκε κάτι σπουδαίο, ο νεαρός Θαυματουργός αναφώνησε: «Αυτό είναι! Βρήκα ποιος θα σας βοηθήσει! Η Μάγισσα Μπεφάνα!»

«Η ποια;» ρώτησε ο Λουκάς καχύποπτα.

«Μπεφάνα...» μονολόγησε η Φωτεινή. «Από κάπου το ξέρω αυτό το όνομα».

«Μη μου πείτε ότι δεν έχετε ακούσει ποτέ για τη Μάγισσα Μπεφάνα», είπε ο νεαρός. «Είναι η πιο γνωστή Μάγισσα στο Έβεργουις. Τα παιδιά όλης της χώρας που θέλουν να γίνουν Μάγοι, μαθητεύουν κοντά της. Γνωρίζει πολλά ξόρκια και μαγικά και φτιάχνει φίλτρα που βοηθούν στις δύσκολες καταστάσεις. Να, όπως συνέβη με τον κύριο Γκρίνχουντ που σας έλεγα. Η Μπεφάνα τού έδωσε ένα φίλτρο που επανέφερε τις χαμένες του αναμνήσεις».

«Τέλεια!» είπε η Φωτεινή σκουπώντας τον αδελφό της. «Είδες, Λουκά, που ανησυχούσες; Ορίστε, βρήκαμε τη λύση. Υπάρχει τρόπος να θυμηθούμε. Θα πάμε να βρούμε αυτή τη μάγισσα. Πολύ θα ήθελα να γνωρίσω από κοντά μια μάγισσα... και να δοκιμάσω κανελόμπιρα!»

«Μη μου πεις ότι πιστεύεις αυτά που μας λέει», μουρμούρισε ο Λουκάς που όσα άκουγε για μάγισσες και ιπτάμενα έλκνηθρα, του φαινόταν παλαβομάρες.

«Πού μπορούμε να βρούμε την κυρία Μπεφάνα;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Μένει στα βόρεια της πόλης, εκεί ψηλά, στη γειτονιά των Αστροσκόπων», είπε ο νεαρός, δείχνοντας έναν λόφο αρκετά μακριά. «Θα πρέπει να περάσετε από το κέντρο της Κάντελαϊτ και την Πλατεία των Πατέρων για να φτάσετε στο σπιτικό της».

Και τότε μια ιδέα καρφώθηκε στο μυαλό της Φωτεινής.

«Θα μπορούσες να μας πας μέχρι την κυρία Μπεφάνα;»

«Φωτεινή, τρελάθηκες;» είπε ο Λουκάς με σφιγμένα τα δόντια.

«Και βέβαια», απάντησε ο ευγενικός νεαρός. «Χρειάζεστε οδηγό μέχρι το σπίτι της, διαφορετικά θα χαθείτε. Και αφού είστε καινούργιοι στην Κάντελαϊτ, ένας ξεναγός σάς είναι απαραίτητος».

«Μήπως όμως σε βγάζουμε από το δρόμο σου;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Μην ανησυχείτε», είπε ο νεαρός. «Έτσι κι αλλιώς για το κέντρο πήγαίνα. Αν προλάβω το τρένο πριν χιονίσει θα φύγω, ειδάλλως θα περάσω ακόμα μια νύχτα στην Κάντελαϊτ. Ειλικρινά τη λατρεύω, εδώ συμβαίνει κάτι συναρπαστικό τις περισσότερες νύχτες. Θα έμενα για πάντα στην Κάντελαϊτ, αν δεν βρισκόταν η καρδιά μου αλλού».

«Ας μην περιμένουμε τότε!» ενθουσιάστηκε η Φωτεινή, παρά τις γκριμάτσες του Λουκά που διαφωνούσε με την ιδέα.

«Λοιπόν, ακολουθείστε με», είπε ο νεαρός Θαυματουργός και ξεκίνησε να περπατά με το φανάρι και το σάκο στον ώμο του. Μόλις η Φωτεινή έκανε να ξεκινήσει, ο Λουκάς την κράτησε, αποπαίρνοντάς την:

«Είσαι με τα καλά σου; Θα ακολουθήσουμε έναν άγνωστο σε μια πόλη που δεν ξέρουμε ούτε πώς την βρήκαμε;»

«Μη γίνεσαι αγενής. Αυτός ο κύριος προσφέρθηκε να μας βοηθήσει. Και επιτέλους πάψε να είσαι τόσο δύσπιστος».

Ο Λουκάς την κοίταξε. Συνήθως εκείνος, ως μεγάλος αδελφός, έκανε κηρύγματα στη Φωτεινή, μα τώρα συνέβαινε το ανάποδο.

«Ε, εσείς!» φώναξε ο εύθυμος νεαρός. «Θα έρθετε ή όχι;»

«Ελα, πάμε», είπε η Φωτεινή τραβώντας από το χέρι τον αδελφό της. Και δίχως να έχει χάσει ούτε τη χαρά, ούτε και τον ενθουσιασμό της, κοίταξε στο βάθος του φωτισμένου δρόμου και είπε:

«Αυτή θα είναι μια σπουδαία νύχτα!»

Τόμας ο Θαυματουργός

Τα παιδιά ακολουθούσαν το νεαρό με την κόκκινη φορεσιά, το σάκο και το φανάρι. Σφύριζε ένα χριστουγεννιάτικο σκοπό, όπως όταν η Φωτεινή είχε πέσει επάνω του. Φαινόταν ξέγνοιαστος και τόσο στενά συνδεδεμένος με το εορταστικό κλίμα της πόλης, αντίθετα με τον Λουκά που ήταν μες στην αναστάτωση και τη μурμουρά. Κι ενώ η Φωτεινή είχε ήδη αρχίσει να συμπαθεί τον ευγενικό ξένο, ο Λουκάς τον κοιτούσε με καχυποψία από την κορφή ως τα νύχια.

Κάτι δεν πάει καλά με αυτόν, σκεφτόταν ο Λουκάς. Δεν ήταν μόνο η ασυνήθιστη συμπεριφορά και η παράξενη φορεσιά του, αλλά και κάτι άλλο το οποίο παρατήρησε μόλις πέρασαν δίπλα από ένα φανοστάτη: ο νεαρός δεν είχε καθόλου σκιά! Εκτός αυτού, μόλις ένα αεράκι φύσηξε ανακατεύοντας τα κόκκινα μαλλιά του, ο Λουκάς παρατήρησε πως τα αυτιά του είχαν άκρες μυτερές!

Εκείνα τα χαρακτηριστικά του ξένου τον ανησύχησαν ακόμα περισσότερο και, πλησιάζοντας την αδελφή του, της ψιθύρισε στο αυτί:

«Κακώς δεχτήκαμε να ακολουθήσουμε τούτον εδώ. Λέω να τρέξουμε και να φύγουμε τώρα που δεν μας βλέπει».

«Γιατί;»

«Σας, μη φωνάζεις, θα μας ακούσει. Δεν ξέρω αν πρόσεξες τα αυτιά του».

«Τι έχουν;» ρώτησε η Φωτεινή γελώντας.

«Δεν μου μοιάζουν για ανθρώπινα. Πρόσεξε κι αυτό».

Μόλις πέρασαν δίπλα από έναν ακόμα φανοστάτη, κι ενώ οι σκιές των παιδιών διαγράφηκαν καθαρά στο χιόνι, με το νεαρό δεν συνέβη τίποτα απολύτως.

«Φωτεινή, το είδες; Δεν έχει σκιά!»

«Ε, και;» έκανε ανενόχλητη. «Όλοι έτσι είναι. Για κοίτα γύρω σου».

Ο Λουκάς έμεινε έκπληκτος όταν, κοιτώντας τους περαστικούς, συνειδητοποίησε ότι κανένας τους δεν είχε σκιά. Ούτε οι άντρες ούτε οι γυναίκες, ούτε οι γέροι, ούτε και τα παιδιά! Όσο για τα αυτιά τους δεν μπορούσε να δει αν ήταν ολονών μυτερά, όπως του οδηγού τους, λόγω των καπέλων και των σκουφιών που φορούσαν. Όμως περισσότερη έκπληξη για εκείνο το μυστήριο λαό τού τον προκάλεσε η ψυχραιμη στάση της αδελφής του.

«Μα τι έχουν πάθει όλοι;» ρώτησε έντρομος ο Λουκάς του οποίου ο νους συνέχεια πήγαινε στο κακό. «Τι γυρεύουμε εμείς ανάμεσα σ' αυτούς τους αλλόκοτους ανθρώπους;»

«Σ' το είπα, μάλλον δεν είναι άνθρωποι!»

«Και τότε τι είναι;»

«Γιατί δεν ρωτάς το φίλο μας;»

«Τρελάθηκαν; Αυτός είναι...»

«Ει, τι ψουψουρίζετε εσείς εκεί πίσω;» ρώτησε ο νεαρός κόβοντας τη χολή του Λουκά –αν και δεν υπήρχε λόγος να τρομάξει.

«Ο αδελφός μου θέλει να σε ρωτήσει κάτι», μαρτύρησε η Φωτεινή.

«Ακούω, είμαι όλος αυτιά», είπε ο νεαρός κοιτώντας τον Λουκά. Ο Λουκάς ένιωσε για λίγο τα πόδια του να κόβονται. Ψέλλισε κάτι ασυναρτησίες, προκαλώντας διασκέδαση στον Θαυματουργό –ο οποίος μάλλον δεν είχε συναντήσει ποτέ του τόσο αστείο παιδί– μέχρι που κατάφερε να ρωτήσει το εξής:

«Εμ... να... ε... δεν μας έχεις πει το... το όνομά σου».

«Α, ναι, έχεις δίκιο, τι αγενής που είμαι. Είπαμε τόσα πολλά δίχως να συστηθούμε. Λοιπόν, το όνομα μου είναι Τόμας. Τόμας Γουίνθροπ, του Ίαν και της Αμάντα. Εσάς, πώς σας λένε;»

«Εγώ είμαι η Φωτεινή κι από 'δω ο αδελφός μου ο Λουκάς».

«Χάρηκα!» είπε ο Τόμας όπως πάντα γελαστός. «Τουλάχιστον τα

ονόματά σας τα θυμάστε. Κάτι είναι κι αυτό».

Εκείνα τα λόγια έκαναν τον Λουκά να αναρωτηθεί πώς όντως συνέβαινε να θυμούνται τα ονόματά τους, ενώ όλα τα υπόλοιπα τα είχαν ξεχάσει. Άραγε να ήταν κι άλλα εκείνα που δεν θυμούνταν, εκτός από το όνομα της πόλης τους; Πράγματα σημαντικά όπως η οικογένειά τους;

«Έχετε κι άλλα αδέλφια;» ρώτησε ο Τόμας.

Αρχικά ο Λουκάς πήγε να απαντήσει «όχι», μα να που η Φωτεινή πετάχτηκε:

«Ναι, έχουμε άλλον έναν αδελφό, μεγαλύτερο. Λάμπρο τον λένε και είναι περίπου στο δικό σου ύψος».

Ο Λάμπρος; Μα ναι, ο Λάμπρος, ο μεγάλος τους αδελφός! Ο Λουκάς τον είχε ξεχάσει μέχρι που του τονθύμισε η Φωτεινή. Όμως γιατί δεν τον θυμόταν άραγε; Μήπως οι σχέσεις τους δεν ήταν τόσο καλές ή κάτι άλλο συνέβαινε;

«Και πού είναι λοιπόν ο Λάμπρος; Δεν ήρθε μαζί σας;» θέλησε να μάθει ο Τόμας.

«Μάλλον όχι», απάντησε η Φωτεινή. «Ο Λάμπρος δεν ασχολείται και πολύ μαζί μας. Μεγαλώνει και κάποια πράγματα, όπως αυτά που αρέσουν σε εμάς, τα θεωρεί πολύ παιδιάστικά. Εσύ Τόμας έχεις αδέλφια;»

«Αμέ! Έχω τρεις μικρές αδελφές –τη Λίζα, την Μπεθ και την Έλι που είναι μωρό ακόμα– και έναν αδελφό, τον Ντιν. Εγώ είμαι ο μεγαλύτερος και προς το παρόν το μόνο παιδί της οικογένειας που κατέχει θαυματουργικό κερύ.»

«Το ανέφερες και πριν το κερύ. Είπες ότι αν σβήσει δεν θα ανάψει ποτέ ξανά;»

«Έτσι είναι τα κερύ των θαυματουργών», εξήγησε. «Δεν είναι απλά κερύ. Κάθε θαυματουργός έχει κι από ένα. Δίχως αυτό δεν μπορεί να πραγματοποιεί ευχές».

«Δηλαδή... μπορείς να κάνεις τις ευχές αληθινές;» θαύμασε η

Φωτεινή.

«Βεβαίως και μπορώ», απάντησε ο Τόμας δείχνοντας το φανάρι που κρατούσε. «Όσο ετούτο το κερί βρίσκεται μαζί μου, έχω το χάρισμα να θαυματοουργώ».

«Αν δηλαδή κάνω μια ευχή, μπορείς να την πραγματοποιήσεις;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Σιγά μην μπορεί...» μουρμούρισε ο Λουκάς όσο πιο χαμηλά γινόνταν, ώστε να μην τον ακούσει ο Τόμας.

«Μα γιατί σας φαίνεται τόσο περίεργο; Δεν έχει περάσει ποτέ Θαυματοργός από τα μέρη σας;»

«Δεν νομίζω να μας επισκέπτονται συχνά εκεί που μένουμε», είπε ο Λουκάς με πικρία, και στη συνέχεια πρόσθεσε: «Όπου κι αν μένουμε».

«Α ναι;» Του Τόμας τού φάνηκε περίεργο. «Τότε θα πρέπει να κάνω ένα ταξίδι μέχρι την πατρίδα σας κάποτε. Θα υπάρχουν πολλές ανεκπλήρωτες ευχές εκεί. Αλήθεια, εσείς δεν επιθυμείτε κάτι;»

«Ναι», απάντησε ο Λουκάς χωρίς δεύτερη σκέψη. «Να γυρίσουμε σπίτι μας».

Ο Τόμας γέλασε.

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ, κάτι για εσάς. Ένα δώρο».

«Εγώ, εγώ θέλω κάτι!» πετάχτηκε η Φωτεινή.

«Γιατί δεν το ζητάς, τότε;» είπε ο Τόμας. «Ζήτησέ το μου και θα γίνει δικό σου».

«Πότε;» ρώτησε η Φωτεινή με ανυπομονησία.

«Αμέσως τώρα. Πάμε να δείτε πώς γίνεται. Ελάτε!»

Χώθηκαν σε ένα πάρκο που έμοιαζε με μικρογραφία δάσους καθώς ήταν γεμάτο με κοντά έλατα. Εκείνα τα μικροσκοπικά πλάσματα που έμοιαζαν με πυγολαμπίδες πετούσαν νωχελικά γύρω από τα κλωνάρια με τους κόκκινους φιόγκους. Ο Τόμας διάλεξε ένα παγκάκι για να καθίσουν τα παιδιά και άφησε το σάκο του. Έπει-

τα, σαν να επρόκειτο να δώσει παράσταση, στάθηκε μπροστά τους και με μια προσεκτική κίνηση έβγαλε το θαυματουργικό κερι από το φανάρι. Η λάμψη της φλόγας ήταν τώρα πιο έντονη και αντικατοπτριζόταν στα εξίσου λαμπερά μάτια του Θαυματουργού.

«Λοιπόν», είπε κοιτώντας τη Φωτεινή, «κάνε μια ευχή».

«Οποιαδήποτε;»

«Οποιαδήποτε».

«Θέλω ένα σκυλάκι», ζήτησε η Φωτεινή και έπρεπε να δείτε με πόση ανυπομονησία κοίταξε το κερι. «Ένα κουταβάκι μικρό».

«Χμ...» στράβωσε το χαμόγελο του ο Τόμας.

«Τι; Δεν μπορείς να το κάνεις;»

«Μας κοροϊδεύει», βρήκε την ευκαιρία να σχολιάσει ο Λουκάς, όμως μη φανταστείτε πως το είπε ευθέως.

«Μπορώ και παραμπορώ. Μόνο που πρέπει να είσαι σίγουρη αν θέλεις να κρατήσεις το σκυλάκι. Θα είναι κρίμα να το αφήσεις να περιφέρεται μοναχό του αν δεν το θες πραγματικά».

«Όχι, το θέλω, το θέλω! Αν μου το φέρεις υπόσχομαι να το κρατήσω και να το αγαπώ για πάντα!»

«Πολύ ωραία, λοιπόν. Το κουταβάκι που θες θα γίνει δικό σου. Απλώς κλείσε τα μάτια και φαντάσου το».

Η Φωτεινή έκανε όπως της είπε ο Τόμας. Έκλεισε τα μάτια και στο μυαλό της έπλασε την εικόνα ενός κουταβιού με απαλό καφέ χρώμα και μαύρα μελαγχολικά ματάκια. Το ίδιο έκανε και ο Τόμας, καθώς στο νου του βρέθηκε η ανάμνηση από ένα λευκό σκυλάκι με κόκκινη μύτη, έτσι όπως το θυμόταν από τη γειτονιά του. Και τότε, άνοιξε τα μάτια και κοιτώντας τη φλόγα του κεριού, είπε:

*Του καλού παιδιού μας την ευχή,
φλόγα κάνε αληθινή!*

Η φλόγα τρεμόπαιξε υπακούοντας, και τότε μια λάμψη φάνηκε

στα μάτια του θαυματουργού. Μόλις η λάμψη χάθηκε, μέσα από τη φλόγα μεμιάς ξεπήδησαν πολύχρωμες σπίθες, σαν τόσο δα αστέρια και αιωρήθηκαν γύρω από τη Φωτεινή ώσπου όλες μαζί σχημάτισαν ένα μικροσκοπικό πλάσματάκι. Όταν οι σπίθες χάθηκαν, στην αγκαλιά της Φωτεινής βρισκόταν ένα μικρό, γλυκύτατο κουτάβι, λευκό με καστανή μουρίτσα, μαύρα κουρασμένα ματάκια και με κόκκινη μυτούλα, έτσι όπως το είχε φανταστεί ο Τόμας. Η ευχή της Φωτεινής μόλις είχε πραγματοποιηθεί.

«Δεν... δεν το πιστεύω», είπε η Φωτεινή (και δικαιολογημένα αυτή τη φορά) βλέποντας ένα ολοζώντανο σκυλάκι να γαβγίζει παιχνιδιάρικα στην αγκαλιά της. Δεν έβρισκε λόγια να ευχαριστήσει το νεαρό θαυματουργό για το θαύμα του. Όσο για τον Λουκά, αυτός κι αν δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του.

«Είναι... είναι αληθινό;» αναρωτήθηκε προσπαθώντας να αγγίξει το κεφαλάκι του κουταβιού.

«Πιο ζωντανό δεν γίνεται», αποκρίθηκε ο Τόμας. «Αφού η αδελφή σου ζήτησε αληθινό κουτάβι, της χάρισα ένα αληθινό».

«Μα νόμιζα ότι μας κορόιδευες, ότι ήταν ένα αστείο».

«Αστείο; Ε, όχι. Με τις ευχές των παιδιών δεν είναι να αστειεύεται κανείς, Λουκά».

Άφησαν το κουτάβι να πατήσει στα πόδια του. Εκείνο έκανε μερικά βήματα σαν να ήταν κουρδισμένο κι έπειτα άρχισε να κουνά την ουρά και το κεφάλι. Μύρισε τον Τόμας και μετά τη Φωτεινή, ώσπου προσπάθησε να σηκωθεί στα δυο πόδια ζητώντας από το κορίτσι να το πάρει ξανά στην αγκαλιά του.

«Είσαι γλύκας!» είπε η Φωτεινή τρίβοντας το μάγουλό της στο απαλό τρίχωμα του. «Αχ, Τόμας, σ' ευχαριστώ πάρα πολύ!»

«Χαρά μου», αποκρίθηκε ο θαυματουργός και στράφηκε στον Λουκά. «Και τώρα φίλε μου είναι η σειρά σου να ευχηθείς κάτι».

«Η... η σειρά μου;»

Του φαινόταν πραγματικά αδιανόητο ό,τι συνέβαινε. Αυτός και η

αδελφή του βρίσκονταν σε ένα μέρος όπου τα πάντα, από τα σπίτια μέχρι τους κατοίκους, θύμιζαν Χριστούγεννα, και είχαν γνωρίσει έναν μυστήριο νεαρό με ένα μαγικό κερι που πραγματοποιούσε ευχές. Κι αυτός ο νεαρός μόλις είχε φέρει από το πουθενά ένα ολοζώντανο σκυλάκι στη Φωτεινή!

«Μα τι σκέφτεσαι φιλαράκο;» τον ρώτησε ο Τόμας βλέποντας τον να κοιτάζει στα χαμένα. «Εμπρός λοιπόν, κάνε μια ευχή! Δεν θέλω να σε αφήσω παραπονεμένο».

«Μπα, δεν είναι ανάγκη», προσπάθησε να αποφύγει την προσφορά του Θαυματουργού ο Λουκάς. Επειδή ο νους του πήγαινε μονίμως στο κακό, έκανε τις εξής εικασίες: ο άντρας με τα μυτερά αυτιά και το μαγικό κερι, ήθελε να τους πραγματοποιήσει ευχές για να τους κρατήσει παγιδευμένους μέχρι το σπίτι της μάγισσας –που ποιος ξέρει τι θα τους έκανε κι αυτή με τη σειρά της! Επίσης, φοβόταν ότι το κουτάβι που είχε έρθει από το πουθενά, σύντομα θα μετατρεπόταν σε τεράστιο λυκόσκυλο και θα τους κατασπάραζε.

«Α, εσύ είσαι πολύ περίεργο αγόρι», είπε ο Τόμας. «Πρώτη φορά συναντώ παιδί που να μη ζητάει δώρο».

«Αλήθεια, δεν θέλω κάτι», ψέλλισε ο Λουκάς έχοντας όλες αυτές τις φοβερές σκέψεις στο μυαλό του.

«Έλα, μην είσαι ακατάδεκτος», επέμεινε ο Τόμας. «Με προσβάλλεις».

«Καλά σου λέει Λουκά», συμφώνησε η Φωτεινή. «Γιατί δεν κάνεις κι εσύ μια ευχή;»

Τελικά ο Λουκάς αποφάσισε να διώξει τις κακές σκέψεις, έστω για λίγο. Αν και του ήταν δύσκολο, προσποιήθηκε πως όλα πήγαιναν καλά και πως τίποτα ανεπιθύμητο δεν θα συνέβαινε όσο τους συνόδευε ο Θαυματουργός. Με τη λιγοστή του ψυχραιμία, προσπάθησε να βρει μια καλή ευχή.

Κάτι που συμβαίνει με τα όνειρα και τις επιθυμίες, είναι πως δεν μας ξεχνούν ποτέ, ακόμα κι αν δεν θυμόμαστε ποιοι είμαστε και

από πού έχουμε έρθει. Ως αναπόσπαστα κομμάτια του εαυτού μας, ζούνε μέσα μας, κάπου βαθιά, περιμένοντας το κατάλληλο ερέθισμα για να εκδηλωθούν. Έτσι έγινε με τη Φωτεινή, η οποία, αν και είχε χάσει τις αναμνήσεις της, η ευχή να αποκτήσει ένα σκυλάκι, δεν την είχε εγκαταλείψει. Ο Λουκάς, βέβαια, δεν μπορούσε με ευκολία να εντοπίσει τις πραγματικές ευχές που φυλούσε μέσα του. Μα ως παιδί που του άρεσε η ιστορία, οι μάχες, οι ήρωες και οι περιπέτειες, μια επιθυμία ξεπήδησε στιγμιαία από την καρδιά του.

«Καλά λοιπόν», είπε στο Θαυματουργό. «Θέλω ένα σπαθί».

Με την ίδια μαγική διαδικασία, η ευχή του Λουκά πραγματοποιήθηκε και ένα σπαθί εμφανίστηκε στο χέρι του Τόμας.

«Ορίστε», είπε προσφέροντάς του το σπαθί που είχε δημιουργηθεί από τις πολύχρωμες σπίθες του κεριού. Μόνο που το σπαθί δεν ήταν όπως το είχε φανταστεί ο Λουκάς. Δεν ήταν ούτε γυαλιστερό, ούτε κοφτερό. Ήταν ξύλινο και πολύ πιο κοντό από ό,τι περίμενε.

«Ε! Αυτό δεν είναι αληθινό», διαμαρτυρήθηκε ο Λουκάς. «Αυτό είναι παιχνίδι».

«Ω, μη μου πεις ότι περίμενες να προσφέρω σε ένα μικρό παιδί αληθινό ξίφος», είπε ο Τόμας κλείνοντάς του το μάτι. «Άλλωστε, τα μόνα όντα στη Νοέλα που έχουν σπαθιά είναι οι Άγγελοι –έτσι λένε τουλάχιστον διότι εγώ δεν έχω δει Άγγελο ποτέ μου– και οι ακρίτες του βασιλιά Βενσέσλαου. Κανείς άλλος δεν τα χρησιμοποιεί. Είναι άχρηστα και προκαλούν φόβο και κίνδυνο –εκτός από τα παιχνίδια φυσικά».

«Περίεργο», μурμουύρισε μάλλον απογοητευμένος ο Λουκάς, κοιτώντας μια το ξύλινο σπαθί και μια το κουτάβι της Φωτεινής. «Τέλος πάντων, σε ευχαριστώ».

«Παρακαλώ, μικρέ σπαθιστή», είπε ο Τόμας και έπειτα απευθύνθηκε και στους δυο. «Έχετε μήπως κάποια άλλη ευχή, παιδιά;»

«Κι άλλη;» ρώτησαν με ένα στόμα. Εμ, βέβαια! Πού να γνώριζαν τα δυο αδέρφια ότι τα κεριά των Θαυματουργών μπορούσαν να πραγματοποιούν άπειρες ευχές για τον καθένα; Αυτός ήταν άλλωστε ο σκοπός της ύπαρξής τους, όπως τους εξήγησε ο Τόμας στη συνέχεια. Οι Θαυματουργοί είχαν την εκπληκτική ικανότητα να πραγματοποιούν ευχές για να μοιράζουν χαρά και ευτυχία όπου και να πήγαιναν.

«Μα τότε εσύ μπορείς να κάνεις τα πάντα», είπε ο Λουκάς.

«Ε, όχι και τα πάντα. Υπάρχουν διαφόρων ειδών ευχές, άλλες λιγότερο σημαντικές και άλλες σπουδαιές. Αυτές τις τελευταίες δεν μπορώ να τις πραγματοποιήσω. Για παράδειγμα δεν μπορώ να κάνω μια κοπέλα να με αγαπήσει εάν εκείνη δεν το θέλει πραγματικά (αυτό ο Τόμας το είπε με καημό). Ούτε και μπορώ να φέρω εδώ κάποιον που έχει φύγει, αλλά και ούτε να μεταφερθώ στο μέρος όπου βρίσκεται για να τον συναντήσω».

«Δηλαδή, δεν μπορείς να μας κάνεις να θυμηθούμε αυτά που έχουμε ξεχάσει;»

«Αν μπορούσα θα το είχα κάνει από την αρχή, φίλε μου. Βλέπεις όμως, ακόμα και οι ευχές έχουν τους κανόνες τους. Τι νόημα θα είχε μετά η ζωή, αν όλα τα πράγματα τα έκαναν μόνο οι ευχές;»

«Έχεις δίκιο», παραδέχτηκε ο Λουκάς.

«Μπορεί όμως να το κάνει η Μπεφάνα», υπενθύμισε ο Τόμας. «Εκείνη, από όσο ξέρω, κατέχει λίγη από τη δύναμη των Θαυματουργών και λίγη από εκείνη των Μάγων. Ελάτε, πάμε να τη βρούμε».

Έτσι, οι τρεις τους –μάλλον οι τέσσερις μιας και στην παρέα είχε προστεθεί το μικρό κουτάβι της Φωτεινής– συνέχισαν το δρόμο τους για το σπίτι της Μάγισσας Μπεφάνα.

«Απορώ πώς γίνεται εσένα να σου έφερε αληθινό κουτάβι, ενώ σε εμένα ψεύτικο σπαθί!», είπε ο Λουκάς στην αδελφή του κι εκείνη του έβγαλε τη γλώσσα περιπαικτικά.

Η πόλη των κεριών και των θαυμάτων

Και τι δεν είδαν όσο πλησίαζαν στο κέντρο της Κάντελσιτ. Παιδιά να χωρίζονται σε ομάδες και να παίζουν χιονοπόλεμο. Οικογένειες να βολτάρουν χαζεύοντας τις βιτρίνες των καταστημάτων. Ζευγαράκια, κάθε ηλικίας, νεαρά και ηλικιωμένα, να περπατούν αγκαλιασμένα σιγοτραγουδώντας στα χιονισμένα σοκάκια. Κάτω από ένα φανοστάτη είδαν μια παρέα μεγάλων και μικρών να τραγουδούν κάλαντα κρατώντας λεπτά βιβλία με νότες και στίχους, ενώ πιο πέρα, σε μια πιο ανοικτή πλατεία, είδαν μια φιλαρμονική ορχήστρα να παίζει μουσική υπό τη διεύθυνση ενός παθιασμένου μαέστρου. Στα σκαλοπάτια ενός μεγάλου σπιτιού είδαν καθισμένο έναν κύριο με ψηλό καπέλο και μπορντό σακάκι να λέει παραμύθια στα παιδιά ολόγυρά του και πιο κάτω έναν πατέρα που μαζί με τους δυο γιους του κατασκεύαζαν έναν στρουμπουλό χιονάνθρωπο.

«Κοιτάξτε!» φώναξε η Φωτεινή δείχνοντας το χιονάνθρωπο.
«Ζωντάνεψε!»

Όντως, προς μεγάλη έκπληξη των παιδιών ο Χιονάνθρωπος είχε ζωντανέψει. Γυρνούσε το στρογγυλό κεφάλι του πέρα-δώθε κοιτώντας τα κλαδιά που του είχαν βάλει για χέρια. Φαινόταν το ίδιο απορημένος με τον Λουκά και τη Φωτεινή που τον παρατηρούσαν πέρα από το φράχτη του σπιτιού.

«Τώρα αυτό πώς έγινε, μου λέτε;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Χα, χα!» γέλασε ο Τόμας που ήταν συνηθισμένος σε αυτά τα κόλπα. «Δεν το έχετε ξαναδεί, ε; Αυτό, λοιπόν, φίλοι μου είναι το πρώτο θαύμα που κάνει ένας Θαυματουργός».

Και τότε τους εξήγησε για το πώς φτιάχνονταν οι Χιονάνθρωποι. Είπε ότι τους έφτιαχναν οι Θαυματουργοί όταν ήταν ακόμα παιδιά, τότε που ακόμα δεν έχουν θαυματουργικά κεριά, αλλά μόνο θαυματουργικά χέρια.

«Προτού ο Θαυματουργός αποκτήσει το δικό του κερί, δοκιμάζεται η δύναμη της φαντασίας και της καρδιάς του, όπως επίσης η επιμονή και η υπομονή του. Τα τέσσερα αυτά στοιχεία είναι τα βασικά για ένα παιδί που προορίζεται να γίνει Θαυματουργός. Αν καταφέρει να φτιάξει έναν Χιονάνθρωπο και του δώσει ζωή, σημαίνει πως όταν μεγαλώσει θα γίνει κι αυτός Θαυματουργός σαν τους γονείς του».

«Δηλαδή Τόμας, έχεις φτιάξει κι εσύ τέτοιο Χιονάνθρωπο;»

«Ω, ναι, τον Φριζ. Έγινε κι αυτός ταξιδιάρης σαν κι εμένα. Έμεινε για πολύ καιρό μαζί μας και ύστερα έφυγε για να εξερευνήσει τον κόσμο».

«Εμείς δεν μπορούμε να φτιάξουμε Χιονάνθρωπο;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Όσους θέλετε, μόνο που δεν μπορείτε να τους δώσετε ζωή. Μοναχά τα παιδιά του Έβεργουις έχουν το χάρισμα για κάτι τέτοιο».

«Κρίμα. Θα 'χε πλάκα».

«Και τώρα τι θα κάνει ο Χιονάνθρωπος;» ρώτησε ο Λουκάς κοιτώντας το «νεογέννητο» Χιονάνθρωπο να αγκαλιάζει το παιδί που είχε βυθιστεί στη στρογγυλή κοιλιά του.

«Πρώτα πρέπει να τον μάθουν να μιλάει. Όλα τα υπόλοιπα θα τα ανακαλύψει στην πορεία. Αρχικά θα μείνει με την οικογένεια, της οποίας θα είναι παντοτινά καλός φίλος και πιστός φύλακας. Αργότερα, μόλις μεγαλώσει το παιδί που του χάρισε ζωή, θα τον ακολουθήσει στο πρώτο του μεγάλο ταξίδι, το ταξίδι που κάνουμε όλοι οι Θαυματουργοί όταν αποκτάμε το κερί μας. Έπειτα ο Χιονάνθρωπος θα φύγει για να αναζητήσει τη δική του ζωή στη Χειμέρια, τη χώρα του Πάγου και του Χιονιού. Εκεί θα φτιάξει το νέο του σπίτι και θα κάνει οικογένεια».

Και κοιτώντας το σκυλάκι της Φωτεινής, πρόσθεσε ο Τόμας:

«Οι Χιονάνθρωποι μπορούν πολύ εύκολα να συντηρούν τον εαυτό τους. Με τα ζωάκια είναι κάπως πιο δύσκολα. Θέλουν ιδιαίτερη

αγάπη και φροντίδα καθώς δένονται πολύ με τους αφέντες τους».

«Αρφ!» έκανε το κουτάβι κουνώντας την ουρά του χαρωπά. Η Φωτεινή τού έδωσε δυο χαδάκια και έτριψε το μάγουλό του με το δικό της.

«Γι' αυτό να το προσέχεις πάντα», είπε ο Τόμας στη Φωτεινή.

«Θα το προσέχω! Δεν θέλω να το χάσω με τίποτα από κοντά μου. Εκτός του ότι είναι τόσο καλό και όμορφο, είναι δώρο από εσένα, Τόμας! Και τα δώρα πρέπει να τα εκτιμάμε».

«Πολύ σωστά Φωτεινή. Και ειδικά τα έμπυχα δώρα πρέπει να τα εκτιμάμε περισσότερο, είτε μας τα χάρισαν, είτε ήρθαν από μόνα τους κοντά μας».

«Για 'σένα λέμε μικρούλι», είπε η Φωτεινή στο κουτάβι σφίγγοντάς το στην αγκαλιά της. «Εσένα με την κόκκινη μυτούλα. Πώς να σε πω άραγε; Πρέπει να σου βρω ένα όνομα».

Κι όσο η Φωτεινή έψαχνε να βρει όνομα για το κουτάβι, ο Λουκάς το κοιτούσε και αναρωτιόταν. Πολλά πράγματα αναρωτιόταν και ένα το είπε φωναχτά:

«Θέλω να δω τι θα πει η μαμά όταν δει το σκυλί στο σπίτι».

«Θα της αρέσει. Μου το είχε υποσχεθεί άλλωστε ότι αυτά τα Χριστούγεννα θα παίρναμε ένα».

Ήφηνικά ο Λουκάς ένωσε περίεργα ακούγοντας την απάντηση της αδελφής του. Κάπου το είχε ξαναζήσει αυτό. Μπροστά από τα μάτια του πέρασε μια εικόνα από το παρελθόν την οποία δεν ένιωθε να είναι μακρινή, αλλά ούτε και κοντινή. Είδε πως βρισκόταν έξω από ένα μαγαζί που πουλούσε ζωάκια. Η Φωτεινή κοιτούσε στη βιτρίνα ένα σκυλάκι που χτυπούσε το παχύ τζάμι με τα μπροστινά του πόδια.

«Δεν έχουμε τόσα λεφτά, Φωτεινή. Και η μαμά δεν το θέλει μες στο σπίτι».

«Μα όχι, δεν έχει πρόβλημα. Μου έχει υποσχεθεί ότι αυτά τα Χριστούγεννα θα πάρουμε ένα».

Η σύντομη αναλαμπή έσβησε και η εικόνα που είδε ο Λουκάς χάθηκε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και αντίκρισε τη Φωτεινή και τον Τόμας να τον κοιτάζουν με απορία.

«Τι έπαθες Λουκά;» ρώτησε η αδελφή του.

«Ε... δεν ξέρω. Κάτι θυμήθηκα... Έτσι νομίζω, δηλαδή».

«Θετικό αυτό», είπε ο Τόμας. «Αρχίζετε να ανακτάτε λίγο-λίγο τη μνήμη σας».

«Τι θυμήθηκες λοιπόν;»

Ο Λουκάς είπε στη Φωτεινή για τη σύντομη εικόνα που είδε και για την κουβέντα που άκουσε. Μα η μικρή εκείνη αναλαμπή δεν ήταν ικανή να φωτίσει παραπάνω ούτε τον έναν, ούτε τον άλλον.

«Φαίνεται πως οι αναμνήσεις μας έρχονται μέσα από στιγμές που ζούμε για δεύτερη φορά», είπε ο Λουκάς.

«Πολύ πιθανόν», είπε η Φωτεινή κουνώντας τους ώμους. «Ελπίζω να το γνωρίζει καλά αυτή η κυρία που ψάχνουμε».

«Ας πηγαίνουμε παιδιά. Η Μπεφάνα περιμένει και εγώ... πεινάω», είπε ο Τόμας νιώθοντας το στομάχι του να γουργουρίζει. «Ανυπομονώ να κάτσω σε μια ζεστή ταβέρνα και να φάω λίγη νόστιμη γαλοπούλα».

«Μόνο μη φας εμάς», μουρμούρισε ο Λουκάς, όπως πάντα καχύποπτος. Παρά τη φιλική συμπεριφορά του Τόμας και όλα όσα είχε κάνει μέχρι στιγμής για εκείνον και τη Φωτεινή, η δυσπιστία του τον έτρωγε. *Όλα σε αυτό το μέρος παραείναι όμορφα για να είναι αληθινά*, συλλογιζόταν.

Είδαν και άλλα πολλά και θαυμαστά στην άγνωστη πόλη. Είδαν μια μικρή παγωμένη λίμνη, πάνω στην οποία άνθρωποι –ή ό,τι τέλος πάντων ήταν αυτοί οι τύποι που δεν είχαν σκιές–, αλλά και Χιονάνθρωποι έκαναν πατινάζ. Είδαν ένα μικρό λούνα-παρκ που ξεχώριζε από μακριά χάρη σε μια ψηλή ρόδα, με πολύχρωμα βαγονέτα,

που γυρνούσε νωχελικά. Είδαν φωτιές να καίνε σε μια μικρή πλατεία και γύρω τους κόσμο να χορεύει μασκαρεμένος με περίεργες στολές που θύμιζαν τέρατα, όχι όμως τρομακτικά, αλλά αστεία. Είδαν κι ένα κίτρινο τρενάκι που έσερνε καμιά δεκαριά βαγόνια, γεμάτα επιβάτες. Η κατασκευή του το έκανε να μοιάζει με παιχνίδι μεγάλων διαστάσεων, και παρ' ότι κινούνταν σαν κανονικό τρένο –ποιο αργά φυσικά– δεν ακουμπούσε σε ράγες.

«Να, ο Κίτρινος Πηγαϊνέλας», είπε ο Τόμας και άρχισε να χαιρετάει στα βαγόνια που περνούσαν από μπροστά του. «Ό,τι πιο ιδανικό για αυτούς που βαριούνται να διασχίσουν την πόλη με τα πόδια».

«Γιατί δεν το παίρνουμε κι εμείς τότε;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Δεν κάνει στάση εδώ», αποκρίθηκε ο Θαυματουργός. «Μα μη μου πείτε ότι δεν έχετε όρεξη για περπάτημα».

«Πώς δεν έχουμε;» είπε η Φωτεινή παρά το στραβομουτσούνισμα του αδελφού της. «Έχουμε και παραέχουμε».

«Ωραία, γιατί μας περιμένει ανηφόρα».

Ακολούθησαν την πορεία του Κίτρινου Πηγαϊνέλα που κατευθυνόταν προς το κέντρο της πόλης και τότε βρέθηκαν στο μεγαλύτερο δρόμο της Κάντελαϊτ, και ένα από τα εντυπωσιακότερα σημεία της.

Ήταν ένας μεγάλος και πλατύς ανηφορικός δρόμος, στις άκρες του οποίου βρίσκονταν αμέτρητα κεριά. Κεριά μικρά και μεγάλα, χοντρά και λεπτά, κοντά και ψηλά, όλα με τη φλόγα τους να φέγγει ήσυχα και ατάραχα παρά τον άνεμο ή το ελαφρύ χιονόνερο που έπεφτε. Αν τα κοιτούσες, νόμιζες που ήσουν στη μέση ενός λιβαδιού γεμάτο με κατακόκκινες παπαρούνες και χιλιάδες μικρά αστέρια. Αναμφισβήτητα εκείνος ο δρόμος ήταν το πιο μαγικό σημείο της Κάντελαϊτ· άξιζε κανείς να ταξιδέψει μίλια ολόκληρα για να έρθει να το δει.

«Τι είναι όλο αυτό;» ρώτησε η Φωτεινή μαγεμένη από την ομορφιά των χιλιάδων κεριών που φέγγιζαν παντού.

«Είναι η Οδός της Ελπίδας», εξήγησε ο Τόμας με δέος. Όσες φορές κι αν είχε περπατήσει εκείνον το δρόμο, πάντοτε ένιωθε το ίδιο συναίσθημα. «Ξεκινά από την είσοδο της πόλης, που ονομάζεται Πύλη των Παιδιών, και καταλήγει στην Πλατεία των Πατέρων, όπου βρίσκεται το Κοινοβούλιο και το Μεγάλο Έλατο της Κάντελαϊτ. Είμαστε περίπου στα μισά της διαδρομής. Αν δείτε καλύτερα, στο βάθος της ανηφόρας θα δείτε την κορυφή του Έλατου και το λαμπερό του στέμμα».

Τα παιδιά κοίταξαν στο σημείο που έδειχνε ο Τόμας και είδαν μια λαμπερή πύλη με δυο φωτιές στις άκρες και το πάνω μέρος ενός γιγάντιου έλατου να ξεπροβαίνει. Ήταν όμορφο θέαμα, όμως όχι τόσο όσο το πλήθος των αμέτρητων κεριών που έκαιγαν γύρω τους. Στην περιοχή ήταν απλωμένη μια ιδιαίτερη πouxία και όσοι περνούσαν είτε μιλούσαν χαμηλόφωνα, είτε σιωπούσαν.

«Πόσα να είναι άραγε;» αναρωτήθηκε ο Λουκάς.

«Κανείς δεν μπορεί να τα μετρήσει», του απάντησε ο Τόμας. «Τα βλέπουν όλα σαν σύνολο και όχι ξεχωριστά. Σαν την Ελπίδα. Είναι κοινή για όλους».

«Και από πότε υπάρχουν αυτά τα κεριά εδώ;»

«Κάποια από αυτά υπάρχουν από τότε που δημιουργήθηκε η πόλη. Λένε μάλιστα ότι από το φως των κεριών πήρε η πόλη το όνομά της. Κάθε που γεννιέται ένα παιδί, οι γονείς του έρχονται και αφήνουν εδώ ένα αναμμένο κεριό, ώστε να χαρίσει ζωή καλή κι ευτυχισμένη στο παιδί τους».

«Και τα κεριά, δεν σβήνουν ποτέ;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Κάποτε, τότε που έγινε ο Μεγάλος Πόλεμος της Νοέλα όπου γη και ουρανός βυθίστηκαν στο σκοτάδι, αρκετά από τα κεριά έσβησαν. Άναψαν όμως και πάλι όταν νίκησε το Καλό και θριάμβευσε η Ελπίδα».

«Πόλεμος; Ποιος πόλεμος; Ποιοι πολέμησαν με ποιους;» θέλησε να μάθει ο Λουκάς.

«Δεν κάνει να μιλάμε για πόλεμο σε αυτόν το δρόμο. Η οδός αυτή είναι αφιερωμένη στην Ελπίδα. Στην ελπίδα ότι δεν θα γίνει ποτέ ξανά πόλεμος και πως όλα τα πλάσματα του Θεού θα ζούμε ειρηνικά κι αγαπημένα».

Ο Λουκάς ήταν πολύ περίεργος να μάθει για τον πόλεμο. *Σε μια πόλη που έμοιαζε να έχει χτιστεί από χριστουγεννιάτικο πνεύμα, τι πόλεμος θα μπορούσε άραγε να είχε προηγηθεί;* Ο Τόμας υποσχέθηκε ότι θα τους μιλούσε για τη δυστυχία του πολέμου όταν πια θα βρίσκονταν μακριά από την Οδό της Ελπίδας.

Συνέχισαν την πορεία τους ανηφορίζοντας τη λεωφόρο με τα μυριάδες κεριά να τους περιστοιχίζουν, ώσπου έφτασαν στην Πλατεία των Πατέρων. Μαζί τους ήταν κι άλλοι που διέσχιζαν την Οδό της Ελπίδας για να φτάσουν στη μεγαλύτερη πλατεία την Κάντελαϊτ. Άλλοι προχωρούσαν πεζοί, άλλοι με έλκηθρα και άμαξες, αλλά και μερικοί ιππεύοντας άλογα και τάρανδους. Φτάνοντας στην πλατεία, πέρασαν κάτω από δυο πελώρια αγάλματα: δυο χρυσοί άγγελοι με ανοιχτές τις φτερούγες, κρατώντας ο καθένας τους μία ψηλή λαμπάδα. Οι λαμπάδες ξεκινούσαν από το έδαφος καταλήγοντας πάνω κι απ' τα κεφάλια των αγαλμάτων. Εκεί, στις κορυφές τους, δυο άσβεστες φωτιές έκαιγαν σαν αρχαίοι φάροι.

«Πω, πω!» αναφώνησε η Φωτεινή βλέποντας τα αγάλματα έτσι όπως στέκονταν όμοιοι με γίγαντες από πάνω τους. «Κοίτα αυτούς τους αγγέλους».

«Τρομαχτικοί είναι», σχολίασε ο Λουκάς.

«Ε, όχι και τρομαχτικοί», διαφώνησε η αδελφή του. «Τα πρόσωπά τους είναι πολύ όμορφα».

«Δεν ξέρω τι λες εσύ, εμένα πάντως με φοβίζουν».

«Δεν μιλάς στα σοβαρά, έτσι;»

Η κουβέντα δεν συνεχίστηκε μιας και του Λουκά του φάνηκε ανούσιο να συζητά για αγάλματα. Ίσως να ήταν ο μόνος διαβάτης που πέρασε εκείνη τη μέρα κάτω από τα αγάλματα και του φάνη-

καν τόσο αυστηρά.

Πέρασαν κάτω από την πύλη (η οποία δεν ήταν παρά οι φτερούγες των αγγέλων, που ενωμένες σχημάτιζαν μια φωτεινή αψίδα) και βρέθηκαν στην Πλατεία των Πατέρων. Πλήθος κόσμου βρισκόταν εκεί, και περιφερόταν ανάμεσα σε συστάδες από φανοστάτες, μηλίες και έλατα, όπως επίσης και πάγκους που είχαν στηθεί για να κερνούν τους επισκέπτες κρασί, γλυκίσματα και κάστανα.

Η πλατεία έμοιαζε με βασιλική αυλή. Την περιστοίχιζε ημικυκλικά, σαν να την αγκάλιαζε, ένα πολυγωνικό κτήριο με κόκκινους τοίχους και τρεις σειρές παραθύρων. Τα χιλιάδες μικρά λευκά φώτα που βρίσκονταν επάνω του, το έκαναν να λάμπει ολόκληρο και έμοιαζε σαν να ήταν το ίδιο η πηγή φωτός όλης της λαμπερής πλατείας. Πίσω από την όψη του κτηρίου, υψώνονταν τρία ψηλά καμπαναριά με τριγωνικές, αιχμηρές σκεπές που φαινόταν λες και τρυπούσαν τον ουρανό. Στις άκρες των καμπαναριών ανέμιζε από μία σημαία, που είχε επάνω της τα εμβλήματα της πόλης: το Κερί –σύμβολο των Ευχών–, την Μπότα –σύμβολο της Οικογένειας– και ένα Δώρο τυλιγμένο με φιόγκο –σύμβολο της Αλληλεγγύης.

Θα έλεγε κανείς ξένος, όπως ο Λουκάς και η Φωτεινή, ότι το λαμπερό αυτό κτήριο ήταν το παλάτι του βασιλιά της χριστουγεννιάτικης πόλης. Μα, όπως τους ενημέρωσε ο Τόμας, το κτήριο που έβλεπαν ήταν το Κοινοβούλιο. Εκεί συνεδρίαζαν οι Πατέρες των Ευχών μαζί με μερικούς Αφέντες των Ευχών για τα ζητήματα της Κάντελαϊτ και γενικότερα της χώρας του Έβεργουις. Μερικοί από τους χώρους του λειτουργούσαν ως βιβλιοθήκες, μουσεία και φιλοξενούσαν χοροεσπερίδες.

Όσο εντυπωσιακό κι αν φαινόταν το Κοινοβούλιο, την παράσταση έκλεβε το κέντρο της πλατείας, όπου δέσποζε ένα κολοσσιαίο έλατο που σε ύψος έδειχνε να ξεπερνά ακόμα και το ψηλότερο καμπαναριό. Τα τεράστια κλωνάρια του ήταν σκεπασμένα με χιόνι,

ειδικά εκείνα που πλησίαζαν την κορυφή, την οποία θα χρειαζόταν κανείς φτερά ή μια πάρα πολύ μεγάλη σκάλα για να τη φτάσει (εκτός κι αν ήταν τόσο τολμηρός ώστε να σκαρφαλώσει). Κι εκεί επάνω, σαν στέμμα –όπως το είχε χαρακτηρίσει κι ο Τόμας προηγουμένως– στεκόταν ένας κώνος με άκρη μυτερή σαν λόγχη. Στη μέση του κώνου υπήρχε σκαλισμένο ένα χρυσό αστέρι που φώτιζε σαν αληθινό, προσφέροντας στο έλατο βασιλική μεγαλοπρέπεια.

Φυσικά δεν ήταν μόνο η κορυφή του έλατου στολισμένη. Χιλιάδες ήταν τα στολίδια που κρέμονταν από τα κλωνάρια του, τα περισσότερα στρογγυλά, αλλά υπήρχαν και πολλά από κάθε σχήμα. Κάποια γυάλιζαν και κάποια όχι, άλλα ήταν μικρά και άλλα πολύ μεγαλύτερα. Και από χρώμα, κάθε λογής: πορτοκαλί, κίτρινα, μπλε, πράσινα, μοβ, χρυσαφένια, ασημένια, αν και τα πιο πολλά είχαν το αγαπημένο χρώμα του Έβεργουις, το κόκκινο, το ίδιο και οι φιόγκοι του. Όσο για τα φωτάκια που λαμπύριζαν, τότε ξέφρενα και τότε νωχελικά, άλλαζαν χρώμα προκαλώντας μια γλυκιά ζάλη που δεν σε άφηνε να πάρεις το βλέμμα σου από τη λάμψη τους.

Φτάνοντας στην πλατεία, ο Λουκάς και η Φωτεινή σταμάτησαν για να πάρουν μια ανάσα και να θαυμάσουν το μεγαλύτερο έλατο που είχαν δει ποτέ στη ζωή τους.

Το έλατο της Κάντελαϊτ

Ο Τόμας έριξε πίσω την κουκούλα του: «Ιδού! Η Καρδιά του Έβεργουις. Το Έλατο της Κάντελαϊτ».

«Είναι πανύψηλο!» αναφώνησε η Φωτεινή. «Πρέπει να είναι το ψηλότερο δέντρο στον κόσμο».

«Ε, όχι και το ψηλότερο», είπε ο Τόμας. «Πού να δεις το Λένταν και το Τάνενμπαουμ, τις δυο δεντροπολιτείες του Έβεργκριν. Μπροστά σε εκείνα τα δέντρα, ετούτο εδώ είναι μινιατούρα».

«Μινιατούρα;» αναρωτήθηκε ο Λουκάς του οποίου ο νους δεν μπορούσε να χωρέσει ότι υπήρχαν μεγαλύτερα έλατα από αυτό της Κάντελαϊτ.

«Κοιτάξτε πόσα στολίδια έχει επάνω του», συνέχισε η Φωτεινή. «Μα ποιοι το στόλισαν; Κι αυτό εκεί στην κορυφή τι είναι; Μοιάζει με αληθινό αστέρι!»

Ακόμα κι ο Λουκάς –ο οποίος δεν ενθουσιαζόταν με πολλά πράγματα– συμφώνησε ότι η κορυφή του δέντρου ακτινοβολούσε εκτυφλωτικά. Σίγουρα δεν ήταν ηλεκτρικό ρεύμα αυτό που την προκαλούσε, μα κάτι άλλο, κάτι που βέβαια δεν θα μπορούσε να κατανοήσει, όπως άλλωστε και τα περισσότερα μυστήρια της Κάντελαϊτ.

«Ελάτε, πάμε να αφήσουμε ένα στολίδι», τους παρότρυνε ο Τόμας, αφού πρώτα εξήγησε ένα τοπικό έθιμο: «Όποιος επισκέπτεται την Κάντελαϊτ αφήνει και από κάτι δικό του στα κλωνάρια του Ελάτου, ως προσφορά. Το έθιμο ξεκίνησε από εδώ και πλέον τηρείται σε όλα τα μέρη της Νοέλα, οπουδήποτε υπάρχει πλατεία με έλατο. Πάμε λοιπόν κι εμείς να αφήσουμε το μερίδιό μας».

Η Φωτεινή, με το κουτάβι στην αγκαλιά, ακολούθησε τον Τόμας καθώς κίνησε για τη μεγάλη βάση του δέντρου. Ο Λουκάς όμως έμεινε πίσω. Είχε σταθεί εκεί, λες και τα πόδια του είχαν κολλήσει στο έδαφος, χαζεύοντας άναυδος το τεράστιο έλατο. Με το ξύλινο σπαθί στο χέρι του έμοιαζε με ιππότη που είχε αντιμέτωπο ένα μυθικό γίγαντα με θαυμαστή πανοπλία και χρυσό στέμμα στην κεφαλή του.

Ποιος ξέρει άραγε τι σκεφτόταν στη θέα του μεγάλου δέντρου; Ίσως ασυνείδητα να ένιωσε όπως στα πρώτα του Χριστούγεννα, τότε που ήταν ακόμα βρέφος και το έλατο στο σπίτι του φάνταζε τεράστιο, ακριβώς όπως τώρα. Ίσως πάλι να ήταν μια εικόνα που

στριφογύριζε στο μυαλό του, μια εικόνα που δεν μπορούσε να δει καθαρά χάρη στο δυνατό φως της κορυφής που έπεφτε στα μάτια του. Ο ίδιος δεν ήταν σίγουρος για το τι αισθανόταν.

«Ε, Λουκά! Έλα μαζί μας!» του φώναξαν ο Τόμας και η Φωτεινή. Ο Λουκάς τούς άκουσε και περπάτησε δίχως να αφήνει το δέντρο από το βλέμμα του, ώσπου έφτασε κι εκείνος στη βάση του, όπου τον περίμεναν οι άλλοι. Ο Τόμας ήταν σκυφτός πάνω από το σάκο του και έψαχνε ανάμεσα στα τόσα πράγματα που φυλούσε μέσα. Τελικά ξετρύπωσε ένα κουτί, που μόλις το άνοιξε φάνηκαν δώδεκα παχιές μπάλες με πράσινο χρώμα και κόκκινες, μεταξωτές λωρίδες με ασημένιες ίνες που ενώνονταν σταυρωτά. Κάθε μια τους είχε κι από ένα μικρό σχέδιο, φτιαγμένο από μικροσκοπικά διαμαντάκια.

«Τι είναι αυτά;» θαύμασε η Φωτεινή.

«Στολίδια από το Όρναμεντ, το χωριό μου», απάντησε ο Τόμας με περηφάνια. «Το χωριό μου φημίζεται σε όλο το Έβεργουις για τα στολίδια του. Ορίστε, πάρτε από ένα. Θα προσπαθήσουμε να τα κρεμάσουμε στο δέντρο».

Τους έδωσε από μία μπάλα και αναζήτησαν ελεύθερο χώρο για να την κρεμάσουν. Όμως τα χαμηλότερα κλωνάρια του δέντρου ήταν όλα φορτωμένα με στολίδια. Έτσι έκαναν μερικά βήματα πίσω και, στοχεύοντας στα ψηλότερα κλωνάρια, εκτόξευσαν με δύναμη τις μπάλες.

«Χα! Πιάστηκε!» χάρηκε η Φωτεινή βλέποντας το δικό της στολίδι να έχει κρεμαστεί στα κλωνάρια της τέταρτης σειράς.

«Το ίδιο και το δικό μου», συμπλήρωσε ο Τόμας.

Του Λουκά όμως το στολίδι έπεσε και έσπασε.

«Δεν πειράζει Λουκά», του είπε ο Τόμας. «Έλα, πάρε ένα άλλο και ξαναπροσπάθησε».

Και πάλι όμως το ίδιο συνέβη. Η μπάλα κύλησε από κλαρί σε κλαρί και έπεσε πλάι στον κορμό του δέντρου όπου και έγινε κομ-

μάτια.

«Μα γιατί;» παραπονέθηκε ο Λουκάς στεναχωρημένος. «Τι κάνω λάθος;»

«Δοκίμασε με το άλλο χέρι», πρότεινε ο Τόμας. «Κράτα το σπαθί σου με το αριστερό και πέτα την μπάλα με το δεξί».

«Μα... θα σου σπάσω όλα τα στολίδια», είπε διστακτικά.

«Ας γίνει! Σημασία έχει να πετύχεις το σκοπό σου, όσες φορές κι αν χρειαστεί να προσπαθήσεις».

Του έδωσε την μπάλα. Ο Λουκάς άλλαξε χέρι το σπαθί και κράτησε το στολίδι με το δεξί. Κοιτάζοντας καλά-καλά τα κλωνάρια του δέντρου, τη ζύγισε και την πέταξε με δύναμη. Η μπάλα χτύπησε πάνω σε ένα άλλο στολίδι, και άρχισε να κυλά στα χαμηλότερα κλωνάρια. Ο Λουκάς πίστεψε ότι και πάλι είχε αποτύχει και πως η μπάλα θα κομματιαζόταν στο έδαφος όπως κι οι δυο προηγούμενες. Όμως τελικά σταθεροποιήθηκε ανάμεσα σε δύο κουκουνάρια και ένα στολίδι-τρενάκι.

«Ναι!» φώναξαν και οι τρεις. Ακόμα και το σκυλάκι γάβγισε χαρούμενο.

«Τα κατάφερα», είπε ο Λουκάς, χαμογελώντας για πρώτη φορά.

«Σ' το είπα φιλαράκο», του έτριψε το κεφάλι ο Τόμας. «Ποτέ να μην το βάζεις κάτω. Πάντα να επιμένεις».

«Ωραία, τώρα πρέπει να αφήσουμε κι εμείς κάτι στο έλατο», είπε η Φωτεινή.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο αδελφός της. «Τι κάναμε μόλις τώρα με τα στολίδια;»

«Τα στολίδια δεν ήταν δικά μας. Μας τα έδωσε ο Τόμας. Εμείς δεν προσφέραμε κάτι δικό μας στο δέντρο».

«Έχεις δίκιο», συμφώνησε ο Λουκάς παρατηρώντας καλύτερα το τεράστιο έλατο. Εκτός από περίτεχνες μπάλες, καμπανούλες και φωτάκια, υπήρχαν και άλλα αντικείμενα που κάλυπταν τα κλωνάρια, όπως παιχνίδια, ρούχα, κοσμήματα, μουσικά όργανα, ακόμα

και μπουκάλια σφραγισμένα.

Ήταν τότε η αφορμή για τον Λουκά να ψάξει στο μπουφάν του για να βρει κάτι να αφήσει στο Έλατο. Όσο αναποδογύριζε τις τσέπες του, η Φωτεινή έβγαλε το κασκόλ της και το πέταξε στο δέντρο. Σαν να σηκώθηκε ένας μικρός άνεμος και το κασκόλ ανέμισε και πέταξε ψηλά και στάθηκε σαν μικρή γιρλάντα στη μέση του Έλατου.

Την ίδια στιγμή, στις εσωτερικές τσέπες του μπουφάν, ο Λουκάς βρήκε ένα μεταλλικό τρίγωνο. Το κοίταξε. Συνοφρυώθηκε. Κάτι άρχισε να ξεπετάγεται από τα σκοτεινά βάθη του μυαλού του και μια ακόμα ξαφνική αναλαμπή τον παρέσυρε σε άλλον τόπο και χρόνο. Είδε τον εαυτό του και τη Φωτεινή να βρίσκονται πάλι στην γκρίζα πόλη με τα ψηλά σπίτια και τους βουερούς δρόμους. Έβρεχε και φυσούσε. Τα αδέρφια, κρατώντας από ένα μεταλλικό τρίγωνο, γυρνούσαν στα στενάχωρα πεζοδρόμια, μπαίνοντας από μαγαζί σε μαγαζί και χτυπώντας τα κουδούνια των πολυκατοικιών. Οι περισσότεροι τούς έδωχναν με αποτόμα νεύματα και δικαιολογίες.

Στην επόμενη αναλαμπή είδε μια συμμορία παιδιών περίπου στην ηλικία του αδελφού τους, του Λάμπρου, να τους ληστεύει και να τους παίρνει τα χρήματα. Έπειτα είδε τον εαυτό του να περπατάει μόνος, σκυφτός και θλιμμένος, σε ένα δρόμο με ξενοίκιαστα ισόγεια. Όμως, σε εκείνο το σημείο η αναλαμπή έσβησε και ο Λουκάς βρέθηκε πάλι μπροστά στο Έλατο, κρατώντας το τρίγωνο στο χέρι.

Και τότε θυμήθηκε: ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς και μαζί με την αδελφή του είχαν βγει για να πουν τα κάλαντα. Εκεί τους συνέβησαν μια σειρά από γεγονότα, τα οποία είχαν σίγουρα σχέση με τον ερχομό τους στη Νοέλα.

Σκέφτηκε πως ίσως η Φωτεινή να θυμόταν περισσότερα αν της περιέγραφε όσα είδε. Όμως, γυρνώντας να της μιλήσει, συνειδητοποίησε ότι η αδελφή του έλειπε από κοντά του. Το ίδιο και ο Τό-

μας.

«Φωτεινή; Φωτεινή!» άρχισε να φωνάζει φοβούμενος πως την είχε χάσει μέσα στον κόσμο. «Φωτεινή, Τόμας!»

«Εδώ είμαστε», άκουσε τη φωνή του θαυματουργού και τότε έτρεξε να τους συναντήσει. Όσο ο Λουκάς ήταν χαμένος στην ξαφνική αναλαμπή του, το σκυλάκι της Φωτεινής είχε φύγει και άρχισε να τρέχει στην πλατεία. Η Φωτεινή και ο Τόμας το πρόλαβαν πριν απομακρυνθεί.

«Εδώ είστε; Ουφ, νόμιζα πως σας έχασα», είπε ο Λουκάς.

«Ο Τόμι πήγε να το σκάσει», του είπε γελώντας η Φωτεινή. «Μάλλον ήθελε να παίξουμε ή ίσως δοκιμάζει τα πόδια του».

«Ποιος είναι ο Τόμι;»

«Αυτός, χαζούλη», του είπε σηκώνοντας το σκυλάκι. «Τον ονόμασα Τόμι επειδή μου τον χάρισε ο φίλος μας ο Τόμας. Πιστεύεις ότι του ταιριάζει το όνομα ή να τον ονομάσω Κερούλη; Ευχούλη, μήπως;»

«Κοίτα τι βρήκα στο μπουφάν μου», της είπε δείχνοντας το τρίγωνο. «Έχεις κι εσύ τέτοιο μαζί σου, σωστά;»

Η Φωτεινή έδωσε στον Τόμας να κρατήσει το κουτάβι και έψαξε στο μπουφάν της. Βρήκε κι εκείνη τη τρίγωνο της.

«Το έχεις!» είπε ενθουσιασμένος ο Λουκάς. «Άρα ήμασταν μαζί πριν έρθουμε εδώ. Τώρα αρχίζω να θυμάμαι. Είχαμε βγει να πούμε τα κάλαντα και...»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει αυτό που ήθελε να πει, όταν τους διέκοψε ένας φωτογράφος.

«Καλή εσπέρα Άρχοντες. Να σας βγάλω μια φωτογραφία μπροστά από το Έλατο;»

«Υπέροχη ιδέα!» φώναξε όλο χαρά η Φωτεινή. «Ελάτε να μας βγάλει ο κύριος μια φωτογραφία. Τόμας, έλα κι εσύ».

Οι τρεις τους στήθηκαν πλάι-πλάι, έχοντας το πανύψηλο δέντρο πίσω τους. Η Φωτεινή, με τον Τόμι να ακουμπά στο μάγουλό της,

έδειχνε γελαστή, ο Τόμας, στη μέση, είχε πάρει ένα παιδικό χαμόγελο, ενώ ο Λουκάς, ως συνήθως, σκεφτικός και κατσούφης. Με μια εκτυφλωτική λάμψη και ένα «πουφ», ο φωτογράφος απathanάτισε τη στιγμή.

Κάτι είδε ο Λουκάς όταν τον τύφλωσε η λάμψη. Εικόνες που εναλλάσσονταν γρήγορα, εικόνες από στιγμές που είχε ζήσει, αλλά και άλλες που ενώ έμοιαζαν ξένες, είχαν κάτι γνώριμο. Όταν όμως τα μάτια του βρήκαν και πάλι την όρασή τους, δεν μπορούσε να θυμηθεί καμιά από εκείνες τις εικόνες. Και μαζί τους ξέχασε και τις προηγούμενες που του είχε θυμίσει το τρίγωνο. Μία το φλας της μηχανής, μία η φασαρία του πλήθους, μία η μουσική που αντηκούσε στην πλατεία, όσα είχαν ξεπηδήσει στη μνήμη του Λουκά, χάθηκαν και πάλι.

Ο φωτογράφος έδωσε από μία φωτογραφία στον καθένα και κράτησε μία για τη συλλογή του. Ο Τόμας τον ευχαρίστησε δωρίζοντάς του ένα ζευγάρι πράσινα γάντια που εμφάνισε από το θαυματουργικό κερδί. Η Φωτεινή χάζευε με ενθουσιασμό τη φωτογραφία, εντυπωσιασμένη από το πόσο ζωντανή έμοιαζε. Στα μάτια της έδειχνε τόσο αληθινή λες και οι τρεις τους θα άρχιζαν να μιλούν και ο Τόμι να γαβγίζει. Επίσης, θα έπαιρνε όρκο ότι τα φωτάκια του Έλατου τρεμόπαιζαν.

Από την άλλη, στα μάτια του Λουκά η φωτογραφία δεν ήταν τίποτα ιδιαίτερο. Κατ' αρχάς δεν είχε χρώματα. Ήταν ασπρόμαυρη και μάλιστα ο Τόμας και ο Τόμι δεν είχαν βγει καθόλου καλά. Δυο θολούρες ήταν και τίποτα παραπάνω, όπως και το δέντρο που ήταν πίσω τους. Μόνο εκείνος και η Φωτεινή είχαν αποτυπωθεί κάπως καλά.

«Σιγά τη φωτογραφία», μουρμούρισε και την παράχωσε στην τσέπη του.

Τι κακό κι αυτό; Εκεί που ο καημένος ο Λουκάς θυμήθηκε πέ-

ντε πράγματα, που ίσως τον βοηθούσαν να βγάλει ένα νόημα για το πώς είχαν βρεθεί στην Κάντελαϊτ, τα ξέχασε έπειτα από τη φωτογραφία, λες και ο φωτογράφος ήταν βαλτός να τον κρατήσει σε αμνησία. Όσο για τη Φωτεινή, δεν την απασχολούσε και τόσο το ζήτημα των χαμένων αναμνήσεων, όσο το να παίζει με το κουτάβι της και να απολαμβάνει την κάθε στιγμή στην ονειρεμένη πόλη των Χριστουγέννων.

«Λοιπόν, είμαστε έτοιμοι να συνεχίσουμε;» ρώτησε ο Τόμας τα παιδιά.

«Έτοιμοι», απάντησε η Φωτεινή. «Αν ο Λουκάς άφησε το δώρο του στο Έλατο, μπορούμε να φύγουμε».

«Ω, ναι, σωστά», έκανε ο Λουκάς που είχε ξεχάσει ότι δεν είχε αφήσει ακόμα κάτι δικό του. «Με το φωτογράφο και με όλα αυτά ξεχάστηκα».

Πλησίασε ξανά το Έλατο και πέταξε το τρίγωνο που κρατούσε, μιας και αυτό βρισκόταν στο χέρι του. Το τρίγωνο εκτοξεύτηκε με μεγαλύτερη ευκολία από ό,τι προηγουμένως η μπάλα του Τόμας και χάθηκε ανάμεσα στα κλωνάρια και τα στολίδια.

Καθώς όμως έκανε να φύγει, ο Λουκάς είδε ένα από τα εκατοντάδες φωτάκια του Έλατου να φεύγει από τη θέση του και να πετά. Το φωτάκι, που άλλαζε χρώματα σε κάθε του κίνηση, αιωρήθηκε εδώ κι εκεί, κατηφόρισε και στάθηκε μπροστά από το πρόσωπο του Λουκά. Και τότε ο Λουκάς διέκρινε ένα μικροσκοπικό φτερωτό ανθρωπάκι, τα χαρακτηριστικά του οποίου όμως δεν ήταν καθαρά λόγω της έντονης λάμψης που ακτινοβολούσε. Έκανε τρεις-τέσσερις σβούρες γύρω απ' τον Λουκά κι έπειτα τινάχτηκε στον αέρα και χάθηκε στον ουρανό.

«Ει! Το είδατε αυτό;»

«Ναι», απάντησε ο Τόμας κοιτώντας το φωτάκι να χάνεται πάνω από τις σκεπές της πόλης. «Ήταν μια δεντρολαμπίτσα».

«Δεντρολαμπίτσα;»

«Όλα αυτά τα φώτα που βλέπεις στο Έλατο είναι δεντρολαμπίτσες. Ζούνε πάνω στα δέντρα και κυρίως στα έλατα, μα τους αρέσει επίσης να κάθονται γύρω από τα παράθυρα και τις σκεπές των σπιτιών. Οι περισσότερες είναι τεμπέλες και σπάνια πετούν. Προτιμούν τον ύπνο, αλλά όταν είναι πολλές μαζί τότε το ρίχνουν στο χορό και στο τραγούδι».

«Κι αυτή που είδαμε; Γιατί πέταξε μακριά;»

«Ίσως πεθύμησε τη χώρα της. Υπάρχει ένα δάσος στα σύνορα του Έβεργουις και του Έβεργκριν, που είναι γεμάτο από αυτές. Το ονομάζουν Πολύφωτο Δάσος. Λένε μάλιστα πως αν ποτέ βρεθείς εκεί, δεν είναι καθόλου δύσκολο να χαθείς, γιατί έτσι όπως φεγγοβολούν όλες μαζί, σε μπερδεύουν και άντε μετά να βρεις το δρόμο σου».

Εκείνη τη στιγμή άρχισαν να χτυπούν οι καμπάνες της πόλης. Άφηναν έναν ήχο απαλό και μελωδικό που προκαλούσε νύστα. Ντιν, ντιν, νταν, οι δρόμοι ολάκερης της πόλης αντηχούσαν.

Μόλις οι καμπάνες σταμάτησαν να χτυπούν, το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο στην πλατεία, άρχισε να διαλύεται. Ο Τόμας άφησε να του ξεφύγει ένα χασμουρητό και είπε στα παιδιά:

«Έρχεται χιόνι».

«Χιόνι; Τέλεια, τέλεια!» αναπήδησε η Φωτεινή. «Θα χιονίσει!»

«Ναι, και από ό,τι φαίνεται πρόκειται να χιονίσει πολύ», είπε ο Τόμας κοιτώντας τα πυκνά σύννεφα που κάλυπταν λίγο-λίγο τον ουρανό.

«Και τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Λουκάς τον Τόμας.

«Ότι πρέπει να βρούμε μέρος να κοιμηθούμε. Άκουσες τις καμπάνες. Προειδοποιούν ότι θα χιονίσει, άρα όλοι πρέπει να γυρίσουν στα σπίτια τους και να πέσουν για ύπνο».

«Δηλαδή, δεν κυκλοφορεί κανείς όταν χιονίζει;»

Αν και του φάνηκε περίεργο του Λουκά –λογικό επειδή δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του να χιονίζει– ο Τόμας εξήγησε πως όταν χιό-

νιζε στη Νοέλα, όλα τα πλάσματα έπεφταν για ύπνο και κοιμόντουσαν για όσο διαρκούσε η χιονόπτωση. Επειδή οι δρόμοι καλύπτονταν μέχρι απάνω με χιόνι και η ορατότητα ήταν χαμηλή, οι Νοέλιοι απέφευγαν να περιφέρονται έξω από τα σπίτια τους ή να ταξιδεύουν μακριά από αυτά. Οι μόνοι που μπορούσαν να περιπλανιούνται ανενόχλητοι όσο χιόνιζε ήταν οι Χιονάδες, που ζούσαν στη μακρινή Χειμέρια, καθώς και οι Χιονάνθρωποι (αν ξεσπιτώνονταν βέβαια), ενώ όλοι οι άλλοι, όπως οι Θαυματουργοί, έβρισκαν ευκαιρία να ξεκουραστούν και να κοιμηθούν. Άλλωστε, όταν το χιόνι σταματούσε να πέφτει, έχοντας σκεπάσει για τα καλά τη γη, είχαν πολλή δουλειά να κάνουν για να καθαρίσουν τους δρόμους και τις αυλές.

Με αφορμή το χιόνι που ετοιμαζόταν να πέσει στην Κάντελαϊτ, ο Τόμας παρότρυνε τα παιδιά να φύγουν από την πλατεία και να βρουν το σπίτι της Μάγισσας Μπεφάνα. Είπε να ανοίξουν το βήμα τους για να την προλάβουν πριν το χιόνι τους βρει στο δρόμο.

«Πριν φύγουμε, μπορώ να πάρω μια κάρτα για αναμνηστικό;» ρώτησε η Φωτεινή κοιτάζοντας σε έναν από τους πάγκους. Πάνω εκεί ήταν απλωμένες κάρτες, ζωγραφισμένες στο χέρι, που απεικόνιζαν τοπία της Κάντελαϊτ και σκηνές από την καθημερινή ζωή των κατοίκων.

«Ω, ναι, βεβαίως», είπε ο Τόμας. «Έχουμε πολλές τέτοιες στο σπίτι, από τον καιρό κιόλας που ο πατέρας μου ήταν νεαρός. Μάλιστα κάποτε έφτιαχναν κάρτες με τους Πατέρες των Ευχών και έκανα συλλογή. Ευκαιρία να πάρω κι εγώ μερικές για την οικογένεια και τους φίλους μου».

Ήταν λιγάκι δύσκολο για τη Φωτεινή να διαλέξει την κάρτα που της άρεσε, επειδή ήταν πολλές και κάθε μια ξεχωριστή. Όταν τελικά αποφάσισε, ρώτησε για την τιμή της στην κοπέλα που καθόταν πίσω από τον πάγκο.

«Τι εννοείς καλή μου;» ανταπάντησε η κοπέλα συναντώντας την απορημένη έκφραση της Φωτεινής.

«Εννοώ... τι πρέπει να πληρώσω για να πάρω την κάρτα;»

«Και τι σημαίνει πληρώνω;» ζήτησε να μάθει η κοπέλα προς μεγάλη έκπληξη των παιδιών, και μαζί με εκείνη αναρωτήθηκε ο Τόμας: «Ναι, αλήθεια, τι σημαίνει αυτό;»

Ήταν τότε που τα αδέλφια έμαθαν κάτι πολύ βασικό για τον παράξενο κόσμο. Στη Νοέλα δεν υπήρχαν χρήματα. Για την ακρίβεια οι Νοέλιοι δεν είχαν ιδέα τι θα πουν λεφτά, κόστος και πληρωμή. Εκεί οι συναλλαγές γίνονταν με ανταλλάγματα, αν και αυτό δεν ήταν πάντα απαραίτητο, γιατί όταν κάποιος ήθελε να προσφέρει κάτι, το δώριζε με την καρδιά του. Μάλιστα, όταν τα παιδιά εξήγησαν στον Τόμας για τα χρήματα και τη χρησιμότητά τους (ό,τι θυμόντουσαν δηλαδή από την πατρίδα τους), πως δηλαδή για να αποκτήσουν κάτι έπρεπε να πληρώσουν, ο Τόμας γέλασε και είπε:

«Μα σε ποιο μέρος πληρώνει κανείς με “χρήματα” για να αποκτήσει αυτά που χρειάζεται ή που λαχταράει; Πρέπει να είναι πολύ παλαβό μέρος και δεν θα έχει μάθει τη σημασία των δώρων».

Έτσι, αφού η Φωτεινή διαπίστωσε ότι μπορούσε να πάρει την κάρτα δίχως να πληρώσει, πήρε μαζί και άλλες πέντε που της άρεσαν, μία για κάθε μέλος της οικογένειας.

«Α, για ελάτε εδώ να δείτε», είπε ο Τόμας γνέφοντας στα παιδιά να πλησιάσουν στο διπλανό πάγκο. «Μιας και είναι η πρώτη σας φορά που έρχεστε στην Κάντελαϊτ, πρέπει να πάρετε και μια “τειχόπετρα”».

«Τι είναι οι τειχόπετρες;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Τον καιρό που μαινόταν ο πόλεμος με τις στρατιές του Χρόνου, οι κάτοικοι οχύρωσαν την πόλη με ένα ψηλό, πέτρινο τείχος για να προστατεύονται από τις επιθέσεις. Μετά το τέλος του πολέμου, το τείχος ήταν πια άχρηστο. Οι κάτοικοι το διέλυσαν και χρησιμοποίησαν τις πέτρες για να φτιάξουν γέφυρες, σπίτια και νοσοκομεία. Τις πιο μικρές πέτρες τις έκαναν ενθύμια και είναι αυτά εδώ που βλέπετε».

Όντως, το μόνο που διέθετε εκείνος ο πάγκος ήταν πετρούλες. Όμως ήταν όλες τους έγχρωμες, καθώς τις είχαν περάσει με χρώμα και χρυσόσκονη, σαν στολίδια, ενώ σε κάθε μια πέτρα, ανάλογα με το μέγεθός της, αναγραφόταν μια λέξη ή φράση.

«Λοιπόν, θα πάρω αυτήν», είπε η Φωτεινή καταλήγοντας έπειτα από αρκετή σκέψη σε μια πέτρα που είχε τα αγαπημένα της χρώματα, το κόκκινο και το πορτοκαλί.

«Και τι γράφει;» ρώτησε ο Τόμας σκύβοντας πάνω από το κεφάλι της.

«Νομίζω πως γράφει “Τραγούδα”. Τι αστείο! Εγώ δεν τα πάω καλά με το τραγούδι».

«Τότε, ευκαιρία είναι να ξεκινήσεις να τραγουδάς», είπε ο Τόμας. «Εσύ Λουκά, δεν θα πάρεις τειχόπετρα;»

«Είναι ανάγκη;»

«Όχι, αλλά πού ξέρεις; Μπορεί να μην έρθεις ξανά στην Κάντε-λαϊτ, οπότε καλό θα ήταν να πάρεις ένα ελαφρύ και σοφό αναμνηστικό, να σου θυμίζει πως κάποτε πέρασες από εδώ».

«Ας είναι...» είπε ο Λουκάς και διάλεξε στα γρήγορα μια τειχόπετρα. Ήταν γαλάζια με γκρίζες πιτσιλιές και είχε πάνω της μια απλή λεξούλα, όπως της Φωτεινής.

«Θα μου πει κάποιος τι γράφει;»

Η Φωτεινή πήρε την πέτρα και διάβασε:

«Θυμήσου».

«Νομίζω πως αυτή η πόλη μας κάνει πλάκα», είπε ο Λουκάς βάζοντας την πέτρα στην ίδια τσέπη, που είχε παραχώσει πριν τη φωτογραφία από το δέντρο.

Σχετικά με τον Χρόνο και τον πόλεμο της Νοέλα

Καθώς έφευγαν από την πλατεία, ο Λουκάς και η Φωτεινή παρατήρησαν μια πομπή ανδρών και γυναικών, μαζί και πολλών κοντών πλασμάτων –που έμοιαζαν με παιδιά, αλλά δεν ήταν– με τυλιγμένες κούτες στα χέρια και σάκους στους ώμους, να κατευθύνεται τραγουδώντας προς το Μεγάλο Έλατο. Η πομπή ξεκινούσε από το Κοινοβούλιο, του οποίου οι πόρτες είχαν ανοίξει όταν άρχισαν να χτυπούν οι καμπάνες.

«Πού πάνε αυτοί εκεί;» ρώτησε από περιέργεια τον Τόμας η Φωτεινή.

«Είναι μερικοί από τους Θαυματουργούς της πόλης και οι βοηθοί τους. Μόλις οι κάτοικοι γυρνούν στα σπίτια τους, αυτοί που βλέπεις πηγαίνουν στο Έλατο και αφήνουν δώρα στη βάση του, έτσι ώστε όταν το χιόνι σταματήσει και η πόλη ξυπνήσει, όποιος θέλει μπορεί να έρθει και να πάρει ένα για την οικογένεια ή τον εαυτό του. Είναι ένα ακόμα από τα έθιμα της Κάντελαϊτ. Τα περισσότερα δώρα προορίζονται για τους επισκέπτες της πόλης, όπως εμείς, αλλά φυσικά επιτρέπεται να παίρνουν και οι ντόπιοι».

«Ναι, αλλά αν τα παίρνουν και οι ντόπιοι, τότε τι θα μείνει για τους επισκέπτες;»

«Μη σε απασχολεί αυτό. Ετούτη η πόλη κατοικείται κυρίως από Θαυματουργούς, οπότε αρκούνται με τις ευχές που πραγματοποιούν τα κεριά τους. Έτσι κι αλλιώς τα δώρα είναι αμέτρητα και φτάνουν για όλους· αυτοί εκεί που βλέπεις τα ετοιμάζουν όλο το βράδυ για να τα αφήσουν κάτω από το Έλατο. Μα ως Θαυματουργός κι εγώ, πρέπει να σας πω ότι δεν υπάρχει ωραιότερη στιγμή από το να ανοίγεις ένα δώρο δίχως να γνωρίζεις τι έχει μέσα».

Αυτά εξήγησε ο Τόμας στα παιδιά για το όμορφο έθιμο της Κάντελαϊτ που τιμούσε την αλληλεγγύη και τη φιλοξενία. Έπειτα έφυ-

γαν από την πλατεία ακολουθώντας τον κυρτό δρόμο στα αριστερά τους που οδηγούσε προς τη γειτονιά των Αστροσκόπων και το σπίτι της Μάγισσας Μπεφάνα.

Στο δρόμο οι κάτοικοι κλείνονταν σιγά-σιγά στα σπίτια τους, καλνυχτίζοντας γείτονες και περαστικούς. Σε εκείνη την περιοχή τα κτήρια ήταν μέχρι και τριώροφα, και τα ισόγειά τους λειτουργούσαν ως καταστήματα. Και τι ωραίες βιτρίνες που είχαν! Ήταν όλες τους στολισμένες με τόση αγάπη και μεράκι, δίνοντας την εντύπωση ότι από εκείνο το μακρόστενο δρόμο περνούσαν άρχοντες και βασιλείς που έπρεπε να τα βλέπουν όλα στην εντέλεια. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν ίσχυε, μιας και στη Νοέλα τέτοια «υψηλά» πρόσωπα δεν υπήρχαν, τουλάχιστον όχι όπως τα θεωρούμε εμείς στο δικό μας κόσμο –απλά άρρεσε στους κατοίκους να προσέχουν την πόλη και ειδικά τα σπίτια και τα μαγαζιά τους.

Και τι δεν είδαν! Καταστήματα με ρούχα και παλτά, σκούφους και καπέλα, υποδήματα και μπότες, βιβλία, κουζινικά, στολίδια και διακοσμητικά, βότανα και φυτά, μουσικά όργανα, είδη τέχνης και γραφής. Κάθε κατάσταση το καταλάβαινε κανείς από τις ξύλινες πινακίδες που κρέμονταν απ' έξω, έχοντας πάνω τους ζωγραφισμένο το αντικείμενο στο οποίο εξειδικεύονταν. Στην πραγματικότητα, τα καταστήματα ήταν τα εργαστήρια των θαυματουργών που μέσω της βιτρίνας παρουσίαζαν τα θαύματα τους. Κι αν κάποιος ενδιαφερόταν να αποκτήσει κάτι, δεν είχε παρά να μπει μέσα και να το ζητήσει.

Και από παιχνίδια, ένα σωρό! Χαμός από παιχνιδάδικα, σειρές ολόκληρες, το ένα δίπλα στο άλλο. Και κάθε μια από εκείνες τις βιτρίνες προκαλούσε ξεχωριστό θαυμασμό, πόσο μάλλον στα μάτια μικρών παιδιών σαν αυτά της Φωτεινής και Βέβαια του Λουκά, που παρ' ότι ήταν μεγαλύτερος, δεν έπαυε να είναι κι αυτός παι-

δί. Αναμφίβολα, η κατασκευή παιχνιδιών ήταν η αγαπημένη ασχολία των περισσότερων θαυματουργών της Κάντελαϊτ. Το μαρτυρούσαν άλλωστε τα τόσα παιχνιδάδικα που συνάντησαν σε εκείνη τη μακρόστενη οδό.

Και ήταν τόσες πολλές οι βιτρίνες με τα παιχνίδια, που δεν προλάβαιναν να τις χαζέψουν όλες. Η Φωτεινή κολλούσε από βιτρίνα σε βιτρίνα, ενώ ο Λουκάς την τραβούσε για να συνεχίσουν το δρόμο τους. Βιαζόταν τόσο πολύ να μάθει το πώς και το γιατί βρέθηκαν στη Νοέλα (αλλά και το πώς θα έφευγαν από εκεί), που δεν άφηνε ούτε για λίγο τον εαυτό του ελεύθερο να χαζέψει τα χιλιάδες παιχνίδια που στέκονταν πίσω από το γυαλί.

Κι όμως, να που κάποιο από αυτά κέρδισε την προσοχή του και τον έκανε να πλησιάσει. Ήταν μια γυάλινη σφαίρα που έκλεινε μέσα της έναν έφιππο ιππότη με ασημένια πανοπλία και μακριά μπέρτα. Ο γενναίος ιππότης κρατούσε με τα δυο του χέρια ένα κοντάρι, έτοιμος να τρυπήσει το λαιμό του μεγάλου μαύρου δράκου που βρισκόταν κουλουριασμένος στη βάση της σφαίρας. Γύρω από τον ιππότη αιωρούνταν μικρές κόκκινες και πορτοκαλί λάμπες, λες και ήταν σπίθες από τη φλόγα του θηρίου.

Τόσο πολύ είχε χαθεί ο Λουκάς στο περιεχόμενο της σφαίρας, που άπλωσε το χέρι του να την αγγίξει, έχοντας ξεχάσει πως η βιτρίνα τον εμπόδιζε. Τότε πήγε να ανοίξει την πόρτα του μαγαζιού για μπει μέσα. Το μαγαζί όμως, όπως και όλα τα άλλα σε εκείνο το δρόμο, ήταν κλειστό.

«Τι είναι Λουκά, τι είδες;» τον ρώτησε η αδελφή του.

«Κοίτα αυτή τη σφαίρα. Αυτή εκεί με τον ιππότη και το δράκο. Φοβερή δεν είναι;»

«Επιτέλους βρέθηκε κάτι που να σου αρέσει στην Κάντελαϊτ», τον πείραξε η Φωτεινή. «Και τι άλλο θα μπορούσε να είναι εκτός από σπαθιά και πανοπλίες;»

Πλησίασε και ο Τόμας και κοίταξε κι αυτός με τη σειρά του τη

γυάλινη σφαίρα.

«Ωραία κατασκευή. Μου θυμίζει μια ιστορία που μου είχε πει ένας παραμυθάς όταν ήμουν παιδί. Μιλούσε για ένα δράκο που έκλεβε τα στολίδια, τα γλυκά και τα δώρα των παιδιών μέχρι που άρχισε να κλέβει και τα ίδια τα παιδιά από τους γονείς τους».

«Και τι απέγινε ο δράκος;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Ένα βράδυ εμφανίστηκε ένας ιππότης και τον κυνήγησε. Ακούθηκε τα χνάρια του και τον συνάντησε σε ένα μακρινό βουνό όπου το φως είναι άγνωστη λέξη. Εκεί τον βρήκε και τον πολέμησε».

«Και μετά; Τι έγινε, ποιος νίκησε;»

«Να σου πω την αλήθεια, δεν ξέρω! Με είχε πάρει ο ύπνος κάπου στη μέση του παραμυθιού», αποκρίθηκε ο Τόμας γελώντας. «Όταν ξύπνησα ο παραμυθάς είχε φύγει. Ήταν φιλοξενούμενος στο σπιτικό μας και από εκείνη τη νύχτα δεν τον είδα ποτέ ξανά».

«Οπότε δεν έμαθες το τέλος του παραμυθιού».

«Κάποτε με βασάνιζε κι εμένα το τι έγινε στο τέλος της ιστορίας. Υπέθεσα πως ο ιππότης θα νίκησε, αλλά πού ξέρεις, μπορεί και να ηττήθηκε από το δράκο. Μπορεί και να μην νίκησε ποτέ κανείς και έτσι να έμειναν παντοτινά οι δυο τους να πολεμούν σε εκείνο το βουνό, όπως φαίνεται εδώ στη σφαίρα. Ίσως στη μάχη τους να μην υπήρξε ποτέ νικητής».

«Έμαθες τουλάχιστον το όνομα του ιππότη;» ρώτησε η Φωτεινή που της άρεσε να συλλέγει πληροφορίες.

«Όχι, δεν το έμαθα. Θυμάμαι όμως τον παραμυθά να λέει ότι ο ιππότης είχε έρθει από πολύ μακριά, από ένα μέρος όμορφο μα και συνάμα άσχημο, από το οποίο όποιος έφευγε, λίγα ήταν όσα ήθελε να θυμάται».

Τα λόγια αυτά ήχησαν περίεργα στα αυτιά του Λουκά. *Λίγα ήταν όσα ήθελε να θυμάται*. Αναρωτήθηκε μήπως το ίδιο είχε συμβεί σε εκείνον και την αδελφή του. Άραγε όσα είχαν ξεχάσει ερχόμενοι

στη Νοέλα, ήθελαν να τα ξεχάσουν; Μήπως η προηγούμενή τους ζωή ήταν κάτι από το οποίο επιθυμούσαν να απαλλαγούν;

«Ελάτε παιδιά», είπε ο Τόμας κοιτώντας τα σύννεφα που πύκνωναν πάνω από την πόλη. «Δεν είμαστε μακριά από τη γειτονιά των Αστροσκόπων. Μόνο που ελπίζω στην επιστροφή να μη μας φράξει το δρόμο το χιόνι».

Καθώς απομακρύνονταν, ο Λουκάς κοιτούσε πίσω, στο μαγαζί που βρισκόταν η σφαίρα με το δράκο και τον ιππότη.

Πλησιάζοντας στη γειτονιά των Αστροσκόπων, πέρασαν και από άλλες στενόμακρες οδούς, πλαισιωμένες με όλο και πιο εντυπωσιακά καταστήματα. Εκεί τα κτήρια ήταν πολύ περίεργα σε αντίθεση με όσα είχαν δει μέχρι στιγμής. Κι αυτό επειδή δεν είχαν τετράγωνα ή ορθογώνια σχήματα, αλλά έμοιαζαν με τεράστια αντικείμενα!

Είδαν μια τεράστια μπότα και από εκεί κατάλαβαν ότι ο ιδιοκτήτης κατασκεύαζε παπούτσια, όπως και πιο πέρα μια έπαυλη που έμοιαζε με μεγάλο πιάνο, όπου πιθανώς εκεί κατασκευάζονταν μουσικά όργανα. Αυτό που δεν μπόρεσαν να καταλάβουν τι ήταν ακριβώς, ήταν ένα κτήριο που έμοιαζε με τρία όρθια βιβλία, δεμένα μεταξύ τους με κόκκινη λωρίδα. Ίσως να ήταν βιβλιοπωλείο, αλλά μπορεί και τυπογραφείο. Εντυπωσιακή ήταν μια τεράστια χύτρα, που σίγουρα ήταν μαγαζί με τσουκάλια και κατσαρόλια, μιας και εκεί κοντά έμεναν αρκετοί Μάγοι.

Από εκείνο το σημείο κι έπειτα το έδαφος γινόταν ολοένα και πιο ανηφορικό, καθώς ξεκινούσε η γειτονιά των Αστροσκόπων. Η περιοχή βρισκόταν πάνω σε λόφους και αποτελούσε ένα από τα πιο ψηλά σημεία της Κάντελαϊτ. Εκεί οι περισσότεροι κάτοικοι ήταν Μάγοι που είχαν μεταναστεύσει από την Οριέντα και ήθελαν τα σπίτια τους να βρίσκονται ψηλά ώστε να παρατηρούν τα αστέρια,

όπως έκαναν στη μακρινή πατρίδα τους.

Όσο ανηφόριζαν, ο Λουκάς σκεφτόταν ακόμα τη γυάλινη σφαίρα με τον ιππότη και το δράκο. Και καθώς οι δυο τους πολεμούσαν μέσα στο μυαλό του, ξάφνου θυμήθηκε κάτι που ο Τόμας είχε υποσχεθεί ότι θα τους έλεγε όταν θα είχαν αφήσει πίσω τους την Οδό της Ελπίδας με τα μυριάδες κεριά.

«Ει, Τόμας. Πριν φτάσουμε στην πλατεία με το Έλατο, είπες ότι θα μας έλεγες για τον Πόλεμο της Νοέλα».

«Χμ, ναι... Ο Μεγάλος Πόλεμος. Δεν τη θυμόσαστε την ιστορία, έτσι; Ή μήπως δεν σας την έχει αφηγηθεί κανένας;»

«Δεν νομίζω να την έχουμε ακούσει ποτέ».

«Είναι πασίγνωστη ιστορία και δεν υπάρχει κανείς στον κόσμο που να μην τη γνωρίζει. Δεν σας παρεξηγώ όμως, είναι μια ιστορία που οι πιο πολλοί προσπαθούν να ξεχάσουν ή έστω να μην μελετούν συχνά».

»Λοιπόν, από όσα μου έχει διηγηθεί ο παππούς μου, ο γερο-Τομ, που τον καιρό εκείνο ήταν μικρό παιδί, στη Νοέλα κάποτε περπάτησε ο Χρόνος, ο άρχοντας της Φθοράς και της Σκόνης. Άφησε τα σκοτεινά παλάτια του –που κανείς δεν γνωρίζει πού βρίσκονται, απλώς ξέρουν πως υπάρχουν– και ήρθε στον κόσμο μας.

»Αρχικά ο Άρκ, ο Μέγας Παρατηρητής, δεν ήθελε να του επιτρέψει την είσοδο, έχοντας γνώση ποιος πραγματικά ήταν ο Χρόνος. Ήξερε πως από όποιον κόσμο είχε περάσει, τον είχε κατακτήσει, σκορπώντας την κατάρρα του παντού. Κατάρρα που δεν υπάρχει χειρότερη της».

«Για περίμενε λίγο», τον διέκοψε ο Λουκάς. «Ποιος είναι ο Άρκ;» Η έκπληξή του ήταν μεγάλη όταν, αντί για τον Τόμας, την απάντηση έδωσε η Φωτεινή.

«Λουκά, είναι ο Άγγελος που δημιούργησε τη Νοέλα!»

«Τι; Κι εσύ πού το ξέρεις;»

«Πολύ σωστά», συνέχισε ο Τόμας. «Ο Άρκ είναι ο Φύλακας και

Προστάτης μας, ο Πρώτος Άγγελος που μέσα από το Τραγούδι του δημιούργησε τον κόσμο όπου ζούμε. Λοιπόν, πού ήμουν; Α, ναι. Ο Αρκ, που λέτε, δεν θα επέτρεπε την είσοδο στο νέο επισκέπτη, μα τελικά το έκανε, διότι ο Χρόνος δεν ήρθε με εχθρικές διαθέσεις. Ισχυριζόταν πως ήθελε να ευλογήσει τη Νοέλα κι όχι να την ισοπεδώσει· μην ξεχνάτε, είναι στη φύση του να καταστρέφει. Κι έτσι ο Χρόνος μπήκε στη Νοέλα και περπάτησε ανάμεσά μας.

»Εκείνοι που τον είχαν δει, τον περιέγραφαν ως ομορφότερο κι από τον πιο όμορφο Άγγελο, και λαμπρότερο από το πιο φωτεινό αστέρι. Στην αρχή ήταν φιλικός απέναντι σε κάθε πλάσμα και του χάριζε ό,τι λαχταρούσε η ψυχή του. Προσέφερε πολλά, ακόμα και δώρα που πια δεν υπάρχουν, καθώς κανείς θαυματουργός δεν είχε τη δύναμη να τα κατανοήσει ώστε να τα αναπαράγει. Ώσπου μια μέρα ήρθε η στιγμή που όλα όσα έδωσε, τα πήρε πίσω».

«Τι έκανε δηλαδή;»

«Αφού ο Χρόνος κατάφερε να γίνει αγαπητός, ακόμα και στους Αγγέλους, απαίτησε να τον λατρεύουν ως Θεό. Αν και κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να συμβεί, οι οπαδοί του ήταν πολλοί και ολοένα πληθύναν. Όσο για εκείνους που τον απαρνούσαν, συνεχίζοντας να πιστεύουν στο Μικρό Βασιλιά, έχασαν όλα τα δώρα που τους είχε προσφέρει ο μέχρι τότε καλοσυνάτος Χρόνος. Τότε γεννήθηκε η Ζήλια και ο Φθόνος, το Μίσος και η Αντιπαλότητα, αρρώστιες που ευτυχώς πια έχουν ξεπεραστεί, αν και μερικοί υποστηρίζουν πως συνεχίζουν να υπάρχουν κρυμμένες κάπου. Και φυσικά, τότε γεννήθηκε και ο Πόλεμος. Πόλεμος, όχι όπως παίζουμε σήμερα, με χιονόμπαλες, κουκουνάρια και ζαχαρωτά, αλλά με όπλα αληθινά, ικανά να στερήσουν ζωές. Σαν το σπαθί που ζήτησες, Λουκά».

Ο Λουκάς κοίταξε το ξύλινο σπαθί με μια μικρή αίσθηση ενοχής. Είχε αρχίσει να καταλαβαίνει γιατί ο Τόμας δεν του χάρισε ένα αληθινό, όπως είχε ευχηθεί.

«Τέλος πάντων», συνέχισε ο Τόμας, «ο Αρκ αντιλήφθηκε τα σχέ-

δια του Χρόνου και προσπάθησε να τον σταματήσει. Τότε ο Χρόνος φανέρωσε τις αληθινές του προθέσεις και το πραγματικό του πρόσωπο –που καμία σχέση δεν είχε με το λαμπρό είδωλο που έδειχνε αρχικά. Θα κατακτούσε τη Νοέλα, ειδάλλως θα την κατέστρεφε μια για πάντα.

»Έτσι, ο κόσμος χωρίστηκε σε δυο αντίπαλα στρατόπεδα. Από τη μία ο Άρκ μαζί με τους πιστούς του Μικρού Βασιλιά και τους προστάτες των Χριστουγέννων, και από την άλλη ο Χρόνος με τους υποτακτικούς του, που ήταν βίαιοι και τρομεροί, όπως τους ήθελε ο αφέντης τους. Διότι ο Χρόνος, πρέπει να ξέρετε, δεν είχε το χάρισμα να δημιουργεί, παρά μόνο την κατάρρα να μεταμορφώνει ακόμα και το πιο αγνό πλάσμα σε φοβερό τέρας. Και τέτοια τέρατα, εκείνα τα χρόνια, είχαν πλημμυρίσει τη Νοέλα».

Σε αυτό το σημείο ο Τόμας διέκοψε την αφήγηση, αν και γνώριζε πως τα παιδιά περίμεναν να ακούσουν τη συνέχεια. Όμως τους απογοήτευσε: «Αυτά για τώρα. Θα σας συνεχίσω αργότερα την ιστορία», είπε κάπως κουρασμένα.

«Μα όχι», διαμαρτυρήθηκε η Φωτεινή. «Πες μας τι συνέβη παρακάτω, μη μας κόβεις στο καλύτερο!»

«Όχι, όχι», επέμεινε ο Τόμας. «Τέτοιες ιστορίες λέγονται στα ζεστά, πλάι στο τζάκι, όχι έξω στο δρόμο. Υπομονή και μόλις βρούμε κάπου να ξαποστάσουμε, θα σας πω πολλά για τις καταστροφές και τις επικές εκστρατείες που έγιναν τότε. Και θα σας τις αφηγηθώ όσο πιο παραστατικά μπορώ, όπως έκανε ο παππούς μου όταν μιλούσε για τις μάχες με τους Καλικάτзарους και τους Γίγαντες!»

«Καλικάτзарοι; Γίγαντες;» ρώτησε ο Λουκάς με περισσότερο ενδιαφέρον. «Υπάρχουν τέτοια πλάσματα στη Νοέλα;»

«Όχι πια, μην ανησυχείς. Από τότε που ηττήθηκε ο Χρόνος, οι Καλικάτзарοι, και όλα τα υπόλοιπα δαιμόνια, εξαφανίστηκαν από τον κόσμο. Ο παππούς μου βέβαια ισχυρίζεται το αντίθετο. Πιστεύει πως οι Καλικάτзарοι υπάρχουν και περιμένουν κρυμμένοι στις

φωλιές τους να επιτεθούν στους ανυποψίαστους ταξιδιώτες. Αυτά όμως τα λέει για να μας φοβίζει. Ταξίδεψα τη μισή Νοέλα και δεν συνάντησα ποτέ κανένα δαιμόνιο».

«Πάντως ο Χρόνος ηπτήθηκε, σωστά;» ρώτησε η Φωτεινή μήπως και με αυτόν τον τρόπο κατάφερνε τον Τόμας να συνεχίσει την ιστορία.

«Ναι, διαφορετικά τώρα δεν θα είχαμε Χριστούγεννα. Ούτε σήμερα, ούτε αύριο, ούτε ποτέ. Τίποτα από ό,τι είδατε στην πόλη απόψε δεν θα ήταν έτσι εάν είχε επικρατήσει ο Χρόνος, κι ίσως ούτε η ίδια η πόλη να μην υπήρχε. Χάρη στον Αρκ και το Τραγούδι, η Νοέλα σώθηκε από τις θύελλες και το σκοτάδι».

«Το τραγούδι;» παραξενεύτηκε ο Λουκάς ακούγοντας πως ένα τραγούδι είχε σώσει τη Νοέλα. «Τι τραγούδι ήταν αυτό;»

«Έχει γίνει θρύλος πια, οπότε κανείς δεν είναι τόσο σίγουρος για τα γεγονότα. Λένε πως πρόκειται για το ίδιο Τραγούδι με το οποίο ο Αρκ έπλασε τη Νοέλα. Άλλοι λένε πως ήταν κάποιο άλλο, που το ετοίμαζε ο Αρκ από τότε που επέτρεψε στον Χρόνο να έρθει στον κόσμο, ώστε να μας προστατέψει στους επερχόμενους σκοτεινούς καιρούς. Σε όποιο μέρος και να πας, όποιον κι αν ρωτήσεις, θα σου πει τη δική του εκδοχή. Πάντως, ένα πράγμα είναι σίγουρο: το μόνο που κατάφερε να νικήσει τον Χρόνο ήταν ένα τραγούδι. Γι' αυτό και το ονόμασαν το "Τραγούδι του Χρόνου"».

Εκεί σταμάτησε η αφήγηση τού Τόμας για το Μεγάλο Πόλεμο της Νοέλα και δεν μίλησε ξανά για αυτόν όσο αναζητούσαν το σπίτι της Μάγισσας. Υποσχέθηκε όμως στον Λουκά ότι θα του έλεγε όσα είχε παραλείψει, αφότου έβρισκαν ένα ζεστό μέρος να ξεκουραστούν. Είχε να του πει πολλά άλλωστε, όπως για τις Δώδεκα Μέρες που διήρκεσαν οι μάχες, τις Δώδεκα Μέρες που ο εχθρός κατάρκτησε τη Νοέλα και, τέλος, τις Δώδεκα Μέρες που ο Αρκ μονομάχησε με τον Χρόνο στη μακρινή θάλασσα των Αιώνιων Δακρύων.

Η Φωτεινή, παρ' ότι έκανε παιχνίδια με το κουτάβι της, άκουγε

την ιστορία με ενδιαφέρον και ζήτησε από τον Τόμας να της εξηγήσει:

«Ξέρεις τι δεν καταλαβαίνω; Γιατί ο Αρκ, εφόσον γνώριζε για την κακία του Χρόνου, τον άφησε να έρθει στη Νοέλα;»

«Χμ, καλό ερώτημα. Πιστεψέ με, πολλοί μοιράζονται την ίδια απορία. Υπάρχει όμως και μια διαφορετική θεωρία για τον ερχομό του Χρόνου. Ότι ο Χρόνος δεν ήρθε στη Νοέλα, αλλά βρισκόταν ήδη πριν έρθει ο Αρκ και τη μεταμορφώσει στον κόσμο που ζούμε. Όμως, εάν σταθούμε στην πρώτη εκδοχή, την επικρατέστερη, ποιος στα αλήθεια ξέρει πώς σκέφτεται και ενεργεί ένας Άγγελος; Ποτέ δεν θα κατανοήσουμε τις βουλές αυτών των ξεχωριστών πλασμάτων».

«Ξέρεις τι είναι αυτό που εγώ δεν καταλαβαίνω;» είπε ο Λουκάς στην αδελφή του. «Το πώς γίνεται να γνωρίζεις εσύ για τούτη την ιστορία. Από πού κι ως πού ξέρεις ποιος ήταν ο Αρκ;»

«Μα αυτή την ιστορία μας την έχει πει ο μπαμπάς», εξήγησε η Φωτεινή. «Θυμάμαι μάλιστα πόσο πολύ σου άρεσε».

Ο μπαμπάς... Η λέξη αντηκούσε ακόμα στο μυαλό του Λουκά. Τώρα δεν ήταν η ιστορία με τη Νοέλα και τον Χρόνο που τον απασχολούσε, αλλά ο πατέρας του. Δεν τον θυμόταν. Ήταν σαν να μην τον είχε γνωρίσει ποτέ.

Ξαφνικά τα πάντα χάθηκαν από μπροστά του και μια εικόνα από το παρελθόν ξεπήδησε απ' το πίσω μέρος του μυαλού του. Βρισκόταν σε ένα δωμάτιο, το οποίο, παρ' ότι δεν φαινόταν καθαρά, έδειχνε αρκετά γνώριμο. Εκεί ήταν η Φωτεινή, μαζί με τον Λάμπρο, τη μαμά και τον μπαμπά, μα όλοι τους ήταν θολοί σαν να τους έβλεπε πίσω από ένα θαμπό τζάμι.

«Πες μας πάλι για τον Αρκ και τις μάχες, μπαμπά!» άκουσε τον εαυτό του να λέει. «Πες μας πώς νίκησε τον Χρόνο!»

Ένα ρίγος διαπέρασε την πλάτη του και τον επανέφερε στον ανηφορικό δρόμο. Συνειδητοποίησε πως είχε σταματήσει να περπατά,

καθώς ο Τόμας με τη Φωτεινή τον είχαν προσπεράσει και συνέχιζαν την πορεία τους κουβεντιάζοντας. Μα τότε, άλλη μια σκηνή από τα περασμένα πέρασε μπροστά από τα μάτια του. Και πάλι υπήρχαν σκιές και με δυσκολία προσπαθούσε να καταλάβει ποιους έβλεπε.

«Μαμά, πότε θα γυρίσει ο μπαμπάς;» άκουσε ξανά τον εαυτό του να ρωτάει. Και τότε η σκιά απέκτησε τη μορφή της μητέρας του και με ένα θλιμμένο χαμόγελο τού απάντησε:

«Θα έρθει, αγοράκι μου. Μόλις τελειώσει το ταξίδι του, θα γυρίσει κοντά μας».

«Θα γυρίσει τα Χριστούγεννα!» ακούστηκε η χαρωπή φωνή της Φωτεινής και μια από τις σκιές πήρε τη μορφή της. «Μου υποσχέθηκε πως θα μου φέρει ένα σκυλάκι».

«Ναι, αγάπη μου», είπε η μαμά χαϊδεύοντας το κεφαλάκι της. «Θα σας φέρει πολλά, πολλά δώρα όταν επιστρέψει».

Μια τρίτη σκιά πήρε τη μορφή του αδελφού του, του Λάμπρου, ο οποίος μίλησε με θυμό:

«Τίποτα δεν πρόκειται να σας φέρει! Ξεχάστε τον μπαμπά, δεν θα γυρίσει ποτέ πίσω».

Και τότε ακούστηκε η φωνή της Φωτεινής, διαλύοντας την εικόνα και φέρνοντας τον Λουκά πίσω στο παρόν:

«Λουκά; Γιατί σταμάτησες;» Ο Λουκάς την κοίταξε σαστισμένος. «Είσαι καλά;» τον ρώτησε.

«Είχες δίκιο...» ψιθύρισε εκείνος. «Έχω ακούσει ξανά την ιστορία με τον Αρκ και τον Χρόνο...»

«Είδες που σου το έλεγα; Ο μπαμπάς μάς έχει πει για τον Αρκ και όχι μόνο. Μας έχει πει πολλά για τη Νοέλα».

«Κι εσύ πώς και τα θυμάσαι όλα αυτά; Μοναχά εγώ έπαθα αμνησία;»

«Δεν ξέρω τι συμβαίνει», είπε η Φωτεινή. «Όμως αυτό που μπορώ να πω με σιγουριά είναι ότι αυτό το μέρος μου θυμίζει τον μπαμπά. Είναι τόσο παράξενο κι όμως νιώθω σαν... σαν να έχουμε έρ-

θαι ξανά εδώ, μαζί του».

Άκουσαν τον Τόμας να τους καλεί από την άκρη του δρόμου και άνοιξαν το βήμα τους να φτάσουν κοντά του.

«Να το!» είπε ο Τόμας αφήνοντας κάτω το σάκο του. Έδειξε μια σειρά από στριφογυριστά σκαλοπάτια που τυλίγονταν σαν φίδι γύρω από ένα λόφο και κατέληγαν στην κορυφή του, μπροστά από ένα μικρό σπίτι.

«Είναι το σπίτι της κυρίας Μπεφάνα;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Ναι», απάντησε ο Τόμας. «Φτάσαμε!»

«Καιρός ήταν», είπε ο Λουκάς ελπίζοντας πως βρίσκονταν κοντά στη λύση του μυστηρίου. Εάν αλήθευε πως η Μάγισσα Μπεφάνα διέθετε την ικανότητα να επαναφέρει τις χαμένες τους αναμνήσεις, κάθε τι θα έμπαινε στη θέση του και ο Λουκάς θα μπορούσε πια να νουχάσει.

Κορνήλιος ο Γνώμος

Το σπίτι της Μπεφάνα διέφερε πολύ από τα υπόλοιπα σπίτια της Κάντελαϊτ. Έμοιαζε με μεγάλη καλύβα που την είχαν πάρει από μια γωνιά του δάσους και την είχαν μεταφέρει στη λοφοκορφή της πόλης. Η πόρτα και τα παράθυρα ήταν μικρότερα και καμυλωτά σε σχέση με τα διπλανά σπίτια. Δύο καμινάδες, μία μεγάλη και μία πιο μικρή, προεξείχαν από την αχυρένια σκεπή, καθώς κι ένα τεράστιο τηλεσκόπιο που κοιτούσε προς την έξοδο της πόλης. Πίσω από το σπίτι υπήρχε ο στάβλος όπου κοιμόντουσαν τα ζώα της Μάγισσας.

Ο λόφος που βρισκόταν το σπίτι της Μπεφάνα πρέπει να ήταν το

ψηλότερο σημείο της Κάντελαϊτ. Το μαρτυρούσαν ο άνεμος και το κρύο, που ήταν πολύ πιο αισθητά σε σχέση με τις χαμηλότερες περιοχές, αλλά και η θέα, που ήταν πέρα για πέρα μαγευτική.

«Κοιτάξτε πόσα φαίνονται από εδώ!» είπε η Φωτεινή κρατώντας τον Τόμι αγκαλιά. Από εκεί ψηλά μπορούσε να δει όλη την Κάντελαϊτ. Τις λευκές σκεπές των σπιτιών, τους καπνούς που έβγαιναν από τις καμινάδες, τους κήπους με τα στολισμένα δέντρα και τους δρόμους που οι φανοστάτες χρύσωναν με το φως τους. Ξεχώριζαν το Μεγάλο Έλατο, η Οδός της Ελπίδας με τα χιλιάδες κεριά της (από ψηλά θύμιζε θάλασσα με μικροσκοπικά, φωτεινά караβάκια) και ένας μεγάλος ποταμός που χώριζε την πόλη στα δύο πριν καταλήξει σε μια λευκή πεδιάδα μακριά. Πέρα εκεί, η Φωτεινή μπορούσε να δει δάση, ντυμένα στο χιόνι, από όπου περνούσε ένας δρόμος από φανάρια, ξεκινώντας από την έξοδο της πόλης πριν χαθεί στον ορίζοντα. *Πού να οδηγούσε άραγε εκείνος ο δρόμος; Η Φωτεινή θα ήθελε πολύ να το ανακαλύψει!*

Από την άλλη, ο Λουκάς δεν έδινε καθόλου σημασία στη θέα. Όλη του η έγνοια βρισκόταν στο σπίτι της Μπεφάνα και στο τι θα ακολουθούσε. Άραγε ποια ήταν αυτή η Μάγισσα; Θα βοηθούσε τα αδέρφια να ανακτήσουν τη μνήμη τους ή θα συνέβαινε κάτι κακό όπως στο παραμύθι με τον Χάνσεν και την Γκρέτελ;

Ο Τόμας χτύπησε την πόρτα, όμως δεν πήρε απάντηση. Φώναξε το όνομα της Μάγισσας, αλλά και πάλι κανείς δεν άνοιξε.

«Καλησπέρα Μάγισσα Μπεφάνα και καλά Χριστούγεννα!» φώναξε ο Τόμας. «Ονομάζομαι Τόμας Γουίνθροπ και έχω μαζί μου δυο φίλους, τη Φωτεινή και τον Λουκά. Χρειάζονται τη βοήθεια σου. Μπορείς να μας ανοίξεις;»

Τίποτα. Ούτε φωνή ούτε ακρόαση.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Λουκάς; «Να λείπει;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Τόμας προσπαθώντας να δει κλεφτά από τα παράθυρα. «Δεν υπάρχει φως μέσα».

«Μήπως κοιμάται;» πρότεινε η Φωτεινή.

Χτύπησαν ξανά και ξανά, αλλά η πόρτα παρέμεινε κλειστή.

«Άδικα ήρθαμε ως εδώ...» είπε ο Λουκάς απογοητευμένος. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες και έκανε να φύγει.

Τότε ακούστηκε μια φωνή πίσω του:

«Καλησπέρα σας. Ίσως μπορώ να σας βοηθήσω σε κάτι;»

Είδαν ένα ανθρωπάκι να στέκεται στο πλατύσκαλο και να τους κοιτάζει καλά-καλά μέσα από τα στρογγυλά γυαλιά του. Ήταν τόσο κοντό που μετά βίας έφτανε ως το γόνατο της Φωτεινής. Είχε μια μύτη στενή και μακρουλή, όπως ακριβώς ήταν και τα αυτιά του, ενώ η μακριά γενειάδα του ακουμπούσε στο έδαφος. Στο κεφάλι φορούσε ένα μακρύ μοβ σκούφο, ενώ το γέρικο κορμάκι του έντυνε ένας γαλάζιος χιτώνας.

«Ω, για δείτε!» είπε ο Τόμας. «Ένας Γνώμος».

Φυσικά τα αδέρφια δεν ήξεραν τι είναι οι Γνώμοι, αν και είχαν δει μερικούς από αυτούς νωρίτερα στην πόλη, όμως τους είχαν περάσει για παιδιά. Ο Τόμας θα μπορούσε να τους είχε διαφωτίσει περί Γνώμων, αν δεν θεωρούσε δεδομένο πως τα παιδιά ήξεραν για τη συγκεκριμένη φυλή. Θα τους εξηγούσε πως τα πλάσματάκια ζουν αρμονικά μαζί με τους Άρχοντες στο Έβεργουις και πως είναι ιδιαίτερα εργατικά και πρόθυμα να βοηθούν τους Άρχοντες στις δουλειές τους. Για αυτό και πολλοί τους αποκαλούν εκτός από Γνώμους και *Βοηθούς*.

«Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε η Φωτεινή και ο ανθρωπάκος αποκρίθηκε:

«Είμαι ο Κορνήλιος. Ο Βοηθός της Μάγισσας Μπεφάνα».

«Μα από πού εμφανίστηκες;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Από μέσα», απάντησε ο Γνώμος σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

«Η πόρτα είναι κλειστή».

«Δεν χρειάζεται να την ανοίγω. Μπορώ να μπαινοβγαίνω όποτε θέλω. Στην πραγματικότητα μπορώ να πηγαίνω όπου θέλω χωρίς

να χρησιμοποιώ πόρτες και παράθυρα. Κοίταξε με».

Ίαφνου ο Γνώμος εξαφανίστηκε και βρέθηκε μεριάς πίσω από τον Λουκά. Εξαφανίστηκε και πάλι, και βρέθηκε στη στέγη, έπειτα, στο παράθυρο, στην άκρη της καμινάδας, στο σάκο του Τόμας, ώσπου κατέληξε στο σημείο όπου τον είδαν αρχικά.

«Βλέπεις νεαρέ; Δεν έχω ιδιαίτερα προβλήματα με τη μετακίνηση».

«Ει, ζαλίστηκα!» είπε γελώντας η Φωτεινή ενώ ο Τόμι γάβγιζε από τα κόλπα του Κορνήλιου.

«Μπορούμε να δούμε την κυρία Μπεφάνα;» ζήτησε να μάθει ο Λουκάς.

«Δυστυχώς, όχι απόψε», απάντησε ο Κορνήλιος. «Η κυρά μου λείπει από την Κάντελαϊτ και δεν γνωρίζω πότε θα επιστρέψει. Έχει πάει στο Έβεργκριν για ένα σημαντικό συμβούλιο».

«Στο Έβεργκριν; Γιατί τόσο μακριά;» ρώτησε ο Τόμας. «Από όσο γνωρίζω τα συμβούλια οργανώνονται στο Κοινοβούλιο της Κάντελαϊτ».

«Αυτό είναι διαφορετικό. Θα παρευρεθούν όλοι οι Σοφοί της Νο-έλα και θα μιλήσουν για θέματα που απασχολούν ολόκληρη τη Νο-έλα, όχι μόνο το Έβεργουις και την Κάντελαϊτ», αποκρίθηκε ο Κορνήλιος. «Αλλά ας αφήσουμε αυτά τα ζητήματα στους Σοφούς. Πείτε μου εσείς για ποιο λόγο θέλετε να δείτε την κυρά μου».

«Τα παιδιά από εδώ θέλουν να θυμηθούν από πού έχουν έρθει», εξήγησε ο Τόμας. Ο Κορνήλιος κοίταξε τα παιδιά εξεταστικά. Ο Τόμας συνέχισε: «Έχουν χαθεί και δεν γνωρίζουν πού είναι το σπίτι και οι γονείς τους. Ξέροντας πως η Μάγισσα Μπεφάνα μπορεί να επαναφέρει τη μνήμη σε όσους την έχουν χάσει, τους οδήγησα εδώ. Υπάρχει λοιπόν κάποιος τρόπος για να βρούν όσα έχουν ξεχάσει;»

«Δεν ξέρουμε πώς έχουμε έρθει στην Κάντελαϊτ», συμπλήρωσε ο Λουκάς. «Δεν θυμόμαστε τίποτα».

Μελετώντας τα αδέλφια από την κορυφή ως τα νύχια, ο Κορνήλιος συνειδητοποίησε πως μπροστά του στέκονταν δυο παιδιά που δεν άνηκαν στο δικό του κόσμο.

«Χμ...» συλλογίστηκε χαϊδεύοντας τη γενειάδα του. «Για να ήρθατε εδώ, δηλαδή στην Κάντελαϊτ, δηλαδή στο Έβεργουις, δηλαδή στη Νοέλα, σημαίνει ότι έχετε κάποιο λόγο που ήρθατε. Αν μου πείτε το λόγο του ερχομού σας, τότε θα σας πω κι εγώ αυτά που θέλετε να μάθετε».

«Το λόγο; Ποιο λόγο; Δεν έχουμε λόγο που είμαστε εδώ», μίλησε ο Λουκάς.

Ο Κορνήλιος συνοφρυώθηκε.

«Νεαρέ μου, δεν μπορεί να έκανες τόσα και τόσα μίλια για να έρθεις σε έναν τόπο, δίχως να έχεις σημαντικό λόγο. Και, απ' όσο γνωρίζω, το σπίτι σου είναι πάρα, μα πάρα, πολύ μακριά».

«Άρα γνωρίζεις από πού έχουμε έρθει! Πες μας τότε πού είναι το σπίτι μας».

«Όχι, εάν δεν μου πεις πρώτα το λόγο του ερχομού σας», είπε σταθερά ο Κορνήλιος.

«Μα σου εξηγώ ότι δεν υπάρχει λόγος!» επέμεινε ο Λουκάς εξατλώνοντας την υπομονή του Κορνήλιου. Κι από εκεί που ο ανθρωπάκος αρχικά φαινόταν ευγενικός και καλοπροαίρετος, απότομα άλλαξε και άρχισε να ξεσπά:

«Αποκλείεται να ήρθατε έτσι στα καλά των καθουμένων! Κάτι ζητάτε. Οποιοσδήποτε από τα Πέρα Μέρη έρχεται στη Νοέλα ζητάει κάτι. Μπορεί να θέλετε να χαρτογραφήσετε τον κόσμο μας και να μάθετε τα μυστικά του. Μπορεί να θέλετε να κλέψετε κάτι ιδιαίτερο ή να προετοιμάσετε το έδαφος για την καταστροφή! Ποιος ξέρει τι μπορεί να θέλουν δύο Γήινοι στη Νοέλα!»

Ο Τόμας έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Γ... γήινοι;» τραύλισε. «Δηλαδή... είστε από τη Γη; Από τα Πέρα Μέρη;»

«Δεν το είχες καταλάβει από την αρχή ότι είναι Άνθρωποι;» συνέχισε την κατσάδα ο Κορνήλιος, απευθυνόμενος τώρα στο θαυματουργό. «Φαίνεται στο χρώμα τους! Στα πρόσωπά τους, στα μάτια τους! Μπορείς ακόμα να το καταλάβεις και από τη μυρωδιά τους! Και το πιο βασικό, βασικότερο από όλα: έχουν σκιά! Μα καλά, στραβός είσαι και δεν είδες ότι σέρνουν από πίσω τους μια σκιά δυο μέτρα ο καθένας;»

«Μα γιατί μας μιλάς λες και σου κάναμε κακό;» ρώτησε η Φωτεινή. «Δεν έχουμε έρθει εχθρικά, αν αυτό νομίζεις. Δεν θυμόμαστε όμως για ποιο λόγο βρεθήκαμε στη Νοέλα, όπως δεν θυμόμαστε και τον τρόπο με τον οποίο ήρθαμε. Χαθήκαμε στην πόλη και εμπιστευτήκαμε τον Τόμας, που προσφέρθηκε να μας οδηγήσει στην κυρία Μπεφάνα. Αφού εκείνη λείπει, μήπως θα μπορούσες εσύ να μας βοηθήσεις να βρούμε τις χαμένες μας αναμνήσεις ή έστω το δρόμο για το σπίτι μας;»

«Λυπάμαι», αποκρίθηκε ο Γνώμος. «Δεν βοηθώ Ανθρώπους. Την τελευταία φορά που το έκανα βρήκα μεγάλο μπελά και δεν ενδιαφέρομαι για δεύτερο. Καλό σας βράδυ».

Έπειτα απευθύνθηκε στον Τόμας:

«Κι εσύ νεαρέ θαυματουργέ, καλά θα κάνεις να είσαι περισσότερο προσεκτικός στο διάβα σου και στις παρέες που κάνεις. Οι Άνθρωποι δεν είναι άξιοι εμπιστοσύνης και οι καιροί που έρχονται δεν είναι καθόλου, μα καθόλου, φιλικοί για εμάς, Άρχοντες και Βοηθούς. Καλά Χριστούγεννα».

Αυτά είπε και εξαφανίστηκε.

«Περίμενε, πού πας; Πρέπει να μας πεις! Πρέπει να μας κάνεις να θυμηθούμε!»

Μάταια χτυπούσε ο Λουκάς την πόρτα. Ο Κορνήλιος δεν ξαναβγήκε έξω. Και για να μην ακούει τους χτύπους της πόρτας, της έριξε ένα ξόρκι και την έκανε αθόρυβη.

«Καλά θα κάνεις να μη φωνάζεις, παιδί των Ανθρώπων, εάν δεν

θες να χάσεις κι εσύ τον ήχο της φωνής σου!» προειδοποίησε ο Γνώμος.

Ο Λουκάς κατάλαβε πως ήταν μάταιο να επιμένει κι έτσι τα παράτησε. Όχι όμως και η Φωτεινή. Στάθηκε έξω από την πόρτα, με το κουτάβι αγκαλιά και μίλησε για να την ακούσει ο Κορνήλιος.

«Κορνήλιε, άκουσε μας. Είμαστε δυο παιδιά που έχουμε χαθεί. Δεν έχει σημασία ποιοι είμαστε και από πού έχουμε έρθει. Σε παρακαλώ, βοήθησε μας να βρούμε τις χαμένες μας αναμνήσεις».

Κανένα αποτέλεσμα. Όπως έδειχναν τα πράγματα ο παράξενος Γνώμος δεν είχε τη διάθεση να τους βοηθήσει.

Η Φωτεινή δεν το έβαλε κάτω.

«Σκέψου, σε παρακαλώ, τους γονείς μας. Εμείς δεν μπορούμε να τους θυμηθούμε, όμως με εκείνους δεν θα συμβαίνει το ίδιο. Θα ανησυχήσουν όταν δουν πως λείπουμε από κοντά τους και τότε θα μας αναζητήσουν. Και μάλλον δεν θα ξέρουν πού να μας βρουν, όπως κι εμείς δεν γνωρίζουμε το δρόμο για το σπίτι. Αυτό θέλεις να συμβεί; Να μην βρούμε ποτέ τους γονείς μας;»

Τίποτα ο Κορνήλιος. Μάλλον τα λόγια του κοριτσιού δεν τον συγκινούσαν.

«Είναι μάταιο», είπε ο Λουκάς. «Δεν θέλει να μας βοηθήσει. Όρα να φύγουμε».

Τότε η Φωτεινή έβγαλε από το μπουφάν της το μεταλλικό τριγωνάκι, αυτό που νωρίτερα είχε θυμίσει στο Λουκά λίγα πράγματα από το παρελθόν τους.

«Είναι για εσένα, Κορνήλιε», είπε η Φωτεινή αφήνοντας το τρίγωνο στο πατάκι της πόρτας. «Ένα μικρό δώρο από δυο παιδιά που ήρθαν από τη Γη. Δεν έχουμε τίποτα άλλο να σου προσφέρουμε. Βλέπεις, ήρθαμε απροετοίμαστοι στην πόλη σας. Ίσως να είναι ένα ασήμαντο δώρο, μα όταν θα το κοιτάς, να θυμάσαι πως σου το χάρισαν κάποιοι Άνθρωποι. Καλό σου βράδυ, λοιπόν, και σε ευχαριστούμε».

«Ναι...» μουρμούρισε ο Λουκάς θυμωμένος. «Σε ευχαριστούμε για τη βοήθεια που δεν μας έδωσες...»

Όμως, λίγο πριν φύγουν, άκουσαν και πάλι τη φωνή του Γνώμου. Αυτή τη φορά δεν ακούστηκε μέσα από το σπίτι, αλλά... πάνω από αυτό. Γύρισαν και τον είδαν να στέκεται στην άκρη του μεγάλου τηλεσκοπίου. Ήταν σκυφτός, σαν να μην ήθελε να τους κοιτάξει. Σχεδόν ψιθύριζε.

«Δεν χρειάζεστε μαγικά για να θυμηθείτε. Για να αποκτήσετε ξανά τις αναμνήσεις σας πρέπει να συναντήσετε τους εαυτούς σας».

Τα αδέλφια κοιτάχτηκαν χωρίς να καταλαβαίνουν το αίνιγμα. Ο Τόμας τους παρακολουθούσε βουβός.

«Όσο για το σπίτι σας, λυπάμαι...» πρόσθεσε ο Κορνήλιος, «δεν υπάρχει γυρισμός. Κανένας από τους Ανθρώπους που ήρθαν στη Νοέλα δεν κατάφερε να επιστρέψει στη Γη. Εδώ και πολλά χρόνια οι Πύλες των δύο κόσμων είναι κλειστές, αν και... μερικοί καταφέρνουν να μπουν λαθραία στα μέρη μας, όπως φαίνεται».

«Αυτό σημαίνει πως μπορούν και να γυρίσουν, έτσι δεν είναι;» είπε με ελπίδα η Φωτεινή. «Αν υπάρχει είσοδος, τότε πρέπει να υπάρχει και έξοδος».

«Όχι! Η Νοέλα δεν είναι παιδική χαρά ή δεν ξέρω κι εγώ τι νομίζετε πως είναι. Άπαξ και έρθεις, μένεις εδώ για πάντα. Έτσι πάει».

«Και τι συμβαίνει με αυτούς που θέλουν να φύγουν;» ρώτησε ο Λουκάς πλησιάζοντας την αδελφή του.

«Δεν συνάντησα ποτέ Άνθρωπο που να ήθελε να φύγει από τη Νοέλα», είπε ο Κορνήλιος ανασπώνοντας τους ώμους.

«Ε, λοιπόν, μόλις συναντήσεις έναν», είπε ο Λουκάς. «Εγώ είμαι αυτός».

«Αλήθεια;» τα μάτια του Γνώμου κέντρισαν τον Λουκά. «Για πες μου τότε, γιατί θέλεις τόσο πολύ να φύγεις; Χμ... άσε να μαντέψω. Επειδή δεν πιστεύεις πως αυτός ο κόσμος είναι αληθινός, σωστά;

Η ανθρώπινη λογική υπερτερεί της δύναμης που έχτισε τη Νοέλα και όλους τους κόσμους που τα ανθρώπινα μάτια μπορούν να δουν. Έχω δίκιο; Ο νους σου είναι πολύ φτωχός για να χωρέσει το όνειρο ενός Αγγέλου, κι όμως... να που βρίσκεσαι μέσα του, χαμένος και γεμάτος απορίες».

Ο Λουκάς χαμήλωσε το κεφάλι και έσφιξε τις γροθιές του. Ναι, ήταν όπως τα έλεγε ο Γνώμος. Το αγόρι, αντίθετα με την αδελφή του, δεν πίστευε στην ύπαρξη της Νοέλα και το μόνο που επιθυμούσε ήταν να επιστρέψει στην πατρίδα του.

«Απλώς πες μας πώς θα πάμε σπίτι μας!»

«Πιστεύεις ότι έχεις το σθένος να το βρεις; Μπορείς να παλέψεις για τις χαμένες σου αναμνήσεις και οτιδήποτε άλλο έχεις χάσει;»

«Ναι», απάντησε θαρρετά ο Λουκάς. «Μπορώ».

«Τότε πήγαινε να βρεις το Κοιμισμένο Καμπαναριό».

«Το ποιο;»

«Με άκουσες», είπε ο Κορνήλιος. «Δεν χρειάζεται να το επαναλάβω. Αναζήτησε το κι εκεί θα βρεις όλα όσα ψάχνεις».

«Πού βρίσκεται; Πώς θα το βρούμε;» ρώτησε ο Λουκάς.

Ο Κορνήλιος έδειξε με το χέρι του ψηλά στον ουρανό ένα άστρο που έλαμπε όσο δέκα αστέρια μαζί.

«Το Άστρο γνωρίζει. Θα σας οδηγήσει στον προορισμό σας, εάν ο σκοπός για τον οποίο ήρθατε στη Νοέλα είναι αγνός. Εάν όχι, τότε δεν θα το βρείτε. Ποτέ».

«Ποιο άστρο απ' όλα;» ρώτησε ο Λουκάς προσπαθώντας να ξεχωρίσει ποιο τους έδειξε ο Κορνήλιος. «Υπάρχουν εκατοντάδες αστέρια και είναι όλα τους ίδια!»

«Να προσέχετε», συνέχισε ο Γνώμος. «Ο δρόμος, όσο ανέμελος μοιάζει, όπως αυτή εδώ η πόλη, κρύβει πολλούς κινδύνους για εσάς. Τρία πράγματα να φοβάστε: Τη Γυναίκα που προσφέρει...» είπε κοιτώντας τη Φωτεινή, «...το Ψεύτικο Αστέρι...» είπε κοιτώντας τον Λουκά, «...και τον Φίλο που θα σας προδώσει...» είπε, τέ-

λος, κοιτάζοντας τον Τόμας.

Και με αυτά τα αινιγματικά λόγια εξαφανίστηκε μια και καλή.

«Σε ευχαριστούμε πολύ καλέ μας Κορνήλιε», είπε η Φωτεινή ελπίζοντας πως ο Κορνήλιος θα άκουγε τη φωνή της μέσα από το σπίτι. «Καλό βράδυ και καλά Χριστούγεννα».

Το πρώτο χιόνι

Ολοι τους ένωθαν μπερδεμένοι και περισσότερο από τους τρεις, ο Τόμας. Έπρεπε να δείτε το ύφος του από τη στιγμή που άκουσε ότι τα παιδιά που είχε για συντροφιά είχαν έρθει από τη Γη! Έκπληξη και δέος μαζί. Ο Λουκάς απέφευγε να τον κοιτάξει, φοβισμένος για την αντίδραση του. *Πώς θα του είχε φανεί άραγε που συνόδευε δυο παιδιά από έναν κόσμο πολύ μακριά από το δικό του;*

«Γη...» μουρμούρισε. «Δεν ήξερα ότι είσαστε από τα Πέρα Μέρη».

«Συγγνώμη αν σε δυσαρεστήσαμε, Τόμας», απολογήθηκε ο Λουκάς. «Θα σου το λέγαμε από την αρχή, μόνο που... δεν ξέραμε ότι δεν βρισκόμασταν πια στη Γη... ή όπως αλλιώς τη λέτε».

«Για δες...» συλλογίστηκε ο Τόμας. «Γύρισα τη μισή Κάντελαϊτ μαζί με δύο Ανθρώπους και δεν το πήρα χαμπάρι. Όχι πως διαφέρετε και πολύ από εμάς στην εμφάνιση αλλά... πω, πω, δεν το χωράει ο νους μου!»

«Αν θέλεις μπορείς να πάρεις πίσω το δώρο που μου έδωσες», είπε μελαγχολικά ο Λουκάς προσφέροντάς του το ξύλινο σπαθί.

«Μα γιατί το λες αυτό;» είπε ο Τόμας κοιτάζοντάς τους με απορία.

«Γιατί λογικά εδώ χωρίζουν οι δρόμοι μας. Εσύ θα πας σπίτι σου και εμείς... ε, κάπου θα βρούμε να πάμε. Μάλλον δεν θα θες να είσαι άλλο πια κοντά σε δύο... Γήινους. Σε ευχαριστούμε πολύ για όσα έκανες για εμάς απόψε... ό,τι κι αν είσαι».

Ο Τόμας άρχισε να γελά.

«Τι χαζομάρες είναι αυτές; Πρώτον, όποιος κι αν είσαι, Άρχοντας ή Άνθρωπος, δεν πρόκειται να πάρω ποτέ πίσω το δώρο που σου χάρισα. Δεύτερον, σιγά μη σας αφήσω μόνους σε μια πόλη που σας είναι εντελώς άγνωστη».

«Μα ο Κορνήλιος είπε...»

«Και τι με νοιάζει τι λέει ένας γέρικός Γνώμος; Το ότι δεν συμβαθεί τους Ανθρώπους είναι δικό του πρόβλημα και όχι δικό μου. Δεν έχω τίποτα κακό με τους Ανθρώπους, αντιθέτως σε όλη μου τη ζωή άκουγα για αυτούς και ήθελα να τους γνωρίσω από κοντά».

Τα ευχάριστα λόγια του Τόμας έκαναν τη Φωτεινή να χαμογελάσει και να τον αγκαλιάσει σφιχτά από ευγνωμοσύνη. Ο Τόμι, το σκυλάκι, χοροπήδησε γύρω τους γαβγίζοντας όλο χαρά.

«Από μικρός ήθελα να πάω στη Γη», είπε ο νεαρός Θαυματουργός. «Ένας από τους παππούδες μου επισκεπτόταν συχνά τα μέρη σας, μαζί και οι θείοι μου. Φαίνεται τελικά πως επειδή δεν μπορώ εγώ να πάω στη Γη, ήρθε η Γη σε εμένα! Πάμε φίλοι μου. Έχουμε πάρα πολλά να πούμε οι τρεις μας».

Και καθώς ξεκίνησαν να κατηφορίζουν από το σπίτι της Μπεφάνα, ο Τόμας, από τη χαρά του, αναφώνησε:

«Μου φαίνεται απίθανο που σας γνώρισα! Σπάνια βλέπουμε Ανθρώπους στα μέρη μας, οπότε μάλλον στάθηκα τυχερός. Άραγε πόσες ακόμα απρόσμενες εκπλήξεις με περιμένουν στο ταξίδι μου;»

Πράγματι, είχαν πάρα πολλά να πουν και να κουβεντιάσουν. Ο Τόμας ήταν γεμάτος περιέργεια να μάθει για τους Ανθρώπους, τον

κόσμο τους και τις συνήθειές τους. Αντίστοιχα η Φωτεινή ήθελε να αποκτήσει όσο περισσότερες γνώσεις μπορούσε σχετικά με τη Νοέλα, τις περιοχές και τα πλάσματά της. Όσο για τον Λουκά, αυτό που συνέχιζε να τον απασχολεί ήταν οι χαμένες αναμνήσεις και το πώς θα έβρισκε το δρόμο για το σπίτι. Ωραία ήταν η Νοέλα, όμως δεν μπορούσε να τη δει με τόσο ενθουσιασμό και αγάπη όσο η αδελφή του.

Βέβαια, δεν γινόταν να ανταλλάξουν τόσες πληροφορίες με άδειο στομάχι. Ο Τόμας ήταν πεινασμένος και κουρασμένος από την πεζοπορία. Πίστευε ότι ένα καλό γεύμα σε ένα ζεστό και φιλόξενο μέρος ήταν ό,τι έπρεπε για συζήτηση, αλλά και για να ηρεμήσει το μυαλό των παιδιών. Θα τα βοηθούσε να θυμηθούν πράγματα για τη ζωή τους και φυσικά για τον κόσμο τους (για τον οποίο ήθελε πολύ να μάθει). Έτσι, αποφάσισε να οδηγήσει τα παιδιά στην Πλατεία του Επισκέπτη όπου βρίσκονταν μερικά γνωστά πανδοχεία.

Το μόνο που πρόλαβε να τους πει, όσο κατηφόριζαν από τη γειτονιά των Αστροσκόπων, ήταν για τη φυλή του, τους Άρχοντες. Είπε ότι ζούσαν κυρίως στο Έβεργουις και έμοιαζαν πολύ με τους Μάγους της Οριέντα, μόνο που οι Άρχοντες είχαν μυτερά αυτιά και ευλύγιστα σώματα, όπως οι Μελωδοί της Καρόλια. Οι περισσότεροι είχαν το χάρισμα να πραγματοποιούν ευχές μέσω των κεριών τους, για αυτό και ονομάζονταν επίσης Θαυματοουργοί. Αγαπούσαν τα παιχνίδια, τις τέχνες, το γλέντι, τα ταξίδια και τις εκπλήξεις. Μιλώντας για τους Άρχοντες, δεν παρέλειψε να κάνει λόγο και για τους Ανθρώπους. Από τα λίγα που γνώριζε, είπε πως κάποτε οι δυο φυλές διατηρούσαν σχέσεις και πως οι Άνθρωποι τούς αποκαλούσαν «Ψωτικά».

«Ψωτικά...» είπε με δέος ο Λουκάς. «Μα γιατί δεν το είπες από την αρχή πως είσαι... Ψωτικό;»

«Εσείς γιατί δεν μου είπατε από την αρχή ότι έρχεστε από τα Πέρα Μέρη;» ανταπάντησε ο Τόμας κλείνοντάς του το μάτι.

«Δεν σ' το είπα εγώ πριν;» υπενθύμισε η Φωτεινή στον αδελφό της. «Όλοι εκείνοι γύρω μας δεν ήταν Άνθρωποι! Απίθανο, έτσι; Είμαστε σε μια ξωτικοχώρα, κάναμε φίλο έναν Ξωτικό και μόλις γυρίσουμε σπίτι θα έχουμε κι ένα ξωτικοσκυλάκι! Πω, πω, ποιος θα μας πιστέψει έτσι και του τα πούμε όλα αυτά;»

«Κανείς, υποθέτω», σχολίασε ο Λουκάς. «Αφού δεν πρόκειται να βρούμε το δρόμο για το σπίτι...»

«Έλα, μην είσαι τόσο αρνητικός», του είπε η αδελφή του. «Θα το βρούμε το δρόμο. Ο Κορνήλιος είπε να ψάξουμε το Κοιμισμένο Καμπαναριό. Αλήθεια, Τόμας, γνωρίζεις πού βρίσκεται αυτό;»

«Δεν το έχω ακούσει ποτέ μου», αποκρίθηκε μπερδεμένος ο Θαυματουργός. «Ειλικρινά δεν ξέρω πού μπορεί να είναι και πόσο μακριά. Πάντως δεν νομίζω ότι βρίσκεται μέσα στην Κάντελαϊτ».

«Σωθήκαμε...» μονολόγησε ο Λουκάς, ενώ από μέσα του συνέχισε να λέει, *τόσα πράγματα μάς αράδιασε και κάτι που μας ενδι-αφέρει, δεν το ξέρει...*

Σε λίγο έφτασαν στην Πλατεία του Επισκόπη, εκεί όπου μερικές οικογένειες της Κάντελαϊτ λειτουργούσαν πανδοχεία για τους ταξιδιώτες που δεν είχαν συγγενείς στην πόλη. Τα πανδοχεία ορθώνονταν περιμετρικά της στρογγυλής πλατείας σαν τείχη, με τις πόρτες τους να κοιτούν στο κέντρο της όπου ένα πανύψηλο δέντρο που έμοιαζε με πλάτανο κάλυπτε τον ουρανό με τα χάλκινά του φύλλα. Στενά δρομάκια χώριζαν το ένα κτήριο από το άλλο, καθένα από τα οποία οδηγούσε σε διαφορετικές γειτονίες.

Το δέντρο ήταν στολισμένο με μπάλες και καμpanούλες, ενώ η φυλλωσιά του, που κάλυπτε σχεδόν όλη την πλατεία, ήταν γεμάτη από δεντρολαμπίτσες. Κάτω από τη σκιά του βρίσκονταν μερικοί Βοηθοί, διαφορετικοί βέβαια από τον γερο-Κορνήλιο, μιας και ήταν Γνώμοι του Έβεργουις, πιο εύθυμοι και πιο ζωηροί. Οι Γνώμοι του Έβεργουις συνήθιζαν να ντύνονται στα κόκκινα και να τα συνδυάζουν με πράσινο και λευκό. Κάποιοι από αυτούς τραγου-

δούσαν με μπουκάλια στα χέρια, άλλοι κυνηγούσαν δεντρολαμπίτσες στα φυλλώματα του δέντρου ή έπαιζαν με τις γάτες γύρω από τον κορμό. Ο Τόμας τούς αποκάλεσε «ξεχιόνηδες» –ο αντίστοιχος χαρακτηρισμός των «ξευύχτηδων» που λέμε εμείς– επειδή δεν είχαν επιστρέψει ακόμα στα σπίτια τους, αν και ετοιμαζόταν να χιονίσει στην Κάντελαϊτ.

Δεν ήταν μόνο οι Γνώμοι που άκουσαν τα παιδιά φτάνοντας στην πλατεία. Μουσική και χαρούμενες φωνές αντηχούσαν από κάθε πανδοχείο. Και τα τραγούδια είχαν όλα τους το ίδιο θέμα: τι άλλο από τα Χριστούγεννα! Στα αυτιά της Φωτεινής όλες οι μελωδίες ήταν γνώριμες και αγαπητές και πολύ περισσότερο στου Τόμας, που είχε μεγαλώσει με εκείνα τα τραγούδια. Κι από εκεί που είχαν συνηθίσει την πсуχία της γειτονιάς των Αστροσκόπων, μπήκαν και πάλι στην εορταστική ατμόσφαιρα της Κάντελαϊτ.

Λίγο πριν πέσουν οι πρώτες χιονονιφάδες, μπήκαν στο πανδοχείο «Οι Τρεις Κάλτσες» για να ζητήσουν δωμάτιο και να δειπνήσουν. Η υποδοχή τους από τον πανδοχέα, αλλά και τους θαμώνες, ήταν πέρα για πέρα θερμή και το κλίμα εγκάρδιο. Κάθισαν σε ένα τραπέζι στη σάλα του φαγητού, αφού πρώτα ο Τόμας κρέμασε ένα από τα στολίδια του στο μικρό έλατο του χώρου και μοίρασε μερικά δώρα –που έπλασε στιγμιαία το θαυματουργικό κερι του– στον πανδοχέα και την οικογένειά του.

Η αίθουσα ήταν γεμάτη κόσμο. Σχεδόν όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα από ταξιδιώτες που είτε ήταν μόνοι, είτε με φίλους και συγγενείς. Μερικοί δειπνούσαν, άλλοι κάπνιζαν τις πίπες τους, ορισμένοι διάβαζαν ή χάζευαν από τα παράθυρα, ενώ μια μεγάλη παρέα είχε σχηματίσει κύκλο στη μέση της αίθουσας και χόρευε στους ρυθμούς της μικρής μπάντας που ήταν στριμωγμένη σε μια ακρούλα. Οι πιο πολλοί που βρίσκονταν εκεί ήταν Άρχοντες από άλλες πόλεις του Έβεργουις, όμως υπήρχαν και πλάσματα που ο Λουκάς και η Φωτεινή χρειάζονταν τις επεξηγήσεις του Τόμας για

να καταλάβουν τι ήταν, όπως μια μεγάλη συντροφιά από κοντόχοντρους ανθρωπάκους, που ήταν βέβαια πιο ψηλοί και γεροδεμένοι από τους Γνώμους και με πιο ανοικτά χρώματα. Αυτοί, όπως εξήγησε ο Τόμας, λέγονταν Δενδρινοί και ζούσαν στο Έβεργκριν, την Πράσινη Χώρα, όπου τα δέντρα ήταν ψηλά σαν βουνά.

Αν και όλοι σε εκείνη τη σάλα φαίνονταν να διασκεδάζουν, ο Λουκάς πρόσεξε κάποιον που δεν συμμετείχε. Ήταν ένας άντρας που καθόταν σε ένα από τα ακριανά τραπέζια, ακουμπώντας στο περβάζι ενός παραθύρου. Ήταν μόνος, ενώ από την αμφίεσή του δεν έδειχνε για ντόπιος. Δεν έτρωγε ούτε έπινε, παρά μόνο κοιτούσε τον Λουκά και τη Φωτεινή με ιδιαίτερη παρατηρητικότητα, τόση που κανείς μέχρι τότε δεν τους είχε κοιτάξει.

«Λοιπόν, μόλις τελειώσουμε το γεύμα, μας περιμένουν τρία ζεστά κρεβάτια», είπε ο Τόμας έχοντας κανονίσει για τη διαμονή τους. «Δυστυχώς τα δωμάτια που δείχνουν προς το Μεγάλο Έλατο είναι πιασμένα, οπότε θα αρκεστούμε στα απλά. Δεν σας πειράζει, φαντάζομαι».

«Δηλαδή αμέσως μετά το φαγητό θα πάμε για ύπνο;» ρώτησε η Φωτεινή που δεν της άρεσε και τόσο η ιδέα.

«Θα κοιμηθούμε όταν νυστάξουμε, όχι κατευθείαν!» απάντησε ο Τόμας κοιτώντας το μεγάλο τζάκι της αίθουσας. «Εγώ λέω αργότερα, μόλις φύγει ο πολύς ο κόσμος, να πάμε να καθίσουμε στη φωτιά και να πούμε ιστορίες. Εσείς θα μου πείτε για τη Γη κι εγώ για τη Νοέλα. Συμφωνείτε;»

«Αυτό μάλιστα!» είπε η Φωτεινή και πριν καλά-καλά ολοκληρώσει, τέσσερις Βοηθοί, πατώντας ο ένας στους ώμους του άλλου, έστρωσαν το τραπέζι με κόκκινο τραπεζομάντιλο και έπειτα, με ταχύτατες κινήσεις, τοποθέτησαν πιάτα, μαχαιροπίρουνα, δύο κεριά κι ένα μικρό ελατάκι με κόκκινες μπαλίτσες. Στη συνέχεια ήρθε ο χαρούμενος πανδοχέας και με μια ευχή στο δικό του κερί, τα πιάτα γέμισαν με φαγητό. Και τι φαγητό! Τεράστια κομμάτια γα-

λοπούλας συνοδευόμενα από τυριά, μπέικον, κάστανα και κουκου-
νάρια που άχνιζαν λες και μόλις είχαν βγει από τη φωτιά. Οι κόρες
του πανδοχέα σερβίρισαν κρασί στα ποτήρια και όλοι μαζί ευχήθη-
καν στην παρέα καλή όρεξη.

Ο Λουκάς και η Φωτεινή είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό. Όλα
όσα έβλεπαν στο τραπέζι είχαν γίνει τόσο γρήγορα, άμεσα και
εντελώς ασυνήθιστα! Ακόμα και αμνησία να μην είχαν πάθει, ποτέ
στη ζωή τους δεν είχαν δει τέτοιο γεύμα, τόσο πλούσιο, αλλά και
τόσο αλλόκοτα σερβιρισμένο.

Αφού ο Τόμας τελείωσε μια σύντομη προσευχή, έδειξε με όρε-
ξη τα φαγητά.

«Μην τα κοιτάτε. Για εσάς είναι. Αυτή είναι η φιλοξενία των θαυ-
ματουργών και δεν συγκρίνεται στον κόσμο με καμία άλλη! Εμπρός,
φάτε με την καρδιά σας!»

Η Φωτεινή άρχισε να τρώει και της φάνηκαν όλα πεντανόστιμα.
Ο Λουκάς όμως δυσκολεύτηκε· του ήταν ακόμα δύσκολο να διανο-
ηθεί ότι τα φαγητά είχαν εμφανισθεί από τη φλόγα του κεριού και
όχι από την κουζίνα. Τιμπολόγησε από τα συνοδευτικά, ενώ τη
γαλοπούλα του προτίμησε να τη δώσει στο μικρό Τόμι που γλειφό-
ταν κάτω από το τραπέζι.

«Είναι υπέροχο!» δήλωσε η Φωτεινή για το γεύμα. «Μα πώς γί-
νεται να είναι τόσο νόστιμο σαν αληθινό; Εννοώ, σαν να έχει μαγει-
ρευτεί κανονικά».

«Κανονικά...» μουρμούρισε ο Τόμας. «Αυτή η λέξη δεν χρησι-
μοποιείται συχνά στη χώρα μας. Όπως βλέπετε, έχουμε περιέρ-
γες συνήθειες στο Έβεργουις. Πάντως χρειάζεται πολύ καιρό και
αφοσίωση για να πετύχει ο θαυματουργός ένα τόσο καλό γεύμα».

Όσο ο Τόμας και η Φωτεινή συζητούσαν για το φαγητό, ο Λουκάς
σκεφτόταν τον Κορνήλιο. Εκτός από την κουτσή και τόσο αινιγμα-
τική βοήθεια που τους έδωσε, τον είχε ενοχλήσει η συμπεριφορά
του και τα λόγια που είπε για εκείνον και την αδελφή του.

«Τι κακιασμένο πλάσμα ήταν αυτό στο σπίτι της Μπεφάνα;» αναρωτήθηκε φωναχτά.

«Ποιο πλάσμα;» ρώτησε ο Τόμας μπουκωμένος. «Για τον Κορνήλιο λες; Ω, μην τον παρεξηγείς. Είναι Βοηθός Μάγισσας και έχει πολλά στο κεφάλι του. Και αν οι Μάγοι είναι μία φορά αλλόκοτοι –και πιστέψτε με, είναι πολύ– οι Βοηθοί τους είναι δέκα!»

«Δεν μου άρεσε ο τρόπος που μίλησε. Ούτε και που μας αποκάλεσε Γήνιους. Μα πού βρισκόμαστε; Σε άλλον πλανήτη;»

«Πλανήτης...» συλλογίστηκε ο Τόμας. «Κάτι τέτοιους όρους τούς χρησιμοποιούν οι Μάγοι που τους αρέσει να ασχολούνται με το σύμπαν και την αστρονομία. Αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι η Γη βρίσκεται σε διαφορετική διάσταση απ' τη Νοέλα και πως υπάρχουν πύλες που σε οδηγούν εκεί, στα Πέρα Μέρη».

«Και πού βρίσκονται αυτές οι πύλες;»

«Δεν γνωρίζω. Αυτά τα ξέρει καλύτερα η γενιά των παππούδων μου καθώς στην εποχή τους ταξίδευαν στη Γη για να χαρίσουν δώρα στα παιδιά των Ανθρώπων. Λένε πως οι πύλες είναι κλειστές εδώ και πολύ καιρό και ότι είναι πλέον σπάνιο να ταξιδέψει κανείς στα δικά σας μέρη. Μόνο οι Άγγελοι μπορούν, οι Σοφοί και ελάχιστοι που κάποτε την είχαν επισκεφτεί».

Με όσα άκουγε ο Λουκάς ένιωθε περισσότερο μπερδεμένος. *Πού βρισκόταν και πώς είχαν φτάσει εκεί, σε μια άλλη διάσταση, σε έναν τόπο τόσο μακριά από τη Γη;* Έσπαγε το κεφάλι του μπας και θυμηθεί κάτι που να μπορούσε να βοηθήσει, αλλά δεν κατάφερε τίποτα.

«Εγώ σας λέω πάντως ότι αυτός ο Κορνήλιος ήξερε με ποιο τρόπο ήρθαμε, αλλά επιτήδες δεν μας είπε», δήλωσε ο Λουκάς.

«Κι όμως, μας βοήθησε με τον τρόπο του», είπε η Φωτεινή. «Μας είπε να ψάξουμε το Κοιμισμένο Καμπαναριό».

«Σιγά τη βοήθεια. Ξεφούρνισε ένα σωρό αρλούμπες και ύστερα, αφού ξέσπασε πάνω μας, μάς έστειλε να βρούμε ένα μέρος που

ανάθεμα κι αν υπάρχει».

«Μα γιατί να μην υπάρχει; Λες να μας είπε ψέματα;»

«Αν υπάρχει, τότε *πού* είναι Φωτεινή; Ο Τόμας είπε ότι δεν έχει ξανακούσει για... *Κοιμισμένα Καμπαναριά*. Αν το καλοσκεφτείς, δεν ξέρουμε πού βρίσκεται και αντί να ψάχνουμε να το βρούμε καθόμαστε και χασομεράμε σ' ένα πανδοχείο που το λένε *Οι Τρεις Κάλτσες!*»

«Αφού δεν γίνεται να ταξιδέψουμε όταν χιονίζει», του υπενθύμισε ο Τόμας. «Το χιόνι πέφτει πυκνό, μειώνει την ορατότητα και κάνει τον ταξιδιώτη εύκολα να χαθεί. Θα κοιμηθούμε και μόλις ξυπνήσουμε, μπορούμε να αναζητήσουμε το Κοιμισμένο Καμπαναριό. Τι λες;»

«Κι αν δεν καταφέρουμε να το βρούμε; Τι θα γίνει με εμάς; Θα μείνουμε για πάντα στο δικό σας κόσμο; Δεν έχουμε τίποτα εδώ. Ποιος θα μας προσέχει;»

«Όχι, πια βρε Λουκά!» είπε η Φωτεινή. «Δεν κουράστηκες να γκρινιάζεις;»

«Γκρινιάζω; Όστε γκρινιάζω; Εγώ φταίω που νοιάζομαι για σένα».

«Εγώ στη θέση σας θα ταξίδευα τον κόσμο από άκρη σε άκρη», δήλωσε ο Τόμας. «Θα ήθελα να εξερευνήσω κάθε του πτυχή. Δεν θα σταματούσα πουθενά μέχρι να έβρισκα κάτι που να αγαπούσα ώστε να με κρατήσει εκεί, παντοτινά κοντά του».

«Αυτό θέλω να κάνω κι εγώ», είπε η Φωτεινή ονειροπολώντας. «Να γυρίσω όλη τη Νοέλα, παρέα με καλούς φίλους».

«Πού ξέρεις... Μπορεί και να γίνει», είπε ο Τόμας. «Για αρχή πάντως θα σας πρότεινα να με ακολουθήσετε στο Όρναμεντ και να έρθετε στο σπίτι μου. Οι δικοί μου θα χαρούν να σας γνωρίσουν».

«Σε ευχαριστούμε για την πρόταση», είπε η Φωτεινή. «Μήπως όμως θα σας γίνουμε βάρος;»

«Γιατί να μας γίνετε βάρος; Το σπίτι μας έχει χώρο για πολλούς. Είμαι σίγουρος πως θα κάνετε καλή παρέα με τα αδέρφια μου –ει-

δικά τη Λίζα και τον Ντιν– και θα λατρέψετε τη θέα από το Λόφο του Γκλόου. Πρέπει να δείτε πώς φαίνεται η Κρυστάλλινη Λίμνη από το δωμάτιο μου. Όσο για το χωριό μου! Δεν το ονόμασαν τυχαία Όρναμεντ, το Στολίδι του Έβεργουις».

Ενόσω ο Τόμας και η Φωτεινή μιλούσαν για το Όρναμεντ και το σπίτι των Γουίνθροπ, ο Λουκάς κοιτούσε τα γύρω τραπέζια. Το βλέμμα του στράφηκε και πάλι στο μοναχικό άντρα που καθόταν στο παράθυρο. Τον παρατήρησε καλύτερα. Τα μαλλιά του είχαν το χρώμα της πλατίνας και τα μάτια του μια λάμψη όμοια με τα θαμπά αστέρια του ουρανού. Τα ρούχα που φορούσε είχαν τα χρώματα της νύχτας, βαθύ γαλάζιο και σκούρο μπλε. Η ράβδος, που είχε ακουμπισμένη στο πλάι του, έμοιαζε να είναι φτιαγμένη από χρυσό καθώς η κεφαλή της –ένα οχτάκτινο αστέρι– έλαμπε λες και ακτινοβολούσε δικό της φως.

«Αυτός εκεί πρέπει να είναι Μάγος...» υπέθεσε ο Λουκάς.

«Σωστά», επιβεβαίωσε ο Τόμας όταν κατάλαβε σε ποιον αναφερόταν ο Λουκάς. «Βλέπω, αρχίζεις και ξεχωρίζεις τους Μάγους από τους Θαυματοουργούς».

«Τον ξέρεις;»

«Όχι, δεν τον έχω ξαναδεί. Και δεν νομίζω να είναι από το Έβεργουις. Επισκέπτης από την Οριέντα θα είναι, τη Χώρα των Μάγων. Οι Μάγοι έρχονται συχνά στην Κάντελαϊτ, συνήθως για επίσκεψη σε συγγενείς τους. Μερικοί ταξιδεύουν με κάτι πολύ περίεργα ζώα. Πώς τα λένε να δεις; Καμήλες; Κάπως έτσι».

Γύρισε και η Φωτεινή να δει για ποιον μιλούσαν. Στα μάτια της ο άντρας φάνηκε γνώριμος.

«Τον είδα και πριν, όταν ήμασταν στην πλατεία και ψάχναμε τον Τόμι», είπε σιγανά μήπως και ακουγόταν μέχρι το τραπέζι του Μάγου. «Ο Τόμι είχε σταματήσει κοντά του, σχεδόν μπροστά από τα πόδια του. Θυμάμαι να με κοιτάζει επίμονα. Μετά ήρθατε εσείς και όταν γύρισα να τον δω ξανά, είχε χαθεί».

«Από τη στιγμή που μπήκαμε στην ταβέρνα, δεν έχει πάρει τα μάτια του από πάνω μας», είπε ο Λουκάς.

«Ίσως να κατάλαβε πως είστε Άνθρωποι», είπε ο Τόμας. «Οι Μάγοι, ξέρετε, έχουν το χάρισμα να βλέπουν πολλά που οι περισσότεροι Νοέλιοι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν με τόση ευκολία».

«Μας κοιτάζει ακόμα;» ρώτησε η Φωτεινή.

Ο Τόμας κοίταξε διακριτικά το τραπέζι του Μάγου.

«Όχι», είπε και τον παρατήρησε λίγο καλύτερα. «Πάντως δεν μοιάζει για απλός Μάγος. Δεν ξέρω αν προσέξατε τη χρυσή ράβδο που έχει μαζί του. Τέτοιες ράβδους φέρουν οι *Οδηγητές*».

«Τι είναι οι *Οδηγητές*;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Πολλά λέγονται για αυτούς, τις ικανότητες και τα κατορθώματά τους», εξήγησε ο Τόμας. «Κάποτε πολέμουσαν με τέρατα και πλάσματα του σκότους, τότε που η Νοέλα πάλευε να ελευθερωθεί από τα δεσμά του Χρόνου. Τώρα περιφέρονται από τόπο σε τόπο κι από πόλη σε πόλη, φρουρώντας τους δρόμους και τα περάσματα».

«Από τι τα φρουρούν;» ρώτησε με ανανεωμένο ενδιαφέρον ο Λουκάς.

«Α, αυτό δεν το γνωρίζω», είπε ο Τόμας ανασπώνοντας τους ώμους. «Έχουν πάρα πολλά χρόνια να εμφανιστούν τέρατα στα μέρη μας».

«Και τότε, γιατί τους λένε *Οδηγητές*;» ξαναρώτησε η Φωτεινή. «Θέλω να πω, οι Θαυματουργοί λέγεστε έτσι επειδή κάνετε θαύματα και πραγματοποιείτε ευχές. Οι *Οδηγητές* από πού πήραν το όνομά τους;»

«Ίσως να κάνω και λάθος, αλλά νομίζω πως τους λένε έτσι επειδή γνωρίζουν όλα τα μέρη του κόσμου, ακόμα και τα πιο απρόσιτα. Αυτοί οι Μάγοι είναι χάρτες από μόνοι τους, έτσι λένε. Μπορούν να σε οδηγήσουν παντού».

Μια σπίθα έλαμψε στα μάτια του Λουκά.

«Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να ξέρει την τοποθεσία του Κοιμισμέ-

νου Καρπαναριού! Λέτε να μας πει πού είναι;»

«Δεν έχουμε παρά να τον ρωτήσουμε», είπε ο Τόμας κοιτώντας ξανά τον Οδηγητή. «Πάντως δεν τον βλέπω και πολύ ομιλητικό. Όσο για το Κοιμισμένο Καρπαναριό, ίσως να ξέρει κι ο πανδοχέας να μας πει δυο πράγματα».

Όμως του Λουκά τού είχε καρφωθεί η ιδέα να μιλήσει με το μυστηριώδη Οδηγητή.

«Θα πάω στο τραπέζι του», είπε ο Λουκάς χωρίς πολλή σκέψη. Σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς τον άντρα με τη χρυσή ράβδο.

Καθώς πλησίαζε, ο Μάγος σήκωσε αργά το κεφάλι και τον κοίταξε στα μάτια. Ο Λουκάς ένιωθε το βλέμμα του άντρα να τον διαπερνά. Αισθάνθηκε ντροπή και αμηχανία και ξαφνικά ανησύχησε μήπως θα μπέρδευε τα λόγια του στην προσπάθεια να του μιλήσει. Του πέρασε η σκέψη να γυρίσει πίσω, αφήνοντας το Μάγο στην πouxία του. Όμως κάτι είχε εκείνος ο άντρας, κάτι μυστήριο που τον καλούσε να πάει κοντά του.

Λίγα βήματα τον χώριζαν από το τραπέζι του Μάγου όταν πρόσεξε έξω από το παράθυρο να πρωτοπέφτει χιόνι. Τότε ξέσπασε ένα δυνατό χειροκρότημα στην αίθουσα και δεν κατάλαβε εάν ο κόσμος χειροκροτούσε επειδή χιονίζε ή επειδή τελείωσε το τραγούδι της μπάντας μαζί με το χορό. Μέσα στην ξαφνική αναστάτωση κατάφερε να ξεχωρίσει την αδελφή του να φωνάζει κατενθουσιασμένη:

«Χιονίζει!»

Και τότε την είδε να βγαίνει τρέχοντας από την αίθουσα και να ηγαίνει προς την εξώπορτα. Η Φωτεινή όρμησε σαν σίφουνας έξω από το πανδοχείο. Και τι να δει; Χιλιάδες νιφάδες έπεφταν ολόγυρά της κρύβοντας τον ουρανό, καλύπτοντας ολόένα το έδαφος με λεπτό πάγο, εκτός από την περιοχή κάτω από τον πλάτανο. Άρχισε να χοροπηδά και να φωνάζει και μαζί της γάβγιζε ο Τόμι κουνώντας την ουρά του.

«Δεν το πιστεύω! Χιονίζει, χιονίζει!»

Ο Λουκάς την ακολούθησε και βγήκε και αυτός έξω από τις Τρεις Κάλτσες. Φρόντιζε πάντα να μην απομακρύνεται από τη Φωτεινή μην τυχόν και την έχανε, πόσο μάλλον τώρα που βρίσκονταν σε μια άγνωστη πόλη μόνοι τους χωρίς κανέναν να τους συνοδεύει. Έτσι ξεχάστηκε και δεν κατάφερε να μιλήσει με τον αινιγματικό Μάγο.

Βγαίνοντας έμεινε κι εκείνος έκθαμβος από το θέαμα που αντίκριζε. Στη ζωή του δεν είχε δει ποτέ χιόνι να πέφτει, και τώρα, όπου κι αν κοιτούσε, έβλεπε νιφάδες σε διάφορα σχήματα και μεγέθη, σαν περίτεχνα στολίδια από πάγο, να γεμίζουν τον αέρα γύρω του.

«Κοίτα Λουκά!» φώναξε η Φωτεινή και με τρεις πήδους βρέθηκε πλάι του. «Δεν είναι απίθανο; Μόνο στα όνειρά μου είχα δει τέτοιο χιόνι και τώρα το βλέπω στην πραγματικότητα!»

Ήταν η πρώτη φορά που ο Λουκάς δεν έκανε κάποιο πικρό σχόλιο για κάτι που άρεσε στην αδελφή του. Κι αυτό επειδή ούτε εκείνος μπορούσε να αντισταθεί στην τόσο ομορφιά. Στις νιφάδες του χιονιού υπήρχε μια ευχή που το αγόρι φυλούσε μέσα του για χρόνια: να δει το χιόνι να πέφτει από ψηλά, όπως ακριβώς συνέβαινε τώρα.

«Απίθανο, πράγματι...» ψιθύρισε κοιτώντας γύρω του μαγεμένος. Καθώς γύρισε να κοιτάξει τη Φωτεινή, την είδε να τρέχει και τον Τόμι να την ακολουθεί. «Φωτεινή, πού πας; Περίμενε, μην απομακρύνεσαι!» της φώναξε.

«Έλα Λουκά! Πάμε να το δούμε από κάπου καλύτερα».

Η Φωτεινή χώθηκε σε ένα μικρό δρομάκι και από εκεί βγήκε σε μια μεγαλύτερη οδό από όπου μπορούσε να δει περισσότερο ουρανό και χιόνι, καθώς εκεί τα σπίτια ήταν μικρά και οι σκεπές τους χαμηλές. Και πόσο πολύ ταίριαζε το όμορφο φαινόμενο με τα στολισμένα σπίτια, τους φανοστάτες, και τα δέντρα στις αυλές! Οι εικόνες που έβλεπε, καθώς οι χιονονιφάδες προσγειώνονταν σε δρόμους και στέγες, σε συνδυασμό με τις πολύχρωμες δεντρολα-

μπίτσες και τα κεριά στα παράθυρα, ήταν μαγευτικές.

Εκεί τη βρήκε ο Λουκάς να στριφογυρίζει γύρω από τον εαυτό της, χορεύοντας με τα χέρια ανοιχτά και το κεφάλι να κοιτά ψηλά στον ουρανό, γελώντας από χαρά και ευτυχία, λες και οι νιφάδες έφερναν μαζί τους το πιο χαρμόσυνο τραγούδι.

«Μη φεύγεις από κοντά μου», τη μάλωσε. Εκείνη, ζαλισμένη από το χορό, παραπάτησε, μα ύστερα πήδησε στην αγκαλιά του.

«Αδελφούλη μου είναι όλα τόσο υπέροχα σε αυτό το μέρος! Δεν θέλω να φύγουμε ποτέ!»

«Όντως... είναι πολύ όμορφα», παραδέχτηκε ο Λουκάς, αν και κάπως μελαγχολικά. «Όμως πρέπει να βρούμε το σπίτι μας».

«Θα το βρούμε. Όλα θα τα βρούμε, Λουκά, αν και δεν υπάρχει λόγος για βιασύνες! Ίσως μόλις επιστρέψουμε πίσω, όλη η μαγεία γύρω μας θα χαθεί».

«Μα πρέπει να φύγουμε. Δεν ανήκουμε σε αυτόν τον κόσμο, Φωτεινή. Όσο όμορφος κι αν μοιάζει, το σπίτι μας βρίσκεται αλλού».

«Ναι, δυστυχώς... Μακάρι να ζούσαμε κι εμείς στη Νοέλα. Μακάρι να είχαμε το σπίτι μας στην Κάντελαιτ. Είδες πως φέρονται οι κάτοικοι στους ξένους, αλλά και μεταξύ τους; Είναι ζεστοί και καλόκαρδοι, όπου κι αν πάνε χαμογελούν, κάνουν θαύματα και ανταλλάζουν ευχές και δώρα. Αγαπούν τα Χριστούγεννα και ζούνε για αυτά. Μάλλον για αυτό και η πόλη τους είναι τόσο μαγική. Επειδή πράγματα που στο δικό μας κόσμο έχουν μικρή διάρκεια και σημασία, εδώ είναι πολύ σπουδαία. Αχ, πόσο θα ήθελα να ζω σ' έναν τέτοιο κόσμο για πάντα...»

«Δεν ξέρω τι να πω. Μου φαίνεται παράλογο να υπάρχει ένας τέτοιος κόσμος. Όσο κι αν προσπαθώ να συμφιλιωθώ μαζί του, κάτι με εμποδίζει. Ένας φόβος. Όμως δεν είμαι σίγουρος για το τι ακριβώς φοβάμαι».

«Κι αν όλα αυτά κρατήσουν μόνο για ένα βράδυ;» αναρωτήθηκε η Φωτεινή. «Αν ξαφνικά πέσουμε να κοιμηθούμε και ξυπνήσουμε

στα κρεβάτια μας; Στο δωμάτιό μας, στο σπίτι μας; Αν, όπως είπες κι εσύ, όλα αυτά που βλέπουμε είναι απλώς ένα όνειρο και έχουμε μόνο μία νύχτα για να τα απολαύσουμε;»

Ο Λουκάς δεν ήξερε τι να απαντήσει. Μα έτσι κι αλλιώς η Φωτεινή δεν περίμενε. Τον έσφιξε πιο γερά στην αγκαλιά της, λέγοντάς του:

«Σ' αγαπώ αδελφούλη! Και χαίρομαι πολύ που βρέθηκα σ' αυτό το πανέμορφο μέρος μαζί σου».

Ο Λουκάς τότε χαμογέλασε. Έσκυψε από πάνω της, έκλεισε τα μάτια του και άφησε την ψυχία και το χιόνι να διώξουν όλες τις κακές σκέψεις και να κρατήσουν μόνο τις όμορφες, καθώς τους σκέπαζαν αμέτρητες λευκές νιφάδες.

μέρος δεύτερο

ΣΚΟΤΑΔΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΒΕΡΓΟΥΙΣ

Δώρα που οι Άρχοντες δεν είχαν ξαναδει

Ακουσαν εκρήξεις από ψηλά και είδαν πυροτεχνήματα και βαρελότα να σκάνε στον ουρανό. Ο Τόμι άρχισε να γαβγίζει και να χοροπηδά.

«Κοίτα!» θαύμασε η Φωτεινή δείχνοντας τα πυροτεχνήματα. Φαίνονταν να ξεπετάγονται από κάποιο σημείο της πόλης, όχι πολύ μακριά από εκεί που είχαν σταθεί. «Θα είναι κάποια γιορτή. Τι να γιορτάζουν άραγε;»

«Γιορτή; Μα ο Τόμας είπε πως όταν χιονίζει οι κάτοικοι πάνε σπίντια τους και κοιμούνται».

Έπειτα χάθηκε στις σκέψεις του. Μία η λέξη γιορτή και μία τα απανωτά πυροτεχνήματα τού θύμισαν τη γιορτή της Πρωτοχρονιάς και τον ερχομό του νέου έτους. Κάμποσες θολές εικόνες εμφανίστηκαν στη μνήμη του, μα πριν καλά-καλά τις δει, η Φωτεινή έφυγε από κοντά του τρέχοντας μαζί με το σκυλάκι της.

«Πού πας; Μείνε εδώ!»

«Αν δεν δούμε από κοντά, δεν θα μάθουμε τι είναι!» του φώναξε πριν μπει σε ένα δρομάκι που οδηγούσε στη μεριά από όπου εκτοξεύονταν τα πυροτεχνήματα.

«Περίμενε Φωτεινή! Έχουμε απομακρυνθεί αρκετά από τον Τόμας και το πανδοχείο! Περίμενε!»

Πού να τον ακούσει η Φωτεινή; Είχε κιόλας χαθεί απ' τη ματιά του. Ο Λουκάς την ακολούθησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, γιατί το χιόνι όσο πήγαινε και δυνάμωνε, και μια ελαφριά ομίχλη θάμπωνε το δίαβα του.

«Φωτεινή, γύρνα πίσω!» φώναζε. «Θα χαθούμε!» Πλέον είχε αρχίσει να καταλαβαίνει τι εννοούσε ο Τόμας όταν του εξηγούσε τους λόγους για τους οποίους οι ταξιδιώτες απέφευγαν να ταξιδεύουν όταν έπεφτε χιονιάς.

Κάποιες φωνές τον οδήγησαν σε μια άλλη πλατεία, αρκετά μακριά από εκείνη όπου βρισκόταν το πανδοχείο τους. Βρήκε κόσμο συγκεντρωμένο μπροστά από μια εξέδρα, αριστερά και δεξιά από την οποία είχαν στηθεί δύο μακρουλές άμαξες με τέντες στο πλάι. Στην εξέδρα επάνω στεκόταν ένας ψηλόλιγνος τύπος με ψηλό καπέλο, μαύρο κουστούμι και μακρύ παλτό. Είχε μύτη μακρουλή κι ένα χαμόγελο που στα μάτια του Λουκά φαινόταν αρκετά δόλιο σε σχέση με τα χαμόγελα που είχε δει στην πόλη.

Κάτω από τις τέντες στέκονταν άλλοι άντρες –έτσι φαίνονταν τουλάχιστον– ντυμένοι με πιο βαριά ρούχα, λες και το κρύο τους ήταν ανυπόφορο. Πίσω τους είχαν κάτι μεγάλα σεντούκια μέσα από τα οποία έβγαζαν χρυσά φλουριά και τα πετούσαν προς το πλήθος. Ο Λουκάς υπέθεσε ότι κι εκείνο θα ήταν ένα ακόμα από τα μυστήρια έθιμα της Κάντελαϊτ και συνέχισε να αναζητά την αδελφή του μέσα στον κόσμο. Όσπου, άκουσε τα λόγια που φώναζε ο περίεργος κράχτης.

«Ορίστε! Τέτοια δώρα δεν πρόκειται κανείς να σας προσφέρει. Είναι τα πολύτιμα δώρα της Πριγκίπισσας Πρωτοχρονιάς που θέλησε να τα μοιραστεί μαζί σας! Πάρτε, μη διστάσετε! Τέτοια δώρα δεν πρόκειται να τα βρείτε πουθενά! Πάρτε σας λέω!»

Πρωτοχρονιά; Τι παράξενο όνομα για γυναίκα, σκέφτηκε ο Λουκάς. Ακόμα πιο παράξενα, όμως, ήταν εκείνα τα δώρα της, τα χρυσά φλουριά που κάποιοι προσπαθούσαν με μανία να αποκτήσουν. Όσοι είχαν ξαναδεί νομίσματα πηδούσαν στον αέρα να τα πιάσουν, ενώ άλλοι βουτούσαν στο χιόνι για να βρουν αυτά που είχαν πέσει. Υπήρχαν όμως και αρκετοί που τα έβλεπαν για πρώτη φορά και τα κοιτούσαν με απορία.

«Μα τι δώρα είναι αυτά;» αναρωτήθηκε ένας. «Εγώ βλέπω απλώς ένα κομμάτι μετάλλου και τίποτε άλλο!»

«Αυτό το κομμάτι μετάλλου έχει περισσότερη δύναμη και από το κερί ενός Θαυματουργού», απάντησε ο κράχτης τρίβοντας τα χέ-

ρια του –όχι από το κρύο, αλλά από ευχαρίστηση. «Μπορεί να προσφέρει τα πάντα, ακόμα και τα πιο απίθανα πράγματα! Είναι δώρα που φέρνουν άλλα δώρα και όσοι τα έχουν αποκτήσει, ήδη το γνωρίζουν! Και όποιος έχει πιο πολλά φλουριά, αποκτά όλο και περισσότερα!»

Τι σπρώξιμο έφαγε ο Λουκάς εκεί δε λέγεται! *Μα πώς έκαναν έτσι για τα φλουριά*, αναρωτιόταν. *Τόσο σπουδαία ήταν;* Ένα φλουρί έπεσε κοντά του και τότε έσκυψε να το πιάσει για να το δει από κοντά. Μα πριν προλάβει να το κρατήσει, κάποιος του το άρπαξε από το χέρι.

«Συγγνώμη νεαρέ μου, αλλά νομίζω ότι δεν το έχεις και τόσο πολύ ανάγκη», του είπε βάζοντας το φλουρί στην τσέπη του.

Έπειτα άκουσε άλλους δίπλα του να συζητούν για τα δώρα της Πρωτοχρονιάς, ενθουσιασμένοι:

«Άκουσα ότι τα δώρα τα εμπιστεύτηκαν Άγγελοι στην Πριγκίπισσα. Στην αρχή ήμουν διστακτικός, μα τελικά τα δέχτηκα. Φαίνονται ωραία, σαν κοσμήματα. Η γυναίκα μου θα τα λατρέψει!»

«Εγώ έρχομαι από το Ντεκ», είπε ο δεύτερος. «Πέρασαν και από εκεί, και μας τα δώρισαν από πόρτα σε πόρτα. Έδιναν από ένα σε κάθε σπίτι, όχι όμως σε όλες τις οικογένειες του χωριού. Λίγοι αξίζουν δώρα σαν κι αυτά!»

«Βεβαίως και τα αξίζουν λίγοι», πετάχτηκε ένας τρίτος και άρπαξε το φλουρί μέσα από το χέρι του άντρα.

«Μα τι κάνεις; Αυτό είναι δικό μου!»

«Τώρα δεν είπες ότι ήρθαν από το χωριό σου και σας έδωσαν από τα δώρα; Τι ζητάς τώρα στη δική μας πόλη, περισσότερα; Όχι, δεν θα πάρεις, αυτά είναι για εμάς. Μόνο εμάς!»

«Μα εγώ το πήρα πρώτος. Μου ανήκει!»

«Τώρα ανήκει σ' εμένα».

Ήταν έτοιμοι να αρπαχτούν, κάτι πρωτοφανές για το Έβεργουις. Οι Άρχοντες, πόσο μάλλον οι Θαυματουργοί, μιας και μπορούσαν

να πραγματοποιούν ευχές, δεν τσακώνονταν για το τι και πόσο είχε ο καθένας σε σχέση με το γείτονα του. Όμως εκείνα τα δώρα, ίσως επειδή ήταν μοναδικά, ίσως επειδή δεν τα είχαν κατανοήσει ακόμα οι θαυματοουργοί ώστε να τα αναπαράγουν με τα κεριά τους, ή επειδή μπορεί να είχαν κάποια μυστήρια ικανότητα να μαγεύουν, άρχισαν να τους κάνουν να ζηλεύουν ο ένας τον άλλον.

Και δεν ήταν ένας μονάχα τσακωμός που ξέσπασε εκεί. Δύο και τρεις και τέσσερις! Τα σεντούκια είχαν αδειάσει και πλέον δεν μοιράζονταν άλλα φλουριά και έτσι κάποιοι καβγάδιζαν μεταξύ τους για αυτά που μάζεuan από κάτω.

Ο Λουκάς πρόσεξε έναν αλαφιασμένο άντρα με γκριζα μαλλιά και κοντά γένια να προσπαθεί να χωρίσει δύο Νοέλιους που είχαν πιαστεί στα χέρια. Ο ψαρομάλλης μπήκε ανάμεσα τους και άρχισε να τους φωνάζει με θυμό:

«Για το όνομα του Θεού, τι κάνετε; Έχετε τρελαθεί τελείως; Θα σκοτωθείτε για ένα κομμάτι ψεύτικου χρυσού; Δεν βλέπετε τι θέλουν να σας κάνουν οι απατεώνες;» είπε δείχνοντας προς τον κράχτη. «Σας βάζουν να παλεύετε μεταξύ σας για τιποτένια πράγματα! Σταματήστε αμέσως αυτήν την τρέλα!»

Κανείς δεν φαινόταν να δίνει σημασία στον ηλικιωμένο άντρα και στα λόγια του. Όσο κι αν προσπαθούσε να σταματήσει τους καυγάδες γύρω του, τόσο εκείνοι φούντωναν.

«Θέλουμε περισσότερα!» φώναξαν μερικοί προς την εξέδρα. «Θέλουμε να δώσουμε στα παιδιά μας, τους συγγενείς μας, τους φίλους μας. Πού θα βρούμε άλλα τέτοια δώρα;»

«Ω, λυπούμαστε, δεν έμειναν άλλα εδώ», απάντησε ο κράχτης με το δόλιο χαμόγελο. «Όμως έχουμε τοποθετήσει τα υπόλοιπα στα κουτιά κάτω από το Μεγάλο Έλατο της πόλης».

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τα λόγια του, ένα τσούρμο έφυγε τρέχοντας για την Πλατεία των Πατέρων. Ο κράχτης συνέχισε να φωνάζει και να αναγγέλλει στον κόσμο που είχε παραμείνει:

«Αγαπητοί κάτοικοι της Κάντελαϊτ! Η Πριγκίπισσα Πρωτοχρονιά καλεί όσους επιθυμούν στο σπιτικό της! Έχει και άλλα δώρα, διαφορετικά, μα εξίσου σημαντικά, να προσφέρει στους καλεσμένους της, μαζί με άφθονο φαγητό και ποτό! Όσοι επιθυμούν μπορούν να μας ακολουθήσουν στη μεγάλη γιορτή που έχει ετοιμάσει».

Όπως αραίωνε το πλήθος, ο Λουκάς βρήκε τη Φωτεινή με το σκυλάκι στην αγκαλιά της. Την είδε να στέκεται και να κοιτάζει την εξέδρα.

«Φωτεινή! Πού να με πάρει, σου είπα να μη φύγεις από κοντά μου. Θα με ακούσεις καμιά φορά;»

Η Φωτεινή δεν μίλησε για λίγο. Έδειχνε ανήσυχη και όχι χαρούμενη όπως πριν.

«Τους βλέπεις;» τον ρώτησε χαμηλόφωνα, κάνοντας ένα νεύμα προς εκείνους που βρίσκονταν στα πλάγια της εξέδρας, κάτω από τις τέντες. «Τι πλάσματα είναι;»

Ήταν τα πλάσματα που μοίραζαν νωρίτερα φλουριά. Στην αρχή ο Λουκάς δεν είχε δώσει σημασία, όμως τώρα τους παρατήρησε καλύτερα. Καμία σχέση δεν είχαν με Άρχοντες, Χιονάνθρωπους ή Γνώμους. Είχαν σώμα και κεφάλι αρουραίου, όμως στέκονταν όρθιοι, στα πισινά τους πόδια, μια μίξη τρωκτικού και ανθρώπου. Ήταν σκυφτοί, τριχωτοί και απαίσιοι. Τα μάτια τους λαμπύριζαν κίτρινα κάτω από τα καπέλα τους και τη σκιά της τέντας.

«Δεν ξέρω τι είναι, Φωτεινή», είπε ο Λουκάς το ίδιο ανήσυχος. «Ας φύγουμε από δω καλύτερα. Πολύ περίεργο μέρος...»

Εκείνη τη στιγμή ένιωσε ένα χέρι να τον ακουμπά στον ώμο. Τα αντανakλαστικά του Λουκά τον έκαναν να κάνει μεταβολή, με το ξύλινο σπαθί στραμμένο στη μορφή που τον ακούμπησε.

Ήταν ο Τόμας.

«Ει, πρόσεχε με αυτό», είπε ο Θαυματουργός βλέποντας το σπαθί να δείχνει το λαιμό του.

«Ουφ, Τόμας, εσύ ήσουν; Με τρόμαξες», είπε κατεβάζοντας το

σπαθί.

«Ναι, ε; Εγώ είμαι αυτός που θα έπρεπε να τρομάξει, θαρρώ. Μα πού ήσασταν; Νόμισα ότι σας έχασα. Τι κάνετε εδώ;»

«Τίποτα. Λέω να φύγουμε. Δε νιώθω καλά εδώ πέρα».

«Τους είδες τους ποντικούς Τόμας;» ρώτησε χαμηλόφωνα η Φωτεινή. «Ίξερεις τι είναι;»

«Τους ποντικούς;» είπε κοιτώντας γύρω του. «Ποιους ποντικούς;»

«Αυτούς εκεί στις άμαξες! Να, αυτοί που κουβαλάνε τα σεντούκια. Ολόκληροι αρουραίοι είναι, δεν τους βλέπεις;»

«Δεν βλέπω κανένα ποντίκι εκεί που μου δείχνεις ούτε και αρουραίο».

Μα τι συνέβαινε; Μόνο η Φωτεινή και ο Λουκάς έβλεπαν εκείνους τους μεγάλους αρουραίους;

«Δες τους καλύτερα», επέμεινε η Φωτεινή. «Δεν γίνεται να μην τους βλέπεις!»

Κι όμως ο Τόμας, για κάποιο λόγο, δεν μπορούσε να τους δει. Όπως και οι υπόλοιποι Άρχοντες που είχαν πάρει τα φλουριά από αυτούς, έτσι κι εκείνος δεν μπορούσε να δει την πραγματική τους μορφή.

«Περίεργα μου τα λέτε πάντως. Αλήθεια, τι συγκέντρωση είναι αυτή έξω στο χιόνι; Πού πάει όλος αυτός ο κόσμος; Κι εκείνοι εκεί πέρα γιατί τσακώνονται;»

«Για ένα από αυτά...» είπε η Φωτεινή και έβαλε το χέρι της στην τσέπη. Όταν το έβγαλε κρατούσε ένα χρυσό φλουρί.

Τα μάτια του Τόμας έλαμψαν.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε. Από τον τρόπο που το κοιτούσε ήταν φανερό πως ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε φλουρί. «Μπορώ... μπορώ να το δω;»

Η Φωτεινή δίστασε. Κι αυτό όχι επειδή ήθελε να το κρατήσει για τον εαυτό της, αλλά επειδή πρόσεξε μια ξαφνική αλλαγή στο βλέμ-

μα του Τόμας. Ο Θαυματουργός κοιτούσε το νόμισμα με ανεξήγητη λαχτάρα. Και η λαχτάρα του φάνηκε να φουντώνει όταν το πήρε στο χέρι του.

Ο Λουκάς γράπωσε την αδελφή του από το μπράτσο και την ανάγκασε να τον κοιτάξει. Ήταν έξαλλος μαζί της.

«Είσαι χαζή;» της είπε μέσα από σφιγμένα δόντια. «Τι γύρευε αυτό το πράγμα στην τσέπη σου; Είδες τι έγινε εδώ πριν λίγο, θες βρούμε κανέναν μπελά;»

Η Φωτεινή τον κοιτούσε σαστισμένη.

«Έλεγα να το κρατήσω για αναμνηστικό...» ψέλλισε, «αλλά μάλλον δεν ήταν καλή ιδέα».

Έπειτα ο Λουκάς στράφηκε στον Τόμας. Ο νεαρός Θαυματουργός περιεργαζόταν το χρυσό φλουρί με ιδιαίτερη ευλάβεια. Ούτε ο ίδιος δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν εκείνο που του προκαλούσε τόσο θαυμασμό. Ίσως ήταν το σχέδιο στο κέντρο του –έναν ήλιο με ορθάνοιχτα μάτια και σφραγισμένα χείλη–, ένα σχέδιο που ασκούσε μυστήρια επίδραση πάνω του.

Ξαφνικά κάποιος ήρθε κοντά του και του άρπαξε το φλουρί από το χέρι. Ήταν ο άντρας με τα γκρίζα γένια και τα γουρλωμένα, από την ένταση, μάτια. Πήρε το νόμισμα και το εκτόξευσε μακριά, προς την εξέδρα, σαν να είχε βάλει στόχο το κεφάλι του κράτη.

«Μείνε μακριά από αυτά τα διαβολεμένα πράγματα, νεαρέ!» προειδοποίησε ο άντρας τον Τόμας. «Κάποτε οδήγησαν τον κόσμο στη σκλαβιά του Χρόνου και αυτό ήρθαν να κάνουν και τώρα». Έπειτα στράφηκε προς τον κόσμο και άρχισε να φωνάζει με όλη του τη δύναμη: «Έτσι θα ξεκινήσει η καταστροφή μας! Με μαύρα όνειρα και ψεύτικο χρυσάφι!»

Για λίγο ο Τόμας ένιωσε οργή να φουντώνει μέσα του, μα ευτυχώς έσβησε πριν προλάβει να εκδηλωθεί. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και επανήλθε στην πραγματικότητα από την οποία είχε για λίγο χαθεί. Τώρα, ο ξαφνικός θυμός είχε δώσει τη θέση του στην απορία.

Έμοιαζε σαν να είχε λείψει αιώνες και κοιτούσε γύρω του στα χαμένα.

«Τι... τι έγινε; Προς τι όλη αυτή η αναστάτωση;»

«Θα σου εξηγήσουμε στην πορεία Τόμας», είπε ο Λουκάς πιάνοντας τον από το μπράτσο. Πάμε να φύγουμε, σε παρακαλώ».

Τα παιδιά έφυγαν φοβισμένα, με το μικρούλι Τόμι να κλαψουρίζει στην αγκαλιά της Φωτεινής. Ο Τόμας κοιτούσε πίσω του τη συγκέντρωση να διαλύεται και το πλήθος να κινά προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Ακολουθούσαν τον κράχτη και τους μυστήριους συνοδούς του σε ένα μέρος όπου τους είχαν υποσχεθεί σημαντικά δώρα: το αρχοντικό της Πρωτοχρονιάς.

Μάταια ο ηλικιωμένος άντρας προσπαθούσε να τους αλλάξει γνώμη.

Η Πριγκίπισσα Πρωτοχρονιά

Με τόσο χιόνι που έπεφτε δεν ήταν εύκολο να βρουν το δρόμο για το πανδοχείο. Ευτυχώς είχαν μαζί τον Τόμας που γνώριζε την περιοχή, αλλά και πάλι είχαν δυσκολία στον προσανατολισμό. Το χιόνι έπεφτε ασταμάτητα, σκεπάζοντας όλο και πιο πολύ το έδαφος, ενώ η ομίχλη κάλυπτε τις οδούς και τα σοκάκια. Κάθε φως από τους δρόμους και τα σπίτια, ακόμα κι από το φανάρι του Τόμας, φαινόταν θαμπό.

«Σας προειδοποίησα για το χιόνι», είπε στα παιδιά. «Αναρωτιέμαι γιατί απομακρυνθήκατε τόσο πολύ από το πανδοχείο».

Του τα εξήγησαν όλα. Είπαν για τα πυροτεχνήματα που τους κίνησαν την περιέργεια, για τη σύναξη στη μικρή πλατεία, καθώς επί-

σης για τον κράχτη και τους ανθρωπόμορφους αρουραίους –που μάλλον μόνο οι δυο τους έβλεπαν.

«Αποκλείεται να είδατε τέτοια όντα», είπε κατηγορηματικά ο Τόμας.

«Αλήθεια», επέμεινε η Φωτεινή που τους είχε δει πρώτη. «Ακόμα κι ο Λουκάς τα είδε».

«Σας λέω, τέτοια πλάσματα δεν υπάρχουν πια, παρά μόνο στα παραμύθια. Έτσι όπως τα περιγράψατε μου θυμίζουν τους Ποντικάνθαρους. Ζούσαν κάποτε, μέχρι που ο Μέγας Καρυοθραύστης σκότωσε το βασιλιά τους, μα κι αυτό είναι θρύλος.

«Δεν ξέρω τι τους έκανε ο Καρυο-πώς-τον-είπες, αλλά οι αρουραίοι ήταν εκεί», είπε ο Λουκάς.

«Καλά, καλά...» έκανε ο Τόμας συνεχίζοντας να μην πιστεύει τα παιδιά. «Είναι η πρώτη σας νύχτα στη Νοέλα και μάλλον η κούραση σας παίζει παιχνίδια. Πάντως, για να πω την αλήθεια, τότε που ήμουν παιδί πίστευα κι εγώ στους Ποντικάνθαρους και τους φοβόμουν. Ο παππούς μου μας μίλαγε συχνά για αυτούς. Έλεγε πως ζουν κάτω από τις πόλεις και ανεβαίνουν στην επιφάνεια όταν χιονίζει, για να κλέψουν και να απαγάγουν τα κακά παιδιά που τολμούν να κυκλοφορούν μόνα τους. Όταν βέβαια μεγάλωσα, κατάλαβα πως όσα μας έλεγε ήταν ιστορίες τρόμου και τίποτα άλλο, σαν εκείνες που μιλούν για την Κυρά-Βλογιά».

«Ποια είναι πάλι αυτή;» ρώτησε ο Λουκάς και τότε ο Τόμας πήρε μια αστεία έκφραση σαν να σατίριζε κάποιον που αφηγούνταν τρομαχτικές ιστορίες και στη συνέχεια πρόφερε κάτι που θύμιζε τραγουδιστή παροιμία:

«Η γριά-Βλογιά που κυνηγάει τα παιδιά, αυτά που ξεμυτίζουν απ' το σπίτι τους κρυφά!»

«Κι η Βλογιά παιδιά κυνηγάει;»

«Ε, όπως καταλαβαίνεις, όλες αυτές τις ιστορίες μας τις λένε όταν είμαστε μικροί για να καθόμαστε φρόνιμοι και να μη φευ-

γουμε μακριά απ' τους δικούς μας. Εκείνο, πάντως που μου έχει μείνει από το παραμύθι της Βλογιάς, είναι πως μένει σε ένα σπίτι που μπορεί και μετακινείται. Τη μια βρίσκεται στο βουνό, την άλλη στον κάμπο. Για φαντάσου, εκεί που περπατάς, να κοιτάξεις προς τα πίσω και να δεις ένα σπίτι όπου νωρίτερα δεν βρισκόταν εκεί. Τρομαχτικό ε;»

«Ανοησίες», σχολίασε ο Λουκάς. «Δεν υπάρχει σπίτι που να μπορεί να μετακινείται».

«Τώρα έρχεσαι στα λόγια μου», είπε ο Τόμας κλείνοντάς του το μάτι. «Για αυτό σας λέω: μην ανησυχείτε για Ποντικάνθαρους και για άλλα πράγματα που δεν υπάρχουν».

«Να ξέρεις πάντως πως εμείς τους είδαμε», είπε η Φωτεινή και συνέχισε να αφηγείται όσα ακολούθησαν στη συγκέντρωση. Μίλησε για τα χρυσά φλουριά, τη μανία των Νοέλιων να τα αποκτήσουν, τους τσακωμούς που προκλήθηκαν και, τέλος, για την πριγκίπισσα που αποκαλούσαν *Πρωτοχρονιά*.

«Ακούσαμε να λένε ότι εκείνη ήταν η γυναίκα που τους χάριζε τα δώρα», είπε η Φωτεινή. «Εσένα, Τόμας, σου θυμίζει κάτι το όνομα;»

«Η Πριγκίπισσα Πρωτοχρονιά... Μα δεν νομίζω πως υπάρχει κανείς που να μην τη γνωρίζει! Πασιγνωστη η χάρη και το όνομά της, μα η αλήθεια είναι πως λίγοι την έχουν δει. Ο πατέρας της, ο Βασιλιάς Ιανουάριος, τη φυλά σαν τα μάτια του».

«Γιατί έτσι; Τόση αδυναμία της έχει;»

«Πίστεψε με, κι εσύ θα είχες ανάλογη αδυναμία στο παιδί σου αν το έχανες και μετά το έβρισκες ξανά. Και δεν εννοώ να το έχανες όπως έχετε χαθεί εσείς. Εννοώ αν πέθαινε...»

«Τι;» ρώτησε έκπληκτος ο Λουκάς. «Δηλαδή η Πρωτοχρονιά πέθανε και...»

«Αναγεννήθηκε. Είναι η πρώτη στον κόσμο, και ίσως η μοναδική, που επέστρεψε από το θάνατο. Για αυτό ονομάστηκε –μάλλον με-

τονομάστηκε– από Βασιλική, που ήταν το κανονικό της όνομα, σε Πρώτη. Και επειδή ήταν το πρώτο παιδί που γεννήθηκε μετά την ήττα του Χρόνου, την αποκαλούν *Πρωτοχροσιά*».

«Εσύ Τόμας την έχεις δει;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Όχι, ποτέ μου. Ευελπιστώ να τη συναντήσω σε κάποιο ταξίδι. Οι λίγοι πάντως που τυχαίνει να την έχουν αντικρίσει, μου έχουν πει ότι είναι ένα νεαρό κορίτσι. Περίπου σαν εσένα Φωτεινή. Λένε πως όταν χαμογελάει, χαρίζει τύχη σε εκείνον που κοιτάζει. Το βλέμμα της φημίζεται για τη μοναδικότητά του. Οφείλεται, λένε, σε αυτά που είδε όταν πέθανε, πριν επιστρέψει στη ζωή».

Εκείνη τη στιγμή, κι ενώ περπατούσαν σε έναν ήσυχο και αρκετά πλατύ δρόμο, άκουσαν άλογα να πλησιάζουν από το βάθος. Σχεδόν αμέσως αντίκρισαν ένα θαμπό φως να εμφανίζεται μέσα από την ομίχλη και να έρχεται προς το μέρος τους. Ήταν μια άμαξα που την έσερναν τέσσερα κατάμαυρα άλογα και έσκιζε τον αέρα. *Πού πήγαινε έτσι ξέφρενα μες στην ομίχλη;*

«Πώς τρέχει έτσι;» αναρωτήθηκε ο Τόμας βλέποντας την άμαξα να πλησιάζει δίχως να μειώνει ταχύτητα. Όποιος ήταν ο αμαξηλάτης, οδηγούσε πέρα για πέρα επικίνδυνα. Και μιας που ο Τόμας κατάλαβε πως η άμαξα δεν επρόκειτο να σταματήσει, τράβηξε τα παιδιά, φωνάζοντας: «Στην άκρη!»

Πάλι καλά που υπήρχε ένα σοκάκι στο πλάι και πρόλαβαν να χωθούν εκεί, πριν τους παρασύρει η ορμητική άμαξα. Κι όμως, τη στιγμή που ο Τόμας και τα παιδιά έκαναν στην άκρη, ο αμαξηλάτης –μια σκυφή σκιά– τράβηξε απότομα τα χαλινάρια και τα άλογα σταμάτησαν με ένα φοβερό χλιμίντρισμα. Τώρα οι τρεις μπορούσαν να δουν ξεκάθαρα την άμαξα που είχε ακινητοποιηθεί μπροστά τους. Η άμαξα έλαμπε από το ίδιο της το υλικό, το οποίο δεν ήταν άλλο από χρυσάφι, ένα χρυσάφι περίεργο, όπως τα φλουριά που είχαν δει νωρίτερα. Το ίδιο παράξενα ήταν τα σχέδια που ήταν χαραγμένα στα πλάγια της, αν και λόγω της θαμπάδας δεν μπορού-

σαν να τα διακρίνουν καθαρά. Έμοιαζαν με φλογισμένους κύκλους που εφάπτονταν ο ένας με τον άλλον. Όσο για τον αμαξηλάτη, παρέμεινε ακίνητος, λες και είχε παγώσει.

Στην όψη του οχήματος η Φωτεινή, για πρώτη φορά, αισθάνθηκε να φοβάται. Τόσο η ίδια όσο και ο αδελφός της, αλλά και ο μικρός Τόμι που γρούλιζε στην αγκαλιά της, είχαν ένα κακό προαίσθημα για την άμαξα.

Η πόρτα άνοιξε σχεδόν μπροστά τους και τότε φάνηκε το εσωτερικό της. Είδαν τρία παιδιά να κάθονται στο ένα κάθισμα. Τα ένα από αυτά, ένα παχουλό αγόρι, καταβρόχθιζε με βουλικία μια μεγάλη σοκολάτα. Το δεύτερο, ένα αγόρι με γυαλιά, κρατούσε στα χέρια του μια συσκευή που θα μπορούσε να είναι ένα ηλεκτρονικό παιχνίδι. Το αγόρι ήταν τόσο προσκολλημένο σε εκείνο το μαραφέτι που δεν σήκωσε τα μάτια του. Το τρίτο παιδί, ένα κορίτσι κοντά στο παράθυρο, κοιτούσε το Λουκά και τη Φωτεινή σαστισμένο.

Και τότε μια γυναικεία φωνή ακούστηκε μέσα από την άμαξα.

«Περάστε μέσα. Γιατί τριγυρνάτε έξω στο κρύο;» Η φωνή ήταν απαλή και βαθιά, πέρα ως πέρα αρχοντική. Και μόνο στο άκουσμα της ήθελες να πλησιάσεις για να δεις ποιο πλάσμα μιλούσε. «Δεν υπάρχει λόγος να διστάζετε. Τη φιλοξενία μου κανείς δεν την αρνείται. Αντιθέτως, όλοι την αποζητούν. Ελάτε!»

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο Λουκάς δειλά. «Γιατί δεν εμφανίζεσαι να σε δούμε;»

«Έχω αργήσει για τη μεγάλη γιορτή και δεν θέλω οι καλεσμένοι μου να περιμένουν. Γιατί δεν έρχεστε κι εσείς; Υπάρχει χώρος για πολλούς».

Τα αδέλφια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους έντρομα. Θυμήθηκαν τον κράχτη να μιλά για μια γιορτή.

«Η Πρωτοχρονιά...» του ξέφυγε του Λουκά.

«Ακριβώς», απάντησε η φωνή από την άμαξα. «Αυτό που μόλις πρόφεραν τα μικρά χειλάκια σου είναι το όνομά μου. Είμαι η Πρι-

γκίπισσα Πρωτοχρονιά».

Και τελειώνοντας την κουβέντα βγήκε από την άμαξα. Αντίκρισαν μια γυναίκα απaráμιλλης ομορφιάς και βασιλικής χάρης. Φορούσε μακρύ κατάμαυρο φόρεμα και από πάνω ένα γούνινο παλτό. Διαμάντια στόλιζαν ολάκερη τη φορεσιά της, από τις μπότες μέχρι το λαιμό, ακόμα και τα χρυσά μαλλιά της που ήταν πλεγμένα σε μια παχιά πλεξούδα όμοια με στέμμα πάνω από το κεφάλι της. Αλλά τι αίγλη να είχαν όλα εκείνα τα διαμάντια και τα κοσμήματα μπροστά στο πρόσωπο της; Ένα πρόσωπο που δεν χόρταινες να το χαζεύεις, τόσο όμορφο και νεανικό που έλεγες ότι δεν θα γεράσει ποτέ. Πόσο μάλλον τα μάτια της. Είχε ένα βλέμμα που παρακαλούσες να σε κοιτάξει. Κι αν σε κοιτούσε, έστω για μία μόνο φορά, εκείνο το βλέμμα θα το θυμόσουν παντοτινά. Τόσο έντονο και διαπεραστικό ήταν, λες και μπορούσε να φτάσει μέχρι την καρδιά σου και να δει την κάθε σου επιθυμία.

Κι όμως. Κάτι κακό κρυβόταν πίσω από εκείνο το βλέμμα.

Ο Τόμας είχε μείνει άναυδος μπροστά στην πεντάμορφη γυναίκα. Αντιθέτως τα παιδιά την κοιτούσαν με επιφύλαξη. Ακόμα και η Φωτεινή, που ως τότε δεν είχε νιώσει κακό για κανέναν στην Κάντελαϊτ, αισθανόταν ότι η συνάντηση δεν θα τους έβγαине σε καλό. Όσο για τον Τόμι, ακόμα γρύλιζε στην αγκαλιά της.

Η ψηλή γυναίκα τούς κοίταξε όλους έναν-έναν και μίλησε:

«Τι βλέπουν τα μάτια μου; Ένας νεαρός Θαυματουργός και δύο μικρά παιδιά. Α, κι ένα γλυκύτατο κουτάβι που... μοιάζει φοβισμένο. Μα γιατί είναι φοβισμένο σε μια τόσο αθώα αγκαλιά;» ρώτησε στρέφοντας το βλέμμα της στη Φωτεινή.

Η Φωτεινή απομάκρυνε τον Τόμι από τη ματιά της και σούφρωσε τα φρύδια.

«Ο Τόμι ήταν μια χαρά πριν εμφανιστείς εσύ», της είπε με θυμό. Η αντίδρασή της προκάλεσε έκπληξη όχι μόνο στην Πρωτοχρονιά, αλλά και στον Τόμας ο οποίος τη μάλωσε.

«Φωτεινή; Πώς... πώς μιλάς έτσι σε... ετούτη την... υπέροχη κυρία;»

«Αυτή δεν είναι η Πρωτοχρονιά που μας έλεγες», του απάντησε. «Είπες για ένα κορίτσι στην ηλικία μου!»

«Ω... μα μεγάλωσα», ανταπάντησε η γυναίκα. «Μεγάλωσα και δεν είμαι πια κορίτσι. Για αυτό και αποφάσισα να γιορτάσω την ενηλικίωσή μου... και την ελευθερία μου. Γιατί δεν έρχεστε κι εσείς στη γιορτή μου να περάσουμε όμορφα όλοι μαζί; Άλλωστε, είναι η πρώτη σας νύχτα στην πόλη. Γιατί να μην το διασκεδάσετε ανάλογα;»

«Πώς ξέρεις ότι είναι η πρώτη μας νύχτα εδώ;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Επειδή η πόλη μου ανήκει. Γνωρίζω κάθε της σημείο και κάθε της κάτοικο, όμως εσάς δεν σας έχω ξαναδεί».

«Μα... η Κάντελαϊτ δεν ανήκει σε κανέναν», είπε ο Τόμας.

«Μου τη δώρισε ο πατέρας μου και πλέον είναι δική μου», απάντησε η Πρωτοχρονιά. «Για αυτό και θα φροντίσω να μοιράσω τα ωραιότερα δώρα στους κατοίκους και τους επισκέπτες της. Αληθινά θαύματα κι όχι ευχούλες από μικρά κεράκια».

«Θαύματα; Τι ακριβώς εννοείς;» ρώτησε ο Τόμας με μεγάλη περιέργεια. Η γυναίκα τον κοίταξε κατάματα και χαμογέλασε:

«Είσαι ερωτευμένος», του είπε. «Αγαπάς μια κοπέλα η οποία όμως δεν σε αγαπά. Δεν σε γνωρίζει καν και είναι δύσκολο για μια πριγκίπισσα όπως εκείνη να σε δεχτεί για σύζυγο της».

Τα μάτια του Τόμας γούρλωσαν.

«Πώς... πώς γνωρίζεις για την Εσπερινή;»

«Είναι το μικρό σου μυστικό», είπε η Πρωτοχρονιά. «Έφυγες από το σπίτι σου για να ταξιδέψεις στη χώρα του Βασιλιά Δεκέμβριου και να της χαρίσεις ένα δώρο που ετοίμασες μόνο για χάρη της. Δεν έφτασες ποτέ κοντά της. Δείλιασες να τη συναντήσεις, δείλιασες μπροστά στο μεγαλύτερό σου όνειρο. Τώρα πια γυρνάς

από τόπο σε τόπο φορώντας αυτή τη μάσκα χαράς στο πρόσωπο σου, ενώ μέσα σου μαραζώνεις. Εκπληρώνεις ευχές στους άλλους επειδή η δική σου ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε».

Όσο ο Τόμας την άκουγε να του μιλά προσκολλημένος στο βλέμμα της, η Φωτεινή παρατήρησε σκιές μέσα στην ομίχλη, το ίδιο και ο Λουκάς. Θολές σκιές να περνούν και να χάνονται στον ομιχλισμένο δρόμο και τα μικρά στενά. Αν και το πυκνό χιόνι δεν τους επέτρεπε να δουν καθαρά τις μαύρες φιγούρες, για ένα πράγμα ήταν σίγουροι: κάποιοι πλησίαζαν.

«Η ευχή σου δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από το κερί που βαστάς, και το γνωρίζεις», συνέχισε η Πρωτοχρονιά. «Βαδίζεις μόνο με την ελπίδα. Εγώ όμως μπορώ να σου προσφέρω αυτό που ζητάς. Μπορώ να κάνω την κοπέλα που αγαπάς δική σου».

«Τόμας, μην την ακούς», είπε η Φωτεινή και ο Λουκάς συμπλήρωσε: «Μην πιστεύεις τίποτα απ' όσα λέει!»

Ο Τόμας όμως δεν έδειχνε να δίνει σημασία τα παιδιά.

«Και με ποιον τρόπο θα γίνει αυτό, μεγαλειότητα; Σε παρακαλώ πες μου».

«Είναι μαγεμένος!» φώναξε η Φωτεινή. «Τον μαγεύει με το βλέμμα της!»

Οι σκιές έγιναν πιο αισθητές. Καμπουριαστές σιλουέτες πλησίαζαν την άμαξα από αριστερά και δεξιά. Ο Τόμι, το κουτάβι, άρχισε να γαβγίζει.

Το κορίτσι που ήταν μέσα στην άμαξα φώναξε στην Πρωτοχρονιά:

«Πότε θα φύγουμε; Μου υποσχέθηκες...»

«Ησύχασε καλή μου», τη διέκοψε με την ατάραχη φωνή της, χωρίς να γυρίσει προς το μέρος της. Αντί για αυτό σήκωσε το χέρι της και κοίταξε ένα από τα πολλά βραχιόλια που φορούσε. «Δεν έφτασε ακόμα η ώρα...»

Δεν ήταν όμως βραχιόλι αυτό το οποίο κοιτούσε. Ήταν ένα αντικείμενο που ο Τόμας δεν είχε ξαναδεί. Ο Λουκάς και η Φωτεινή

όμως εύκολα το αναγνώριζαν. Ήταν ένα ρολόι.

Ο Τόμι σταμάτησε να γαβγίζει και άρχισε να κλαίει. Ένωθε τις σκιές να πλησιάζουν.

Ο Λουκάς παρατήρησε και κάτι ακόμα. Όσο μιλούσαν με την Πρωτοχρονιά το χιόνι κάλυπτε ολοένα το έδαφος. Τα πόδια τους είχαν βυθιστεί μέχρι τον αστράγαλο. Με τρόπο συνειδητοποιήσει ότι η Πρωτοχρονιά τους απασχολούσε για να τους καθυστερήσει και να τους κρατήσει μπροστά της παγιδευμένους.

«Πες μου, Μεγαλειοτάτη», επέμεινε ο Τόμας. «Πώς θα κερδίσω την αγάπη της Εσπερινής;»

«Αν με ακολουθήσεις θα σου δείξω. Όπως και σε εσάς», είπε κοιτώντας τα παιδιά. «Έχω πολλά να σας δείξω, πράγματα που λαχταράτε να δείτε και να μάθετε».

Ήταν η σειρά του Λουκά να υποκύψει στο βλέμμα της.

«Κι εσύ νεαρέ μου, ξέρω τι ζητάς. Ένα ξίφος. Ένα ξίφος αληθινό, ατσάλινο και κοφτερό και όχι ξύλινο και ψεύτικο σαν αυτό που κρατάς. Θέλεις να δεις ιππότες, αληθινούς ιππότες, όχι παιχνίδια μέσα σε γυάλινες σφαίρες. Μπορώ να σου δείξω αυτούς τους ιππότες. Θα ήταν ωραίο να γινόσουν εσύ ο αρχηγός τους και να τους οδηγήσεις σε μεγάλες μάχες. Χρειάζονται έναν αρχηγό σαν εσένα, νεαρέ μου».

Ο Λουκάς προσπαθούσε να αντισταθεί στο έντονο βλέμμα και τα δελεαστικά λόγια της Πρωτοχρονιάς. Η Φωτεινή κοιτούσε αριστερά και δεξιά να βρει τρόπο να ξεφύγουν. Υπήρχε ένα στενό δρομάκι πίσω τους. Αν προλάβαιναν να τρέξουν...

«Δεν θέλω τίποτα από αυτά που μου λες», είπε ο Λουκάς διστακτικά.

«Σωστά», συνέχισε η Πρωτοχρονιά. «Θέλεις κάτι πιο σπουδαίο. Θέλεις να μάθεις το πώς εσύ και η αδελφή σου ήρθατε στη Νοέλα και γιατί. Έτσι δεν είναι Λουκά;»

Τότε η έκφραση του Λουκά άλλαξε.

«Ναι!» είπε, σαν να ήταν έτοιμος να παρακαλέσει. «Αυτό, αυτό θέλω να μάθω».

«Όχι, Λουκά, μην την ακούς!» του φώναξε η Φωτεινή. «Θέλει το κακό μας, δεν το βλέπεις;» Η ίδια πλέον έβλεπε καθαρά τι ήταν οι σκιές που πλησίαζαν. Αρουραίοι! Μεγαλόσωμοι, καμπούρηδες ανθρωπόμορφοι αρουραίοι με κίτρινα μάτια και γαμπά νύχια.

«Μα γιατί να θέλω το κακό σας, Φωτεινή μου;» ρώτησε ατάραχη η Πρωτοχρονιά και στράφηκε στο κορίτσι. «Αφού γνωρίζω τους δικούς σας και τους εκτιμώ και τους υποσχέθηκα να σας προσέχω για όσο θα βρίσκεστε μακριά τους».

Θέλει να μας ξεγελάσει, σκέφτηκε η Φωτεινή. Λέει ψέματα. Αποκλείεται να ισχύουν αυτά που λέει. Παίζει με το μυαλό και την καρδιά μας.

«Δεν τους θυμάστε; Δεν θυμάστε τον αδελφό σας, τον Λάμπρο; Είναι λίγο απότομος στους τρόπους του, δεν είναι; Έχει αλλάξει τελευταία, συμπεριφέρεται λίγο περίεργα. Δεν είναι πια τόσο ευγενικός όσο εσείς, δυστυχώς».

Αυτομάτως ο Λουκάς θυμήθηκε τον αδελφό του. Ήταν έτσι ακριβώς όπως τον περιέγραφε εκείνη η γυναίκα. Μα ποια ήταν επιτέλους; Πώς γινόταν να τους γνωρίζει τόσο καλά;

«Και η μητέρα σας;» συνέχισε κοιτώντας αυτή τη φορά τη Φωτεινή. «Η κυρία Ναταλία; Μια τόσο καλόκαρδη και γλυκιά γυναίκα. Τι κρίμα που ταλαιπωρήθηκε τόσο πολύ στη ζωή της. Αν χάσει κι εσάς, τι θα απογίνει;»

Η εικόνα της μητέρας σχηματίστηκε στο μυαλό του Λουκά. Ήταν μια γυναίκα όμορφη με μακρύ, πλούσιο μαλλί και ευγενικά χαρακτηριστικά. Πόσο τη χαλούσε όμως εκείνο το λυπημένο ύφος στο πρόσωπό της. Τη θλίψη που προσπαθούσε να κρύβει από τα παιδιά της. Αυτή ήταν η μητέρα του, την οποία, όσο βρισκόταν στη Νοέλα, ο Λουκάς την είχε ξεχάσει. Η Πρωτοχρονιά τον βοήθησε να τη θυμηθεί. *Μήπως τελικά δεν ήταν τόσο εχθρική εκείνη η γυναίκα*

όσο νόμιζε στην αρχή;

Οι Αρουραίοι πάντως είχαν κυκλώσει την άμαξα. Και η μυστήρια γυναίκα, που φαινόταν να κατέχει κάμποσες από τις χαμένες αναμνήσεις των παιδιών, συνέχισε να μιλά:

«Και ο πατέρας σας; Δεν θέλετε να...»

«Δεν θέλουμε τίποτα από 'σένα», τη διέκοψε η Φωτεινή.

«Όχι, άφησε την να μιλήσει!» φώναξε ο Λουκάς θέλοντας να θυμωθεί τον πατέρα του.

«Δεν θέλω ν' ακούσω άλλα. Μας έχει παγιδέψει!»

Η Πρωτοχρονιά κοίταξε τη Φωτεινή με στραβό χαμόγελο.

«Βλέπεις πολλά μικρή μου. Πάρα, μα πάρα πολλά, πράγματα που άλλοι δεν μπορούν να δουν. Όμως, αυτά που ζητάς, δεν μπορείς να τα δεις. Εγώ θα σε βοηθήσω».

«Αρκετά!» φώναξε η Φωτεινή και κλώτσησε το χιόνι που είχε καλύψει το πόδι της. Το χιόνι πετάχτηκε στο πρόσωπο της γυναίκας, τυφλώνοντάς την. Εκείνη τσίριξε από θυμό, παραπάτησε και έπεσε πίσω, στη χρυσή άμαξα της.

«Φωτεινή, τι έκανες;» είπε ξαφνιασμένος ο Τόμας.

«Τρέξτε!» φώναξε η Φωτεινή βλέποντας τους Αρουραίους να ορμούν καταπάνω τους. Τώρα πια ο Λουκάς κι ο Τόμας μπορούσαν να τους δουν.

«Πιάστε τους!» κραύγασε εξοργισμένη η Πρωτοχρονιά στους Αρουραίους. Ο Λουκάς έτρεξε πρώτος στο σοκάκι που είχαν πίσω τους, ενώ ο Τόμας παρέμεινε παγωμένος στη θέση του μιας και δεν είχε συνειδητοποιήσει ακόμη τι συνέβαινε. Βλέποντας ένα από τα σιχαμερά πλάσματα έτοιμο να πηδήσει επάνω του, συνήλθε και έντρομος το έβαλε κι εκείνος στα πόδια. Ακολούθησε η Φωτεινή, αλλά πριν προλάβει να ξεφύγει, ένα χέρι την άρπαξε ακινητοποιώντας την. Ο Τόμι έπεσε από την αγκαλιά της στο χιόνι.

«Έλα εδώ βρομόπαιδο...» γρύλισε η Πρωτοχρονιά κρατώντας την σφιχτά απ' το μπράτσο. «Εσύ θα γίνεις ένα πιο τα πιο σπουδαία

αξιοθέατά μου!»

Ο Λουκάς είδε τη γυναίκα να πιάνει την αδελφή του και γύρισε πίσω να τη σώσει. Το πώς θα το έκανε αυτό, δεν το ήξερε. Δεν το είχε σκεφτεί καν. Δρούσε απλώς με το ένστικτό του. Όμως αυτός που έσωσε τη Φωτεινή ήταν ο Τόμι, το κουτάβι, που χίμηξε στην Πρωτοχρονιά. Ήταν μικρό και αδύναμο, όπως κάθε κουτάβι, κατάφερε όμως να κάνει κάτι που την εξόργισε ακόμα περισσότερο από ό,τι προηγουμένως η Φωτεινή. Της ξέσκισε το φόρεμα με τα δόντια του.

«Τι έκανες καταραμένο ζώο;» τσίριξε η Πρωτοχρονιά ακόμα πιο θυμωμένη. Η Φωτεινή ελευθερώθηκε, γύρισε προς τη γυναίκα και της κλώτσησε το πόδι. Έπιασε το κουτάβι και το έβαλε στα πόδια. Ένας Αρουραίος πήδησε δίπλα της και την άρπαξε από το μπουφάν, όμως ο Λουκάς τον χτύπησε με το ξύλινο σπαθί. Ο Αρουραίος αποτραβήχτηκε τινάζοντας το χέρι του που έτσουξε από τον πόνο.

Τα αδέρφια έτρεξαν να σωθούν. Οι Αρουραίοι, υπακούοντας τις προσταγές της αφέντρας τους, τούς πήραν στο κατόπι. Η καταδίωξη είχε μόλις ξεκινήσει.

Καταδίωξη στην ομίχλη

Ένα ξέφρενο κυνηγητό ξετυλιγόταν στους δρόμους της Κάντε-Λαϊτ. Πρώτος πήγαινε ο Τόμας και τα παιδιά ακολουθούσαν τρέχοντας με όλη τους τη δύναμη. Έμπαιναν από στενό σε στενό, αποφεύγοντας ανηφόρες και προτιμώντας τις γωνίες που έκοβαν τη φόρα των πλασμάτων που τους κυνηγούσαν. Πίσω τους οι Αρουραίοι έτρεχαν με μεγάλες δρασκειλές, άλλοι πηδώντας και

άλλοι μπουσουλώντας στα τέσσερα, σκορπίζοντας το χιόνι από δω κι από κει.

«Τι δαιμόνια είναι αυτά;» φώναξε πάνω στην ταραχή του ο Τόμας.

«Σου λέγαμε πριν», απάντησε η Φωτεινή, «αλλά δεν μας πίστευες!»

«Μα δεν μπορεί... δεν μπορεί να είναι Ποντικάνθαροι. Αυτοί υπάρχουν μόνο στα παραμύθια!»

«Κι όμως, είναι στο κατόπι μας», είπε ο Λουκάς, ρίχνοντας διαρκώς ματιές πάνω απ' τους ώμους του.

Αυτό που έπρεπε να τους απασχολεί δεν ήταν βέβαια το *τι* ήταν εκείνα τα όντα, αλλά *πόσα* ήταν. Στην αρχή είχαν μετρήσει έξι. Μετά έγιναν εννιά. Και κάθε που κάποιος γυρνούσε να κοιτάξει πίσω, έβλεπε όλο και περισσότερα, λες και τα γεννούσε η ομίχλη.

«Πού πάμε;» ρώτησε πάνω στην τρεχάλα ο Λουκάς.

«Ιδέα δεν έχω! Απλώς τρέξτε!»

Είναι δύσκολο να βρεις λύσεις καθώς τρέχεις. Πόσο μάλλον όταν σε κυνηγούν όντα που δεν έχεις ξαναδεί, μη γνωρίζοντας για ποιο λόγο σε κυνηγούν και τι θα σου κάνουν αν σε πιάσουν. Ο Τόμας δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποιο μέρος για να κρυφτούν. Εκείνη την περιοχή δεν την γνώριζε σχεδόν καθόλου. Δρόμοι σκεπασμένοι μέχρι απάνω με χιόνι, ομίχλη που θάμπωνε τα περάσματα και χιονονιφάδες που τους μπέρδευαν συνεχώς. Οι δρόμοι, που νωρίτερα έσφυζαν από κόσμο, χαμόγελα και τραγούδια, τώρα έμοιαζαν αφιλόξενοι και σκοτεινοί. Έτρεχαν στο άγνωστο και παρακαλούσαν να μην βρεθούν σε αδιέξοδο.

Δεν εμφανιζόταν και κανείς να τους βοηθήσει. Κάποιος θαυματουργός, κάποιος Αφέντης των Ευχών, κάποιος Γνώμος ή έστω ένας Χιονάνθρωπος. Κανείς. Φώναζαν για βοήθεια, αλλά κανείς δεν τους άκουγε. Ήταν εντελώς μόνοι.

«Μας φτάνουν!» φώναξε ο Λουκάς. «Τόμας, κάνε κάτι!»

«Τι να κάνω;»

«Εμένα ρωτάς; Εσύ είσαι ο Θαυματουργός!»

Και να που κάποια στιγμή η Φωτεινή και ο Λουκάς σκόνταψαν και έπεσαν. Δεν είχαν προσέξει ότι το κατηφορικό έδαφος που πάτησαν, ακολουθώντας τον Τόμας, ήταν μια σειρά από παγωμένα σκαλοπάτια. Γλίστρησαν και βρέθηκαν στο τέλος του κατήφορου, έχοντας χτυπήσει σε κάμποσα σημεία. Τουλάχιστον προσγειώθηκαν στα μαλακά.

«Αχ... το πόδι μου!» έσκουξε η Φωτεινή. Είχε χτυπήσει το γόνατό της. Ο Λουκάς, που ήταν πιο ανθεκτικός στους μικροτραυματισμούς, σηκώθηκε να προστατεύσει την αδελφή του από τους Ποντικάνθαρους. Τους είδε να έρχονται κατά πάνω τους. Όμως και εκείνοι μπουρδουκλώθηκαν μόλις πάτησαν στην επικίνδυνη σκάλα και σωριάστηκαν ο ένας δίπλα στο άλλον.

Ο Τόμας, του οποίου οι μπότες (αντίθετα με τα παπούτσια των παιδιών) ήταν κατάλληλες για τρέξιμο στο χιόνι, είχε φύγει πιο μπροστά. Μα όταν άκουσε το πέσιμο των παιδιών και των Αρουραίων, σταμάτησε και επέστρεψε πίσω όπου βρήκε πεσμένη στο χιόνι τη Φωτεινή, και τον Λουκά να χτυπά τους Ποντικάνθαρους με το σπαθί και να φωνάζει.

«Τόμας! Σε παρακαλώ κάνε κάτι!»

Τι να κάνει ο καημενούλης; Σάμπως είχε βρεθεί τότε σε παρόμοια κατάσταση; Τι ευχή να έκανε στο κερί του που να απέβαινε αποτελεσματική; Και με τι μυαλό να σκεφτεί, με τι ηρεμία;

Πανικός να δείτε όταν εμφανίστηκαν και οι άλλοι Ποντικάνθαροι. Γιατί, σε αντίθεση με τους πρώτους, που μπουρδουκλώθηκαν και σακατεύτηκαν, εκείνοι που ακολουθούσαν ήταν πιο προσεκτικοί. Προσπέρασαν τα παγωμένα σκαλοπάτια ρίχνοντας ο καθένας ένα μεγάλο σάλτο, και προσγειώθηκαν δίπλα στα παιδιά.

«Τόμας!» φώναξε ο Λουκάς, ανεμίζοντας απεγνωσμένα το ξύλινο σπαθί μπροστά απ' τα τέρατα. Διάφορες ιδέες περνούσαν μπερδεμένες στο μυαλό του Θαυματουργού, όμως καμία χρήσιμη. Έτσι

και τολμούσε να ευχηθεί κάτι δίχως την απαιτούμενη ψυχραιμία, ίσως να τα έκανε χειρότερα.

Κι όμως τόλμησε.

Δεν ήξερε τι ευχήθηκε. Απλώς... ευχήθηκε. Μπέρδεψε τις λέξεις, μπέρδεψε τη φαντασία του και... μπουμ! Ακούστηκε ένας δυνατός κρότος σαν κανόνι και τότε ένα δέντρο που βρισκόταν κοντά στα σκαλοπάτια, τυλίχτηκε στις φλόγες!

Οι Ποντικάνθαροι αποτραβήχτηκαν, φοβισμένοι από τη φωτιά που ξέσπασε ως εκ θαύματος. Ο Λουκάς βρήκε την ευκαιρία να τραβήξει την αδελφή του και, σηκώνοντάς την, να οπισθοχωρήσουν προς τον Τόμας. Εκείνος κοιτούσε με το στόμα και τα μάτια ορθάνοιχτα το δέντρο να καίγεται.

«Ε... εγώ το έκανα αυτό;» παραμίλησε. Πού να ήξερε ότι κάτι τέτοια –και χειρότερα– συμβαίνουν όποτε ένας θαυματουργός εύχεται κάτω από ταραχή και πίεση. Και τυχερός ήταν που δεν έκανε καμιά ζημιά πιο σοβαρή. Τουλάχιστον το συμβάν τους βοήθησε. Όχι όμως για πολύ.

«Πάμε», τον συνέφερε ο Λουκάς. «Μπορείς να πάρεις την αδελφή μου στην πλάτη σου; Έχει χτυπήσει και δεν μπορεί να τρέξει».

Ο Τόμας είδε τη Φωτεινή στηριγμένη πλάι στον Λουκά, με ένα μορφασμό πόνου στο πρόσωπό της. Κρέμασε το φανάρι του στη ζώνη και έσκυψε για να ανεβάσει τη Φωτεινή στην πλάτη του. Τότε συνέχισαν να τρέχουν για να ξεφύγουν από τους Ποντικάνθαρους, που δεν άργησαν και πάλι να τους πάρουν στο κυνήγι.

«Πάνε από αλλού», είπε ο Λουκάς κοιτώντας πίσω. Μερικά από τα τέρατα τούς καταδίωκαν, όμως κάποια από αυτά, φοβούμενα τη φωτιά, έφυγαν από την περιοχή αναζητώντας άλλες διόδους για να τους φτάσουν.

Ο Τόμας κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια να τρέξει με τη Φωτεινή στην πλάτη του. Τα κατάφερνε, όμως, μιας και ως θαυματουργός είχε γερές πλάτες, ώστε να κουβαλά τεράστιους σάκους γεμά-

τους με δώρα. Κάτι ήξερε ο παππούς του που τον έβαζε να κουβαλά ξύλα όταν ήταν μικρός.

Είχε όμως αρχίζει να ζαλίζεται. Αυτό το περίεργο κόλπο που είχε κάνει άθελά του, τη φωτιά, του είχε προκαλέσει ζάλη που όσο πήγαινε και δυνάμωνε. Οι φωνές της Φωτεινής, η οποία ούρλιαζε στο αυτί του, έκαναν τα πράγματα δυσκολότερα.

Μέσα στον πανικό, του Λουκά τού φάνηκε πως άκουσε ένα τραγούδι. Ερχόταν από κάποιο σημείο της πόλης, όχι πολύ μακριά τους.

«Τ' ακούτε; Κάποιοι τραγουδούν. Πλησιάζουμε σε κόσμο!»

«Πού τα ακούς τα τραγούδια; Εγώ δεν ακούω τίποτα», είπε ο Τόμας, καθώς τα αυτιά του βούιζαν από την ένταση και τις φωνές.

«Ίσως μας βοηθήσουν», φώναξε ο Λουκάς. «Πάμε!»

Και έβαλε ρότα να εντοπίσει το μέρος από όπου ερχόταν το τραγούδι. Όσο πλησίαζαν γινόταν αισθητό, ακόμα και στα αυτιά του Τόμας. Λες και κάπως εκείνο το τραγούδι να τον γέμιζε με δύναμη, αναθάρρεψε και έτρεξε με ορμή.

Η μελωδία τούς οδήγησε σε ένα μικρό πάρκο, όπου είδαν έναν ψηλό φανοστάτη με έντονο λευκό φως. Γύρω του στεκόταν μια ομάδα μουσικών που έπαιζαν και τραγουδούσαν ένα χαρμόσυνο τραγούδι. Τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν για να τους φτάσουν, φώναξαν «βοήθεια!», περιμένοντας την ανταπόκρισή τους. Όμως κάθε άλλο παρά ανταπόκριση πήραν. Οι μουσικοί δεν διέκοψαν ούτε για μια ανάσα το τραγούδι τους.

«Βοηθείστε μας! Οι Ποντικάνθαροι μας κυνηγούν! Είναι πίσω μας!»

Τίποτα οι μουσικοί. Εκεί αυτοί, το τραγούδι τους, σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

«Μα τι κάνετε, σταματήστε! Δεν βλέπετε ότι έρχονται;»

Ο Τόμας κοίταξε πίσω. Προς μεγάλη του έκπληξη οι Ποντικάνθαροι είχαν σταματήσει να τους κυνηγούν. Στέκονταν μακριά από

την ομάδα και τους μουσικούς, παραμονεύοντας στο σκοτάδι. Σαν κάτι να φοβούνταν, όπως συνέβη νωρίτερα με τη φωτιά, και δίσταζαν να πλησιάσουν.

Σταμάτησε και ο Λουκάς να φωνάζει στους μουσικούς και κοίταξε τους Αρουραίους.

«Τι έπαθαν;» αναρωτήθηκε. «Γιατί δεν πλησιάζουν;»

«Μείνετε εδώ», είπε ο Τόμας και έσκυψε για να κατεβάσει τη Φωτεινή απ' την πλάτη του. «Μάλλον δεν μπορούν να μας πειράξουν».

«Κοιτάξτε», έδειξε γεμάτος έκπληξη ο Λουκάς. «Φεύγουν».

Είδαν τους Ποντικάνθαρους να σκορπίζονται βιαστικά στα στενά. Το τραγούδι των μουσικών, εκείνο το ατάραχο τραγούδι κάτω από το χιόνι και το λαμπερό φανοστάτη, τους έδωξε μακριά, προφυλάσσοντας τα παιδιά από το κακό.

Ο Λουκάς κοίταξε καλύτερα τους μουσικούς. Τι παράξενοι που ήταν! Γυναίκες και άντρες, ντυμένοι με φορεσιές ταιριαστές περισσότερο στο Μεσαίωνα, λες και είχαν έρθει από την αυλή κάποιου θρυλικού κάστρου. Όλοι τους με τα μάτια κλειστά, σαν υπνωτισμένοι, και με μια μυστήρια γαλήνη στο πρόσωπό τους. Έπαιζαν μουσική και τραγουδούσαν δίχως να τους ταραξεί ούτε το χιόνι, ούτε ο επερχόμενος κίνδυνος.

«Το Νανούρισμα», είπε ο Τόμας έχοντας ξαναβρεί το θάρρος του από την παρουσία των παράξενων μουσικών. «Νανουρίζουν τον Μικρό Βασιλιά. Είχα ακούσει ότι αυτό το τραγούδι έχει τη δύναμη να διώχνει το κακό, αλλά ποτέ δεν πίστευα πως θα το έβλεπα να συμβαίνει. Ευλογημένοι να είναι όλοι της Γενιάς της Μουσικής!»

«Δεν καταλαβαίνω τι λες», είπε ο Λουκάς του οποίου η καρδιά βαρούσε σαν τύμπανο. «Τι είναι αυτοί οι τύποι;»

«Μελωδοί από την Καρόλια», εξήγησε ο Τόμας. «Περιοδεύουν από πόλη σε πόλη, τραγουδώντας ύμνους για τον Μικρό Βασιλιά. Όταν χιονίζει βγαίνουν έξω στις πλατείες και τραγουδούν το Να-

νούρισμα για να τον κοιμίσουν, αγιάζοντας έτσι τη νύχτα. Όπως βλέπεις, κανείς και τίποτα δεν μπορεί να ταραξεί το ιερό τραγούδι».

Στη συνέχεια τα μάτια του κοίταξαν πέρα από το φανοστάτη και εντόπισαν την τριγωνική σκεπή ενός ναού που ξεχώριζε μες στη θολούρα της ομίχλης.

«Μια εκκλησία», είπε και έδειξε πίσω από τους Μελωδούς. «Ας πάμε εκεί να κρυφτούμε. Οι Μελωδοί δεν θα τραγουδούν για πολύ ακόμα».

Η Φωτεινή είχε βαλαντώσει στο κλάμα. Ο Λουκάς πήγε κοντά της και την κράτησε από το χέρι.

«Έλα Φωτεινή, πάει πέρασε. Είμαστε ασφαλείς τώρα. Πάμε στην εκκλησία, έλα».

Η Φωτεινή είπε κάτι μέσα από αναφιλητά και στη συνέχεια έβαλε τις φωνές:

«Ο Τόμι! Πού είναι ο Τόμι;»

Τότε ήταν που ο Λουκάς και ο Τόμας συνειδητοποίησαν ότι κάποιος έλειπε. Ο Τόμι, το κουτάβι. Πάνω στην ταραχή τους δεν πρόσεξαν ότι τον είχαν χάσει καθώς έτρεχαν να ξεφύγουν από τους Ποντικάνθαρους.

«Νόμιζα ότι ακολουθούσε...» είπε ο Λουκάς.

«Όχι...» είπε η Φωτεινή με μάτια δακρυσμένα. «Τον είχα στην αγκαλιά μου μέχρι που πέσαμε στα σκαλιά. Μετά τον έχασα. Σας φώναξα συνέχεια να σταματήσουμε, αλλά εσείς δεν με ακούγατε».

Ο Τόμας θεώρησε τον εαυτό του υπεύθυνο για το κουτάβι. Όσο μετέφερε στις πλάτες του τη Φωτεινή, από τη ζαλάδα του αντί να ακούει «Τόμι» άκουγε «Τόμας», το δικό του όνομα, νομίζοντας ότι την πονούσε με τον τρόπο που έτρεχε.

«Τον ξέχασα...» απολογήθηκε. «Νόμιζα πως έτρεχε μαζί μας. Είχα... είχα την προσοχή μου στραμμένη μπροστά και δεν... ω θεέ μου».

«Θα έρθει όμως να μας βρει», είπε ο Λουκάς, «αν τον περιμένουμε εδώ;»

«Λουκά, ένα μικρό σκυλάκι είναι», είπε η Φωτεινή. «Δεν μπορεί να προσανατολιστεί μόνο του μέσα στην πόλη».

«Θα... θα ακούσει το τραγούδι και θα έρθει».

Η Φωτεινή έφυγε από κοντά του κουτσαίνοντας.

«Πού πας;» Ο Λουκάς πήγε να τη σταματήσει μπαίνοντας μπροστά της. «Μη μου πεις ότι...»

«Θα γυρίσω πίσω», απάντησε εκείνη με πείσμα. «Δεν θα τον αφήσω μόνο του».

«Φωτεινή, τι λες; Εκεί πίσω είναι γεμάτο από τα πλάσματα!»

«Δεν με νοιάζει. Εμείς τον εγκαταλείψαμε και τώρα κινδυνεύει».

«Τρελάθηκες τελείως; Έχεις χτυπήσει, δεν το βλέπεις; Πού θα πας μόνη σου;»

«Αν έρθετε μαζί μου δεν θα είμαι μόνη», επέμεινε.

«Ξέχασε το. Δεν γυρνάω ξανά σ' αυτά τα τέρατα».

«Τότε δεν μπορείς να το κρατάς αυτό», είπε και του άρπαξε το σπαθί από το χέρι. Τόσο ήταν το πείσμα της και η αγάπη για το μικρό Τόμι που άρχισε να τρέχει δίχως να υπολογίζει το χτυπημένο πόδι της, ούτε και τον Λουκά που της φώναζε να σταματήσει.

Βλέποντας ο Λουκάς την αδελφή του να μπαίνει στο σκοτεινό σοκάκι δίχως να του δίνει σημασία, έτρεξε ξοπίσω της.

«Να πάρει!» αναθεμάτισε. «Ίσως τελικά να ήταν η ξεροκεφαλιά σου Φωτεινή που μας έφερε στη Νοέλα. Είμαι σίγουρος πως κάτι τέτοιο συνέβη κι όταν ήμασταν στη Γη...»

Στο παρκάκι έμεινε ο Τόμας, μαζί τους Μελωδούς που τραγουδούσαν ατάραχοι κάτω από το φανοστάτη, βλέποντας τα αδέρφια να επιστρέφουν στο σκοτεινό σοκάκι.

«Μα τι κάνετε; Εδώ είμαστε ασφαλείς, μη φεύγετε! Είμαστε ξεγραμμένοι έτσι και γυρίσουμε πάλι στα σοκάκια».

Τα παιδιά συνέχισαν να απομακρύνονται. Ο Τόμας κοίταξε μία

τους μουσικούς και μία το κερί στο φανάρι του.

«Τελικά κάτι ήξερε εκείνος ο Κορνήλιος όταν μιλούσε για τους Ανθρώπους...» μουρμούρισε και έτρεξε να προφτάσει τα παιδιά πριν καθούν εντελώς από τα μάτια του.

Γυρεύοντας τον Τόμι

Η Φωτεινή ακολουθούσε τις πατημασιές που είχαν αφήσει προηγούμενως στους χιονισμένους δρόμους. Μόνο έτσι θα κατάφερνε να βρεθεί στα σκαλοπάτια όπου είχε δει για τελευταία φορά τον Τόμι. Όμως οι πλατιές πατούσες των Ποντικάνθαρων είχαν καταστρέψει τα ίχνη, κάνοντας τον προσανατολισμό δυσκολότερο. Το μόνο καλό ήταν ότι οι Ποντικάνθαροι είχαν κάνει φανερά τα σημάδια της φυγής τους κι έτσι τα αδέρφια με τον Τόμας, απέφευγαν κάποια στενά όπου το χιόνι ήταν πατημένο άτσαλα.

Όμως από πού έπρεπε να πάνε;

«Αναρωτιέμαι αν οι Άνθρωποι συνηθίζουν να συμπεριφέρονται όπως εσείς οι δύο», είπε ο Τόμας.

«Δηλαδή πώς;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Γλιτώσατε από τον κίνδυνο και επιστρέφετε κοντά του. Όπως λένε στα μέρη μου, πάτε γυρεύοντας! Σας αρέσουν οι περιπέτειες, μου φαίνεται».

«Δεν ξέρω αν είναι γνώρισμα όλων των Ανθρώπων, σίγουρα όμως στην αδελφή μου αρέσει να με βάζει σε μπελάδες...»

«Πάντως, αν θέλετε τη γνώμη μου, είναι ό,τι πιο επικίνδυνο αποφασίσαμε να κάνουμε», είπε ο Τόμας.

«Ποιο πράγμα;» αντέδρασε η Φωτεινή. «Που πάμε να βρούμε

τον Τόμι; Θυμήσου τι μου είπες πριν μου τον χαρίσεις. Τα ζωντανά δώρα χρειάζονται φροντίδα και ευθύνη από εκείνους που τα ζητούν. Ε, λοιπόν, τηρώ το λόγο μου και δεν πρόκειται να αφήσω τον Τόμι μόνο του».

Ο Τόμας δεν μίλησε.

«Κι αν τον έχουν πιάσει;» έκανε μια υπόθεση ο Λουκάς. «Αν τον κρατούν ως δόλωμα για να μας παγιδέψουν;»

«Γιατί να το κάνουν αυτό;» είπε η Φωτεινή. «Τι μπορεί να θέλουν από εμάς;»

«Δεν ξέρω. Τα είδες εκείνα τα παιδιά στην άμαξα. Ποιοι είναι οι σκοποί της Πρωτοχρονιάς άραγε; Στο κάτω-κάτω μην ξεχνάς πως δεν είμαστε από αυτόν τον κόσμο, οπότε ίσως να μην είμαστε για όλους καλοδεχούμενοι».

«Ένας ακόμα λόγος για να γυρίσουμε και να τη βρούμε», επέμεινε η Φωτεινή. «Να μάθουμε γιατί οργανώνει εκείνη τη γιορτή, γιατί μοιράζει νομίσματα και γιατί έχει μαζέψει τους αρουραίους...»

«Τι βλακείες λες τώρα;» τη διέκοψε ο Λουκάς ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του. «Δεν κοιτάς που χτύπησες το πόδι σου και που βρισκόμαστε χαμένοι σε μια άγνωστη πόλη, τώρα μου θες να λύσεις και τα μυστήρια από πάνω! Για πες μου, τι θα κάνεις αν πρέπει να τρέξουμε ξανά;»

Η Φωτεινή τού έδειξε το ξύλινο σπαθί.

«Θα πολεμήσω».

«Ορίστε μας».

«Έχεις γενναία αδελφή Λουκά, παραδέξου το», παρενέβη ο Τόμας.

«Μάλλον χαζή θες να πεις...»

Είχαν απομακρυνθεί πολύ από τους μουσικούς και το φανοστάτη. Το τραγούδι των Μελωδών δεν έφτανε πια στα αυτιά τους. Τα λι-

γοστά φώτα φέγγιζαν θαμπά μες στην ομίχλη, το ίδιο και το φανάρι του Τόμας που πρόδιδε τη θέση τους στα αθέατα μάτια που τους παρατηρούσαν.

Εκεί που προχωρούσαν, κάποια στιγμή είδαν κάτι να κινείται μπροστά τους και αμέσως κοκάλωσαν από το φόβο. Στην αρχή νόμισαν πως ήταν κάποιος από τους Ποντικάνθαρους και σκέφτηκαν να γυρίσουν και να το βάλουν στα πόδια. Όμως ένα βογκητό και μια πονεμένη φωνή που καλούσε για βοήθεια, τους έκανε να πλησιάσουν και να δουν έναν άντρα που πάλευε να στηριχτεί στα πόδια του.

«Περιμένετε», είπε ο Λουκάς με επιφύλαξη. «Ίσως είναι παγίδα».

«Όχι, Λουκά», είπε η Φωτεινή πηγαίνοντας κοντά στον ταλαίπωρο άντρα. «Στ' αλήθεια χρειάζεται βοήθεια. Κοίτα, είναι ο κύριος που είδαμε πριν».

Η Φωτεινή ήταν η πρώτη που τον αναγνώρισε. Ήταν ο ηλικιωμένος άντρας που φώναζε στη συγκέντρωση, εκείνος που είχε πετάξει το φλουρί από το χέρι του Τόμας. Το πρόσωπό του ήταν χτυπημένο και το πανωφόρι του είχε σκιστεί και λερωθεί.

Η Φωτεινή και ο Τόμας έτρεξαν να τον βοηθήσουν να σηκωθεί. Ο Λουκάς έμεινε λίγο πιο πίσω, έχοντας το νου του για εχθρούς.

«Κύριε; Είστε καλά;» ρώτησε η Φωτεινή. «Έχετε χτυπήσει;»

Ο καημένος άντρας έτρεμε απ' την αναστάτωση. Κοίταξε τρομαγμένος τον Τόμας και τη Φωτεινή, μα όταν βεβαιώθηκε πως δεν κινδυνεύει, άρχισε να μιλά.

«Παραλίγο και θα με σκότωναν. Δόξα στον Μεγαλοδύναμο, είμαι ζωντανός».

«Ποιοι το έκαναν αυτό;»

«Οι Ποντικάνθαροι... οι τριχωτοί δαίμονες. Ήταν ένα μάτσο από αυτούς... τρέχανε σαν τον άνεμο! Πέρασαν από δω και με χτύπησαν».

«Πού είναι τώρα;»

«Έφυγαν. Δεν ξέρω πού πηγαίνουν, μα δεν πίστευα ότι θα έβλεπα τόσους πολλούς. Υπάρχουν κι άλλοι, πολλοί περισσότεροι. Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον κόσμο ότι βρίσκονται στην πόλη».

«Από πού ήρθαν;» ο Τόμας συνέχισε τις ερωτήσεις. «Πώς βρέθηκαν στην Κάντελαϊτ;»

«Δεν μπορούν να τους δουν. Κανείς δεν μπορεί να τους δει! Τους έχουν μαγέψει και μοιάζουν με Άρχοντες. Αχ, το έλεγα εγώ. Το έλεγα, αλλά κανείς δεν πίστευε στα λόγια του γερο-Ελισαίου. Σατανικά μάγια υφαίνονται στον κόσμο για να προετοιμάσουν τον ερχομό του».

«Τον ερχομό ποιανού;» ρώτησε η Φωτεινή. Τότε ο Ελισαίος τους κοίταξε έναν-έναν. Το φοβισμένο βλέμμα του στάθηκε πάνω από τον ώμο της Φωτεινής, στον Λουκά που παρακολουθούσε βουβός.

«Του Χρόνου...» είπε βραχνιασμένα.

Ο Λουκάς ένιωσε ένα πλάκωμα στο στήθος. Όσο για τον γερο-Ελισαίο έκανε δυο βήματα και άρχισε να παραληρεί:

«Θα γυρίσει... Το ξέρω ότι θα γυρίσει. Ήδη το Κακό σέρνεται ανάμεσα μας, μα εμείς είμαστε ανίκανοι να το δούμε. Αρουραίοι και Καλικάτζαροι θα πνίξουν τις πόλεις μας σαν αγριεμένα κύματα. Τα κεριά των Θαυματοουργών θα σβήσουν και οι Άρχοντες θα μετατραπούν σε δούλους. Κανείς πια δεν θα πιστεύει στον Μικρό Βασιλιά και όλοι τους θα αναζητήσουν έναν νέο αφέντη, ίσως και περισσότερους. Εσείς οι νέοι θα ζήσετε ίσα για να δείτε τον κόσμο σας να γκρεμίζεται. Ω, πόσο κρίμα Θεέ μου...» είπε απελπισμένα. «Ένας κόσμος που δημιουργήθηκε από αγάπη, να καταστραφεί από την κακία και το μίσος».

«Πες μας κύριε, ποια είναι εκείνη η γυναίκα που τη λένε Πρωτοχρονιά;»

«Πρωτοχρονιά...» ο Ελισαίος γέλασε λυπημένα σείοντας το κεφάλι του. «Όχι κορίτσι μου. Πρόκειται για απάτη. Καμία σχέση δεν

έχει αυτό το πλάσμα με την Πριγκίπισσα Πρωτοχρονιά. Είναι μια Σειρήνα, ένας δαίμονας που μαγεύει με τη φωνή. Το βλέμμα του φτάνει βαθιά στο μυαλό των θυμάτων του κι έτσι καταφέρνει να ξελογιάσει ακόμα κι αυτούς που δεν τους πιάνουν τα ξελογιάσματα. Τη... τη συναντήσατε, έτσι;»

«Ναι, κύριε», απάντησε η Φωτεινή. «Εκείνη έστειλε τους Αρουραίους να μας κυνηγήσουν».

«Οπότε με πιστεύετε. Είδατε με τα μάτια σας τι είναι ικανό να κάνει αυτός ο δαίμονας! Ακούστε λοιπόν κι ετούτο: υπάρχουν πολλές από αυτές τις διαβολικές γυναίκες. Πόσες ακριβώς δεν ξέρω, όμως τις έχω δει και σε άλλες πόλεις του Έβεργους. Όλες τους χρησιμοποιούν το όνομα της Πριγκίπισσας Πρωτοχρονιάς για να νομίζει ο κόσμος πως πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο. Καταλαβαίνετε τι προσπαθούν να κάνουν; Θα δημιουργήσουν αναστάτωση, και με τα καταραμένα πράγματα που μοιράζουν θα σπείρουν διχονοία στον κόσμο. Τότε θα είναι η κατάλληλη περίοδος για να επιτεθούν τα τέρατα που κρύβονται κάτω από τις προσταγές τους, οι Ποντικάνθαροι και οι Καλικάτζαροι».

«Μα πώς ανέχεται μια τέτοια προσβολή ο βασιλιάς Ιανουάριος;» ρώτησε ο Τόμας. «Δεν έχει πληροφορηθεί ακόμα την απάτη;»

Ο Ελισαίος άφησε έναν αναστεναγμό:

«Άλλες συμφορές έχουν βρει τη Χώρα των Χιονιάδων. Μίλησα με έναν Οδηγητή που ταξίδεψε ως τη Χειμέρια, και τα νέα που μου έφερε ήταν άσχημα. Επικρατεί αναστάτωση επειδή –αν οι φήμες είναι αληθινές– η αληθινή Πριγκίπισσα Πρωτοχρονιά, χάθηκε. Ναι, καλά ακούσατε, χάθηκε και κανείς μέχρι τώρα δεν ξέρει πού βρίσκεται. Βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι πίσω από την εξαφάνιση κρύβονται οι Σειρήνες».

Ο Λουκάς πλησίασε και είπε στους υπόλοιπους:

«Αν θέλουμε να βρούμε τον Τόμι, καλύτερα να βιαστούμε».

Η Φωτεινή ένεψε και έπειτα ρώτησε τον Ελισαίο:

«Ήταν κι ένα κουτάβι μαζί μας. Το χάσαμε όταν μας κυνηγούσαν οι Ποντικάνθαροι. Μήπως το είδατε κάπου εδώ κοντά;»

«Λυπάμαι παιδιά μου, δεν είδα κάτι. Άκουσα ένα σκυλί που γάβγιζε, μα δεν ξέρω αν πρόκειται για το δικό σας. Σας συμβουλεύω να βρείτε γρήγορα ένα μέρος να κρυφτείτε. Τα τέρατα κυκλοφορούν ακόμα έξω στους δρόμους».

«Πρέπει να βρούμε το κουτάβι πρώτα», είπε ο Τόμας. «Εσύ κύριε, έχεις κάπου να πας. Υπάρχει μια εκκλησία πίσω μας», ο Τόμας έδειξε την κατεύθυνση από την οποία είχαν έρθει. «Είναι μια ομάδα Μελωδών εκεί που τραγουδά έξω στο πάρκο. Ακολουθήσε το τραγούδι τους και θα τους συναντήσεις».

«Θα πάω», είπε ο Ελισαίος. «Θα πάω και θα προσευχηθώ για όλους μας. Δεν ξέρω πώς αλλιώς να πολεμήσω το Κακό, τουλάχιστον για απόψε».

«Θα χρειαστείς ένα καινούργιο παλτό», είπε ο Τόμας βλέποντας το σκισμένο πανωφόρι του Ελισαίου. «Επέτρεψέ μου».

Ευχήθηκε στο κερί ένα ζεστό παλτό για τον Ελισαίο και στη συνέχεια του το έδωσε να το φορέσει.

«Σε ευχαριστώ πολύ νέε μου», είπε ο Ελισαίος με ευγνωμοσύνη. «Ο Θεός να ευλογεί το κάθε σου βήμα και να σου δώσει πολλές και ευτυχισμένες νύχτες. Δυστυχώς εγώ δεν έχω κάτι να σας προσφέρω. Να, πάρτε αυτό».

Ήξεκρέμασε από το λαιμό του ένα φυλαχτό και το έδωσε στον Τόμας. Ήταν ένα ασημένιο φτερό σε μέγεθος δακτύλου.

«Είναι φτερό Αγγέλου», εξήγησε ο Ελισαίος. «Χαρίζει προστασία και τύχη σ' αυτόν που το φορά».

«Μα... θα σου χρειαστεί», είπε ο Τόμας διστάζοντας να πάρει το φυλαχτό.

«Παρ' το για να σου θυμίζει ότι οι Άγγελοι δεν εγκατέλειψαν τον κόσμο. Θα ακούσεις πολλούς να το λένε, όμως μην τους πιστέψεις. Οι Άγγελοι είναι εδώ, ποτέ δεν έφυγαν».

Ο Τόμας δέχτηκε το φυλαχτό και το έβαλε σε μια από τις τσέπες του.

«Καλύτερα να πηγαίνουμε», είπε κοιτώντας τα παιδιά.

«Να προσέχετε», τους αποχαιρέτησε ο Ελισαίος. «Εκτός από τους Ποντικάνθαρους κυκλοφορεί και η Σειρήνα ακόμα έξω στους δρόμους. Να το φοβάστε αυτό το πλάσμα. Εκτός από τα ποντίκια ίσως να έχει και κάτι χειρότερο μαζί της».

Αυτά είπε και έφυγε, και οι τρεις τους συνέχισαν να ψάχνουν για τον Τόμι.

«Δύο παιδιά από τη Γη... Ποντικάνθαροι... χρυσά φλουριά... Σειρήνες... Μα την Άγια Νύχτα, τι άλλο θα μου τύχει απόψε;» μουρμούριζε ο Τόμας. «Όλο μου το ταξίδι ήταν ήρεμο, μα στα ξαφνικά, μέσα σε μια νύχτα συνέβησαν σημεία και τέρατα!»

«Ελπίζω να μην πιστεύεις ότι φταίμε εμείς για όλα αυτά τα περίεργα», είπε ο Λουκάς.

«Ακούσατε τι μας είπε για τον Χρόνο», είπε η Φωτεινή. «Σχεδιάζουν την επιστροφή του».

«Εμένα πάντως αυτός ο Ελισαίος δεν μου φάνηκε και πολύ στα καλά του», επισήμανε ο Λουκάς.

«Ας βρούμε τον Τόμι και μετά ας γυρίσουμε στις Τρεις Κάλτσες», είπε ο Τόμας. «Έχω αφήσει το σάκο μου εκεί».

«Και μετά;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Μετά... ας ελπίσουμε ότι δεν θα μας βρει άλλος μπελάς».

Λίγες στιγμές αργότερα άκουσαν γέλια, χωρίς να μπορούν να προσδιορίσουν το σημείο από όπου ακούγονταν. Τρόμαξαν στην αρχή, μιας και τα γέλια εκείνα, αν και χαρούμενα, είχαν κάτι το διφορετικό. Ο Τόμας τους καθυσύχασε λέγοντας:

«Γνώμοι! Τους ακούτε;»

«Και γιατί κάνουν έτσι;»

«Πρέπει να είναι μεθυσμένοι».

Τους άκουγαν να τραγουδούν με τα χίλια ζόρια. Από το μεθύσι οι «ξεχιόνηδες» Γνώμοι ξεχνούσαν τους στίχους, έχαναν τα λόγια, τα αντικαθιστούσαν με δικά τους και βέβαια έχαναν το ρυθμό και την ομοιοκαταληξία. Ακούγονταν πολύ αστείοι.

«Αν τους ζητήσουμε να μας βοηθήσουν;»

«Δεν είναι καλή ιδέα», απάντησε ο Τόμας. «Χειρότερα θα τα κάνουν έτσι μεθυσμένοι που είναι».

Συνέχισαν να ψάχνουν τον Τόμι μέχρι που τα γέλια και τα τραγούδια των Βοηθών χάθηκαν από τα αυτιά τους. Έψαχναν, έψαχναν, κι όμως το κουτάβι πουθενά. Ώσπου:

«Εκεί!» έδειξε η Φωτεινή και επιτάχυνε το βήμα της.

Η ομίχλη τούς εμποδίζει να δουν τα σκαλοπάτια, όπου πριν είχαν χάσει τον Τόμι. Η Φωτεινή όμως κατέφερε να τα διακρίνει και πλησίασε τρέχοντας.

«Ελάτε. Εδώ ήταν που τον χάσαμε».

Βρέθηκαν στο σημείο όπου νωρίτερα είχαν γλιστρήσει και που ο Τόμας –δίχως να γνωρίζει πώς– είχε κάνει το δέντρο δίπλα στα σκαλοπάτια να αρπάξει φωτιά. Η Φωτεινή άρχισε να ψαχουλεύει το μέρος μήπως και ήταν κρυμμένο εκεί το μικρό κουτάβι, ενώ ο Λουκάς και ο Τόμας κοιτούσαν προς όλες τις κατευθύνσεις μήπως και κανένας Ποντικάνθαρος τούς επιτίθονταν στα ξαφνικά.

«Δεν μπορεί... κάπου εδώ θα είναι», έλεγε το μικρό κορίτσι.

«Φοβάμαι πως όχι Φωτεινή», είπε ο Λουκάς. «Η θα έχει φύγει και θα μας ψάχνει ή θα τον έχουν πάρει μαζί τους».

«Σταμάτα να μιλάς και βοήθησε με να τον βρούμε».

Ο Λουκάς πήρε το ξύλινο σπαθί και άρχισε να τρυπά μαλακά μερικούς θάμνους, λίγο πιο πέρα από τα σκαλοπάτια, μήπως και εντόπιζε το κουτάβι. Ο Τόμας έριχνε φως με το φανάρι, έχοντας πάντα την έγνοια του στους ανεπιθύμητους εισβολείς.

Και τότε άκουσαν άλογα να καλπάζουν. Τους κόπηκε η χολή κα-

θώς ο νους τους πήγε κατευθείαν στα αφηνιασμένα άλογα που έσερναν την άμαξα της Πρωτοχρονιάς.

«Έρχεται...» είπε ο Λουκάς με κομμένη την ανάσα.

«Από πού;» απόρησε ο Τόμας. «Οι δρόμοι εδώ είναι πολύ στενοί για να χωρέσει η άμαξά της».

Όμως ο θόρυβος γινόταν πιο έντονος. Η άμαξα πλησίαζε.

«Έρχεται σου λέω. Την ακούω!»

Λες και ήταν συνεννοημένοι κοίταξαν τα σκαλοπάτια. Πάνω από αυτά ο δρόμος –ο ίδιος δρόμος από όπου είχαν έρθει νωρίτερα– ήταν αρκετά φαρδύς και βολικός για έλκηθρα και άμαξες.

«Κρυφτείτε», διέταξε ο Τόμας καθώς η ομίχλη άρχισε απότομα να υποχωρεί πάνω από τις σκάλες. Ο Λουκάς τράβηξε την αδελφή του και κόλλησαν με την πλάτη στον τοίχο του γωνιακού κτηρίου στα δεξιά τους.

Ήλπιζαν ότι θα τους προσπερνούσε κι ότι η άμαξα θα συνέχιζε την πορεία της δίχως να σταματήσει στη στροφή με τα σκαλοπάτια. Κι όμως συνέβη το αντίθετο. Τα άλογα σταμάτησαν απότομα, με το τρομερό τους χλιμίντρισμα να αντηχεί ξανά στα στενά.

«Μας κατάλαβε;» ψιθύρισε ο Τόμας. «Μα αφού κρυφτήκαμε πριν να...»

Ο Λουκάς του έκανε νόημα να σωπάσει και να κρύψει το φανάρι, η λάμψη του οποίου ήταν ικανή να τους προδώσει. Το πώς η διαολεμένη γυναίκα και ο αμαξηλάτης της είχαν εντοπίσει τη θέση τους, δεν θα το μάθαιναν ποτέ.

Βουβοί όπως παρέμεναν στην κρυψώνα τους, άκουσαν τη Σειρήνα να μιλά πάνω από το δρόμο. Από τη φωνή της φάνηκε πως ήταν ψύχραιμη, αντί εξοργισμένη όπως περίμεναν.

«Γενναίο κοριτσάκι... Ξεροκέφαλο κοριτσάκι! Είσαι ικανή να θυσιάσεις τη ζωή του αδελφού σου και του φίλου σου για ένα κουτάβι. Κανείς και τίποτα δεν έχει σημασία για σένα εκτός από το δώρο σου. Πόσο εγωιστικό...»

Η Φωτεινή έκανε να σηκωθεί και να μιλήσει, όμως ο Λουκάς την κράτησε κλείνοντάς της το στόμα.

«Ηρέμισε», της ψιθύρισε στο αυτί. «Θέλει να μας κάνει να βγούμε από την κρυψώνα».

Από ψηλά η Σειρήνα συνέχισε να προκαλεί.

«Μόνο τα δώρα σκέφτεσαι μικρή μου. Δεν σε νοιάζει η οικογένειά σου. Δεν σε ενδιαφέρει η τύχη των γονιών και του σπιτιού σου».

Η Φωτεινή πάλευε να ελευθερωθεί από τα χέρια του αδελφού της, ενώ εκείνος προσπαθούσε να την κρατήσει ακίνητη και σιωπηλή. Να όμως που τα τελευταία λόγια της Σειρήνας τον έβαλαν κι εκείνον σε δίλημμα. *Η τύχη των γονιών και του σπιτιού σου...*

«Αρκετά ασχολήθηκα μαζί σας», είπε η Σειρήνα. «Δεν έχω περιθώριο για δυο κακομαθημένα παιδιά κι έναν ανόητο ερωτιάρη. Έχω αργήσει για τη δεξίωση και οι καλεσμένοι μου περιμένουν».

Και πριν μπει στην άμαξα είπε κάτι που τους τάραξε για τα καλά:

«Προτιμώ να σας αφήσω σε κάποιον που έχει όλο το χρόνο να ασχοληθεί μαζί σας...»

Τότε άκουσαν το διαδοχικό χτύπο ενός ρολογιού.

Τικ-τακ

Τικ-τακ

Τικ-τακ...

Και η άμαξα χάθηκε μακριά τους.

Βγήκαν από την κρυψώνα τους με προσεκτικές κινήσεις. Τι εννοούσε όταν έλεγε, *θα σας αφήσω σε κάποιον που έχει όλο το χρόνο να ασχοληθεί μαζί σας;*

«Ας φύγουμε παιδιά», πρότεινε ο Τόμας φοβισμένος. «Μείναμε πολύ εδώ και κακώς κάναμε που ήρθαμε».

«Συμφωνώ...» είπε ο Λουκάς, επίσης φοβισμένος.

Η Φωτεινή δάκρυζε από το θυμό. Ήταν εκνευρισμένη με τα λόγια της Πρωτοχρονιάς και παράλληλα στεναχωρημένη που δεν έβρισκε τον Τόμι.

Το ρολόι ακούστηκε και πάλι από το πουθενά. Τικ-τακ. Τικ-τακ. Ο χτύπος του προκαλούσε ανατριχίλα και τους έκανε να κοιτάζουν από δω κι από κει, στα χαμένα. Σε αντίθεση με πριν, ο χτύπος ήταν αργός και σταθερός, σαν να προμήνυε τον ερχομού κάποιου.

«Τι κάνει έτσι;» ρώτησε ο Τόμας· ο άγνωστος ήχος δεν τον άφηνε να σκεφτεί καθαρά.

«Ακούγεται σαν... σαν ρολόι...» είπε ο Λουκάς.

«Ρολόι; Τι είναι το ρολόι;»

Ξαφνικά είδαν τις στάχτες από το δέντρο που είχε κάψει νωρίτερα ο Τόμας, να σηκώνονται στον αέρα και να πετούν σαν σμήνος από μέλισσες προς ένα ομιχλιασμένο σοκάκι. Από εκεί είδαν κάποιον να πλησιάζει με αργούς ρυθμούς. Μια σκιά ολοένα να μεγαλώνει. Τα χρώματα ξεθώριαζαν από τα σημεία που περνούσε. Ο διαπεραστικός χτύπος του ρολογιού δεν έλεγε να πάψει, λες κι η σκιά ήταν το ίδιο το ρολόι.

Μεγαλύτερος φόβος τους κυρίευσε μόλις αντίκρισαν εκείνη την παρουσία. Ήταν ακόμα μακριά κι όμως ένιωθαν ότι με μία μόνο κίνηση θα βρισκόταν μεριάς μπροστά τους. Όπως το παρατηρούσαν –από το ελάχιστο που μπορούσαν να διακρίνουν μέσα απ' την ομίχλη και τις νιφάδες – δεν πατούσε στο έδαφος, αλλά αιωρούνταν.

Καθώς οπισθοχωρούσαν τρομαγμένοι, ο Τόμας ρώτησε τον Λουκά.

«Αυτό... αυτό είναι το ρολόι;»

«Όχι, αλλά ό,τι κι αν είναι... τρέξτε!»

Ο Δαίμονας της σκόνης και της στάχτης

Το πλάσμα που τους καταδίωκε ήταν το πιο τρομακτικό που μπορούσαν να φανταστούν. Αιωρούνταν σαν μαύρο πέπλο πάνω από τους δρόμους και ξεγλιστρούσε με ιδιαίτερη ευκολία στις γωνίες και τα πιο στενά περάσματα. Θόρυβο δεν έκανε, όμως όσο πλησίαζε, εκείνο το αόρατο ρολόι χτυπούσε με πιο ξέφρενους ρυθμούς, τρελαίνοντας όλο και πιο πολύ τα αδέλφια και τον Τόμας. Κάθε που κοιτούσαν πίσω τους, έβλεπαν τη σκιά να τους ακολουθεί ταχύτατα, σβήνοντας φανοστάτες και κεριά στο πέρασμά της και μαραίνοντας κάθε φυτό και δέντρο.

Ήταν ζήτημα χρόνου να τους φτάσει. Και ποιος ήξερε τι θα ακολουθούσε μετά.

Στρίβοντας σε μια γωνιά, παραλίγο να συγκρουστούν με δύο Γνώμους. Ήταν δύο από εκείνους τους μεθυσμένους Γνώμους που είχαν ακουστεί πριν να γελούν και να τραγουδούν. Ο ένας από αυτούς χόρευε πάνω σε ένα βαρέλι, ενώ ο δεύτερος, με το ανάλαφρο πάτημά του, τρέκλιζε στο χιόνι τραγουδώντας με ένα μπουκάλι στο χέρι του.

«Επ! Τι έχουμε εδώ;» είπε ο ένας από τους Βοηθούς βλέποντας τους τρεις να τρέχουν σαν τρελοί δίπλα του.

«Ει, εσείς!» τους φώναξε ο δεύτερος. «Γιατί τρέχετε καλέ; Τι πάθατε;»

«Τρέξτε!» τους προειδοποίησε ο Λουκάς. «Μη στέκεστε εκεί, κάτι έρχεται!»

«Κάτι έρχεται», επανέλαβαν με μια φωνή και έπειτα άρχισαν να γελούν. «Τι έρχεται;»

Μα μέχρι οι δύο Γνώμοι να γυρίσουν και να κοιτάξουν τι ήταν αυτό που ερχόταν, η σκιά πέρασε από πάνω τους. Το μπουκάλι που κρατούσε ο ένας έσπασε, τα ρούχα τους μετατράπηκαν σε κουρέλια, το

πρόσωπό τους ρυτίδιασε και το κορμί τους γέρασε τόσο απότομα ώσπου κατέρρευσε. Πριν προλάβουν να βγάλουν δεύτερη ανάσα, η ζωή έσβησε από μέσα τους.

«Θεέ μου!» αναφώνησε ο Τόμας αντικρίζοντας τη φρίκη. «Αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει στ' αλήθεια».

Ακόμα πιο τρομαγμένοι ύστερα από το φοβερό συμβάν στο οποίο έγιναν μάρτυρες, έτρεξαν με όσες δυνάμεις τους είχαν απομείνει. Αν θα κατάφερναν να ξεφύγουν από το δαίμονα που τους κυνηγούσε δίχως σταματημό, κανείς και τίποτα δεν μπορούσε να τους το εγγυηθεί.

Δεν είχαν προλάβει να πάνε πολύ μακριά, όταν η Φωτεινή έπεσε. Το πόδι της δεν άντεξε και η ανάσα της κόπηκε από το πολύ τρέξιμο και τον πανικό.

«Φωτεινή!» φώναξε ο Λουκάς και σταμάτησε για να τη βοηθήσει να σηκωθεί. Μα ό,τι κι αν έκαναν ήταν αργά. Η σκιά τούς είχε φτάσει.

Δύο φανοστάτες που βρίσκονταν εκεί έσβησαν και η μικρή οδός βυθίστηκε στο σκοτάδι. Μοναχά η φλογίτσα από το κερί του Τόμας φέγγιζε, κι αυτή με δυσκολία, λες και από όπου περνούσε το πλάσμα το φως πέθαινε. Τώρα που τους είχε πλησιάσει, ο Λουκάς μπορούσε να δει τι ακριβώς ήταν η σκιά.

Έμοιαζε με άνθρωπο, ψηλό και λεπτό, μόνο που δεν ήταν άνθρωπος. Το σώμα του δεν αποτελούνταν από σάρκα και οστά, αλλά από σκόνη και στάχτη. Το έντυναν κουρέλια και σκισμένα υφάσματα, ενώ ιστοί αράχνης κρέμονταν από τα μακριά του χέρια. Βρωμούσε μούχλα και κλεισούρα, λες και βρισκόταν για χρόνια φυλακισμένο σε κάποιον υγρό τάφο.

Τρομερό όσο τίποτε άλλο ήταν το πρόσωπό του ή μάλλον αυτό που το αποτελούσε. Ήταν μια σπασμένη πορσελάνινη μάσκα, γκρίζα και βρόμικη, με δυο μεγάλα κενά μάτια που έχασκαν, κλείνοντας μέσα τους το απόλυτο σκοτάδι.

Ο Τόμας, ανήμπορος και φοβισμένος, γονάτισε και πίεσε τα αυτιά του για να σταματήσει να ακούει εκείνο το φοβερό τικ-τακ που χτυπούσε ξέφρενα γύρω τους, σαν να σήμαινε το ίδιο τους το τέλος. Η Φωτεινή, πεσμένη στο χιόνι, προσπαθούσε να πάρει ανάσα, αποφεύγοντας να κοιτάξει το δαιμονικό πλάσμα. Ο Λουκάς στεκόταν όρθιος ακόμα, έχοντας μπει μπροστά από την αδελφή του για να την προστατεύσει. Το ξύλινο σπαθί έτρεμε στο χέρι του.

«Φύγε», ψέλλισε καθώς ο τρόμος δεν του επέτρεπε να φωνάξει. Η σκιά μεγάλωσε. Ο πελώριος δαίμονας που στεκόταν μπροστά του, έμοιαζε να παίρνει δύναμη από το φόβο του παιδιού. Καθώς πλησίαζε, το ξύλινο σπαθί άρχισε να σαπίζει και το γάντι τού αγοριού να μετατρέπεται σε ξεχαρβαλωμένες κλωστές. Σε λίγο όλα θα τελείωναν και ο Λουκάς, μαζί με την αδελφή του και το Νοέλιο φίλο τους, θα συναντούσαν την τύχη των Γνώμων.

Όμως όχι! Ένα φως άστραψε στα ξαφνικά και ο δαίμονας της σκόνης και της στάχτης υποχώρησε μουγκρίζοντας. «Πίσω!» πρόσταξε μια φωνή και τότε μια ακτίνα φωτός έπεσε επάνω στο πλάσμα. Σαν από το πουθενά εμφανίστηκε ένας άντρας που επιτέθηκε στο δαίμονα με μαγικό φως.

Ο Λουκάς αμέσως τον αναγνώρισε. Ήταν ο Μάγος που είχαν συναντήσει στο πανδοχείο, ο Οδηγητής. Το αστέρι στην κεφαλή της ράβδου που κρατούσε, άστραφτε σαν αληθινό.

Η ακτίνα που έριχνε ο Μάγος στο πλάσμα, αν και το ξάφνιασε, δεν φάνηκε να το νικάει. Φωτίστηκε ολόκληρο και τότε έγινε ακόμα πιο τρομαχτικό, καθώς τονίστηκαν τα σημεία του και τα υλικά από τα οποία αποτελούνταν. Ο Μάγος για μια στιγμή απόρησε όταν είδε το φως να ξεθωριάζει και να χάνεται εντελώς. Γιατί, αντί να εξουδετερωθεί ο δαίμονας –όπως συνέβαινε συνήθως με πλάσματα του Σκότους– εξουδετερώθηκε το ίδιο του το φως.

Τότε ο Μάγος δοκίμασε κάτι άλλο. Ανέμισε το χέρι του σχηματίζοντας έναν νοητό κύκλο γύρω από το δαίμονα. Αμέσως, το χιονι-

σμένο έδαφος γύρω του έλαμψε, σχηματίζοντας έναν κύκλο για να τον φυλακίσει εκεί. Όμως κι αυτή η προσπάθεια απέτυχε. Το φως γύρω από το δαίμονα έσβησε και το χιόνι μετατράπηκε σε λάσπη.

Ο Μάγος κοιτούσε τον αντίπαλό του εξεταστικά. Ήταν η πρώτη φορά που αντιμετώπιζε κάτι που, αντί να φοβάται το φως, το αποζητούσε και το εξουδετέρωνε. Εν τω μεταξύ ο Λουκάς προσπαθούσε να σηκώσει την αδελφή του στα πόδια της, όταν παρατήρησε μορφές να πλησιάζουν τον Μάγο πίσωπλατα. Ήταν τέσσερις από τους σιχαμερούς Αρουραίους.

«Πίσω σου!» του φώναξε. Ο Μάγος στράφηκε στους Ποντικάνθαρους που χίμηξαν να του επιτεθούν και τους αντιμετώπισε γοργές κινήσεις. Χρησιμοποιώντας και πάλι μια στάλα από το μαγικό του φως, ύψωσε το χέρι του στη μεριά τους, εκτοξεύοντας λεπτές ακτίνες από τις άκρες των δαχτύλων του. Οι φωτεινές ακτίνες ρίχτηκαν στα μάτια των Αρουραίων που έπεσαν στο έδαφος σκούζοντας από τον πόνο που τους προκάλεσε η απρόσμενη τύφλωση.

Ο Μάγος στράφηκε και πάλι στο πλάσμα που τον απασχολούσε περισσότερο. Εκείνη τη φριχτή παρουσία που έσβηνε κάθε είδος φωτός, όπως η θύελλα τη φλόγα του κεριού.

Ευτυχώς που οι Μάγοι –αν και πολλές φορές γίνονται εκνευριστικοί– είναι έξυπνοι και το μυαλό τους παίρνει γρήγορα στροφές, σε αντίθεση με τους θαυματουργούς που τα χάνουν σε κάτι τέτοιες στιγμές. Εφόσον ο Μάγος κατάλαβε ότι ήταν άσκοπο να πολεμήσει το δαίμονα με το φως, μηχανεύτηκε ένα άλλο κόλπο για να τον διώξει. Έστρεψε τη ράβδο του προς ένα σκοτεινό σοκάκι πίσω από το δαίμονα και ελευθέρωσε μια δυνατή ριπή φωτός που έκανε το σοκάκι και τους τοίχους των σπιτιών να λάμπουν. Ο δαίμονας όρμησε εκεί προσπαθώντας να σβήσει όλο το φως που σκόρπισε ο Μάγος στη γειτονιά. Το κόλπο είχε πιάσει.

Για λίγο είχαν γλιτώσει, όμως όχι για πολύ ακόμα. Ο δαίμονας ήταν αρκετά ισχυρός για να απαλλαγούν από αυτόν. Όσο απασχο-

λούνταν με την καταστροφή του φωτός, ο Μάγος πλησίασε τα αδέρφια και είπε: «Φύγετε γρήγορα. Δεν είστε ασφαλείς εδώ».

Τα παιδιά τον κοιτούσαν τρέμοντας σύγκορμα. Το ίδιο και ο Τόμας. Τα μάγουλά τους ήταν κατακόκκινα και γεμάτα δάκρυα.

«Δεν ακούσατε τι είπα; Φύγετε πριν ο δαίμονας επιστρέψει».

«Τι ήταν αυτό το πράγμα;» ρώτησε ο Τόμας.

«Ένας προάγγελος αυτού που πρόκειται να έρθει. Ένα μικρό δείγμα της δύναμής του».

«Μικρό δείγμα; Έτσι το λες εσύ αυτό;» ξεφώνησε ο Λουκάς μιας και δεν ήξερε για ποιον μιλούσε ο Μάγος.

«Δεν καταλαβαίνεις πως δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο; Η πόλη δεν είναι πια ασφαλής, ειδικά για εσάς τους δύο. Φύγετε όσο πιο μακριά γίνεται». Έπειτα στράφηκε στον Τόμας. «Εσύ, Θαυματουργέ. Πάρε τους από την Κάντελαϊτ. Το πιο γρήγορο μέσο είναι η Πορφυρή Ταχεία. Γνωρίζεις το δρόμο για το σταθμό;»

Ο Τόμας κατένευσε.

«Λίγους δρόμους πιο πίσω είναι η Πλατεία των Πατέρων. Αριστερά από το τρίτο καμπαναριό βρίσκεται η Γέφυρα των Αδελφών. Ο σταθμός δεν απέχει πολύ αν διασχίσεις τη γέφυρα. Όμως βιάσου και προσπάθησε να παραμείνεις ψύχραιμος γιατί απόψε οι δρόμοι κρύβουν πολλές παγίδες.

»Κι εσείς...» στράφηκε στα παιδιά. «Μείνετε κοντά στον Θαυματουργό και, ό,τι κι αν συμβεί, μην γυρίσετε στην Κάντελαϊτ. Το αποψινό ίσως είναι το τελευταίο βράδυ της Πόλης των Χαμένων Ευχών».

Δίχως άλλη καθυστέρηση, καθώς το μαγικό φως στο δρομάκι έσβηνε και ο δαίμονας ετοιμαζόταν να επιτεθεί ξανά, οι τρεις τους έφυγαν τρέχοντας, αφήνοντας πίσω τον αινιγματικό Μάγο με τη χρυσή ράβδο.

Ο Λουκάς έτρεχε κρατώντας την αδελφή του από το χέρι. Ακολουθούσαν τον Τόμας που φώτιζε το διάβα τους με το φανάρι, ελπίζοντας πως θα κατάφερνε να οδηγήσει τα παιδιά μέχρι το σταθμό της Πορφυρής Ταχείας. Πού να φανταζόταν ο καημένος ότι θα του τύχαινε τέτοια περιπέτεια στο ταξίδι του. Και σε ποιο μέρος! Στην Κάντελαϊτ, την πόλη των θαυμάτων.

Η Φωτεινή δεν άντεξε για πολύ. Άφησε το χέρι του Λουκά και σταμάτησε.

«Δεν μπορώ...» είπε ξέπνοη. Με όλο εκείνο το τρέξιμο είχε κουράσει το τραυματισμένο της πόδι, ενώ από το σοκ οι αναπνοές της έβγαιναν γρήγορα και κοφτά.

«Όχι τώρα Φωτεινή», είπε ο Λουκάς βαστώντας την να μην καταρρεύσει. «Άντεξε λίγο ακόμα, μόνο λίγο».

Όσο μιλούσε, ένιωθε την πλάτη του να ριγεί. Είχε διαρκώς την αίσθηση ότι ο δαίμονας πλησίαζε. Ο χτύπος του ρολογιού είχε πάψει να ακούγεται κι όμως στο μυαλό του Λουκά αντηχούσε ακόμα. Ήταν ένας εφιάλτης που τον στοίχειωσε και θα τον στοίχειωνε για πολύ ακόμα.

«Έλα, σε παρακαλώ!» την πίεσε φοβισμένος. Κοίταξε γύρω του και είδε ζευγάρια από κόκκινα και κίτρινα μάτια στα σκοτεινά. Στην αρχή νόμισε πως ήταν φωτάκια, όμως σύντομα κατάλαβε πως ήταν αυτό που θα έπρεπε να περιμένει. Η φωνή του Τόμας επιβεβαίωσε τον ερχομό των πλάσμάτων:

«Ποντικάνθαροι!»

Για ακόμα μια φορά τα απαίσια όντα τους είχαν εντοπίσει, έτοιμα να τους χιμήξουν. Έβλεπαν άλλους να ξετρυπώνουν μέσα από τα στενά και άλλους να πηδούν από στέγη σε στέγη.

Ο Τόμας πήρε και πάλι τη Φωτεινή στην πλάτη του και της είπε να κρατηθεί γερά. Έδωσε το φανάρι του στον Λουκά λέγοντας του να το βαστά με προσοχή. Τώρα ο ένας εμπιστευόταν ό,τι πιο σημαντικό είχε στον άλλον.

«Εσύ τουλάχιστον μπορείς να τρέξεις;» ρώτησε ο Τόμας. Ο Λουκάς κατένευσε. «Τότε τρέχουμε!»

Ήταν η σειρά του Λουκά να προπορεύεται φωτίζοντας το δρόμο. Όμως η προσοχή του ήταν διαρκώς πίσω, στον Τόμας και τη Φωτεινή. Αν και ο Λουκάς κρατούσε το μοναδικό φως της ομάδας, ο Τόμας ήταν αυτός που καθοδηγούσε φωνάζοντας πότε «δεξιά», πότε «αριστερά», και πότε «ευθεία».

Και να που έφτασαν στην Πλατεία των Πατέρων, εκεί που νωρίτερα χαζολογούσαν στο γιγάντιο έλατο. Πλέον η πλατεία έμοιαζε έρημη σε αντίθεση με πριν, τότε που ο κόσμος πηγαινοερχόταν χαρούμενος. Οι μόνοι που βρίσκονταν εκεί ήταν το τσούρμο που είχαν συναντήσει νωρίτερα στην πλατεία με τα φλουριά και τον κράχτη της Πρωτοχρονιάς. Τους είδαν κάτω από το μεγάλο δέντρο να ανοίγουν τα δώρα μανιωδώς, πετώντας πέρα-δώθε το περιεχόμενο των κουτιών. Έδειχναν πέρα για πέρα απεγνωσμένοι, καθώς δεν έβρισκαν αυτά τα οποία αναζητούσαν.

«Μα τι κάνουν; Γιατί χαλάνε τα δώρα;» αναρωτήθηκε ο Τόμας. «Αυτό είναι άδικο».

«Ψάχνουν για τα φλουριά που τους υποσχέθηκαν», είπε ο Λουκάς ακούγοντας κάποιον να φωνάζει προσπαθώντας απελπισμένα να βρει τα υποτιθέμενα φλουριά. Τα είχαν ρημάξει όλα κι όμως φλουριά δεν είχαν βρει.

Δίχως να χάσουν καιρό, ο Τόμας και τα παιδιά ακολούθησαν την οδό στα αριστερά του τρίτου καμπαναριού και σύντομα βρέθηκαν στη Γέφυρα των Αδελφών.

«Να η γέφυρα», έδειξε ο Τόμας λαχανιασμένος. «Λίγο ακόμα και κοντεύουμε».

«Είναι κάποιο κακόγουστο αστείο;» διαμαρτυρήθηκε ο Λουκάς βλέποντας το μάκρος της γέφυρας. Ο καημένος, όταν άκουσε για τη Γέφυρα των Αδελφών νόμιζε πως επρόκειτο για ένα μικρό γεφυράκι. Πού να φανταζόταν ότι θα βρισκόταν μπροστά σε μια γέ-

φυρα ίση περίπου με τη μισή απόσταση που είχαν διανύσει για να φτάσουν ως εκεί. Ένα πλατύ ποτάμι, σχεδόν παγωμένο, χώριζε τις δύο όχθες και αν κάποιος ήθελε να φτάσει εγκαίρως απέναντι, θα έπρεπε να έχει φτερά.

Ο Λουκάς υπολόγισε πως δεν θα κατάφερνε να διανύσει όλη τη γέφυρα. Κι αν το έκανε, σίγουρα δεν θα άντεχε να τρέξει μέχρι το σταθμό της Πορφυρής Ταχείας. Αλλά με την αγέλη των Ποντικών-θαρων να τους καταδιώκει, δεν είχε επιλογή.

«Πάμε Λουκά, μη σταματάς», είπε ο Τόμας πατώντας στη γέφυρα. Ο Λουκάς στάθηκε για να πάρει μερικές ανάσες και ακολουθούσε τρέχοντας.

Δεν πρόλαβαν όμως να φτάσουν ούτε στα μισά της γέφυρας, όταν στην άλλη άκρη είδαν μια ακόμη αγέλη αρουραίων να τους περιμένει.

«Δεν είναι δυνατόν!» φώναξε ο Τόμας σταματώντας απότομα.

«Μας έχουν περικυκλώσει», είπε ο Λουκάς κοιτώντας τις αποκλεισμένες εξόδους της γέφυρας. Αναζητώντας τη διαφυγή μέσω της Γέφυρας των Αδελφών, το μόνο που κατάφεραν ήταν να παγιδευτούν.

Αναζήτησαν στα γρήγορα μια λύση. Ό,τι ήταν να κάνουν έπρεπε να γίνει άμεσα, πριν προλάβουν οι Αρουραίοι, και από τις δύο μεριές, να τους φτάσουν.

Τι μπορούσαν όμως να κάνουν; Όλα σε εκείνο το σημείο ήταν εναντίον τους. Από κάτω είχαν ένα μεγάλο ποτάμι με παγωμένη επιφάνεια, που και παγωμένο να μην ήταν, ποιος είχε το θάρρος να πηδήσει από τόσο ψηλά και να πέσει στο κρύο νερό; Εν τω μεταξύ γύρω τους δεν υπήρχε οτιδήποτε που θα μπορούσε να φανεί χρήσιμο. Μόνο κάτι στριφογυριστοί φανοστάτες βρισκόντουσαν εκεί και αγάλματα που διακοσμούσαν την περίφραξη της γέφυρας.

«Δεν μπορούμε να φύγουμε από πουθενά», δήλωσε απελπισμένος ο Λουκάς.

Ο Τόμας κοιτάξε ψηλά. Το βλέμμα του στάθηκε για λίγο στα σύννεφα.

«Κι όμως μπορούμε. Θα πετάξουμε».

«Τι;»

«Λουκά, δώσε μου το κερί», είπε και έσκυψε για να κατέβει η Φωτεινή από την πλάτη του. «Έχω κάτι στο μυαλό μου. Ας ελπίσουμε πως θα πετύχει».

Μέσα στην αναταραχή, ο Τόμας κατάφερε να θυμηθεί –έστω και καθυστερημένα– πως ήταν θαυματοργός. Αυτό σήμαινε ότι είχε μια ικανότητα κι ένα αντικείμενο που μπορούσαν να δράσουν αποτελεσματικά στον κίνδυνο: το θαύμα και το θαυματοργικό κερί. Σκεπτόμενος πως η μόνη δίοδος διαφυγής ήταν η εναέρια, έκλεισε τα μάτια και φαντάστηκε ένα όχημα που θα τους έπαιρνε μακριά από εκεί. Αμέως, προς μεγάλη έκπληξη των παιδιών, ένα παράξενο, ογκώδες αντικείμενο βρέθηκε μπροστά τους.

Έμοιαζε με ατμομηχανή, σαν εκείνο το τρενάκι που είχαν δει νωρίτερα να περιφέρεται στην πόλη, μόνο που αυτό δεν είχε βαγόνια και αντί για τροχούς διέθετε λάμες. Η μούρη του ήταν όπως τα παλιά τρένα, ενώ το πίσω μέρος του έμοιαζε με έλκηθρο.

«Τι είναι τούτο;» ρώτησε ο Λουκάς καθώς το μυστήριο όχημα δεν του φαινόταν ό,τι πιο ιδανικό για πτήση. Όταν άκουσε τον Τόμας να μιλά για πτήση, περίμενε να εμφανίσει κανένα αερόστατο ή ένα μικρό αεροπλάνο.

«Ένα ιπτάμενο *ελκνηρότρενο*», αποκρίθηκε ο Τόμας, μπαίνοντας βιαστικά στη θέση του οδηγού. «Θα σας εξηγήσω αργότερα. Μπείτε μέσα, γρήγορα».

Όσο ο Λουκάς βοηθούσε τη Φωτεινή να ανεβεί στο όχημα, ο Τόμας προσπαθούσε να το κάνει να ξεκινήσει. Οι Ποντικάνθαροι πλησίαζαν κι όμως ακόμα δεν είχε βρει τον τρόπο να το βάλει σε λειτουργία.

«Τόμας!» φώναξε ο Λουκάς. «Ξεκίνα! Ξεκίνα!» μα ο Τόμας ακό-

μα έψαχνε να βρει τι να κάνει.

«Πώς λειτουργεί τώρα αυτό; Από κάπου πρέπει να παίρνει μπρος...»

Είχε μπροστά του δυο μοχλούς, μα όταν τους έπιασε δεν συνέβη απολύτως τίποτα. *Να 'ταν διακοσμητικοί;*

Οι Ποντικάνθαροι πλησίαζαν.

«Γρήγορα!» φώναξε ο Λουκάς βλέποντάς τους να φτάνουν σε σημείο αναπνοής από το όχημα.

«Προσπαθώ, προσπαθώ...» τραύλισε ο Τόμας, και μες στην αγωνία του φώναξε: «Πέτα επιτέλους!»

Και τότε, λες και το αλλόκοτο κατασκευάσμα υπάκουσε τη διαταγή του, γλίστρησε μπροστά και με ένα τρέμουλο τινάχτηκε ψηλά σαν ρουκέτα. Οι Ποντικάνθαροι, που σχεδόν τους είχαν αγγίξει, σκόρπισαν κάτω στη γέφυρα, και μερικοί έπεσαν στο ποτάμι, καθώς το ελκνηρότρενο χτύπησε με ορμή επάνω τους τη στιγμή που απογειωνόταν. Μόλις είχαν χάσει τη λεία μέσα από το χεριά τους και ζαλισμένοι παρακολουθούσαν το ιπτάμενο όχημα να απογειώνεται και να χάνεται στα σύννεφα.

Τα αδέρφια και ο Τόμας διέφυγαν τον κίνδυνο, πετώντας πάνω από την πόλη που, όπως φάνηκε, δεν έκρυβε μόνο ευχάριστες εκπλήξεις, μα και δυσάρεστες. Μέσα σε λίγες στιγμές, χάρη στο ιπτάμενο ελκνηρότρενο, που ήταν πολύ πιο γρήγορο από όσο νόμισαν στην αρχή, εγκατέλειψαν την ονειρεμένη (έτσι τουλάχιστον όπως την πρωτογνώρισαν) Κάντελαϊτ και έφυγαν μακριά. Προς τα πού πήγαιναν όμως, αυτό ήταν εντελώς άγνωστο.

μέρος τρίτο

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΟΡΙ

Στους Μπερδεμένους Λόφους

Η πτήση με το ελκηθρότρενο θα ήταν πέρα για πέρα συναρπαστική, εάν ο οδηγός του ήξερε να το πιλοτάρει. Δυστυχώς όμως ο Τόμας, παρ' ότι ικανός θαυματουργός για την ηλικία του, στην πλοήγηση ιπτάμενων οχημάτων ήταν εντελώς άπειρος –αυτός ήταν κι ο λόγος που ταξίδευε πεζός. Μα εκτός του ότι δεν ήξερε να πιλοτάρει ένα τέτοιο όχημα, δεν είχε ιδέα και για τον τρόπο λειτουργίας του. Είχε ευχηθεί για ένα ελκηθρότρενο που να πετούσε, δίκως όμως να γνωρίζει το κυριότερο: το πώς πετούσε.

Τη μία το ιπτάμενο όχημα ανέβαινε πολύ ψηλά, την άλλη κατέβαινε επικίνδυνα χαμηλά. Έστριβε απότομα, υψωνόταν με δυσκολία και έτρεμε λες και ήταν έτοιμο να διαλυθεί. Όσο για τους επιβάτες, είχαν και οι τρεις την ίδια έγνοια: πότε θα προσγειώνονταν... αλλά και με ποιο τρόπο.

«Γιατί πάμε έτσι;» ρώτησε ο Λουκάς, κάτασπρος από το φόβο που του προκαλούσε η ανώμαλη πτήση.

«Δεν ξέρω», αποκρίθηκε ο Τόμας αγχωμένος. «Πίστευα ότι αυτά τα οχήματα ήταν πιο εύκολα στην πλοήγηση. Είναι η πρώτη φορά που πετάω».

«Κι αυτό μας το λες για καλό; Θα σκοτωθούμε!»

«Α, όχι. Δεν ξεφύγαμε απ' τους Παντικάνθαρους και το άλλο το... τι ήταν τέλος πάντων, για να πεθάνουμε στον αέρα».

«Κατέβασέ μας τότε».

«Αυτό προσπαθώ να κάνω! Αν... αν βρω πρώτα πώς δουλεύει αυτό το πράγμα...»

Τον έπιασε απόγνωση καθώς δεν ήξερε να προσγειώσει το όχημα. Πίσω του τα παιδιά κάθονταν αγκαλιασμένα και προσεύχονταν η πτήση να ήταν σύντομη και με αίσιο τέλος.

«Κατέβα!» φώναξε ο Τόμας και, σαν να υπάκουσε για ακόμα μια

φορά στην προσταγή του, το ελκνηρότρενο άρχισε να πλησιάζει το έδαφος. Έτσι όπως έχανε ύψος, όμως, ανέπτυξε ταχύτητα, προκαλώντας το Λουκά να φωνάζει απελπισμένα:

«Θα συγκρουστούμε!»

«Κρατηθείτε παιδιά. Νομίζω πως βρήκα τι πρέπει να κάνω».

Πρόσταξε το όχημα να υψωθεί και τότε αυτό άρχισε να κερδίζει και πάλι ύψος.

«Απίστευτο!» αναφώνησε ο Τόμας μόλις κατάλαβε ότι το ιπτάμενο ελκνηρότερο υπάκουγε στα λόγια του. «Κοίτα να δεις που ήταν απλό τελικά».

«Πρόσεξε το δέντρο!» φώναξε η Φωτεινή βλέποντας μέσα από το χιόνι να εμφανίζεται ένα ψηλό έλατο. Κι όσο πλησίαζαν έβλεπαν όλο και πιο πολλά έλατα να ξεπηδούν, διαπιστώνοντας πως είχαν μπροστά τους μια δασωμένη πλαγιά.

«Στρίψε!» πρόσταξε ο Τόμας και το όχημα έκανε αριστερά αποφεύγοντας τελευταία στιγμή τη σύγκρουση. Γλίτωσαν από το δέντρο, όμως συνειδητοποιήσαν πως το ελκνηρότρενο τούς οδηγούσε στην κορυφή ενός λόφου. Πριν προλάβει ο Τόμας να το σταθεροποιήσει, πέρασαν ξυστά απ' το χιόνι και τραντάχτηκαν για τα καλά, πριν πάρουν απότομα ύψος. Από εκεί κι έπειτα, το ελκνηρότρενο σταμάτησε να υπακούει τον Τόμας και άρχισε να πέφτει ασταμάτητα με αλλεπάλληλες δονήσεις. Με κομμένη την ανάσα οι τρεις φίλοι παρακολουθούσαν το λευκό έδαφος που πλησίαζε ολοένα και πιο κοντά.

Και τότε, γκραγκ! Το ελκνηρότρενο προσγειώθηκε πέρα για πέρα ατσούμπαλα. Δυο φορές αναπήδησε μόλις ακούμπησε στο έδαφος, έπειτα έγειρε στο πλάι και σύρθηκε για κάμποσα μέτρα οργώνοντας το χιόνι. Όταν πια σταμάτησε, το ελκνηρότρενο τού Τόμας ήταν πλέον άχρηστο.

Για λίγο δεν κουνήθηκε κανείς, όλοι προσπαθούσαν να καταλάβουν τι είχε συμβεί. Με κόπο σύρθηκε ο Τόμας και η πρώτη του κι-

νηση ήταν να ελέγξει αν τα παιδιά ήταν μαζί του και σε τι κατάσταση. Ήταν και οι δυο εκεί, αν και η ανώμαλη προσγείωση, εκτός από μερικούς μικροτραυματισμούς, τους προκάλεσε ζάλη και απόγνωση. Σημασία είχε ότι μπορούσαν να μιλήσουν και να κινηθούν.

Αφού τα βοήθησε να βγουν από το σαραβαλιασμένο όχημα, αναζήτησε το φανάρι με το θαυματουργικό κερί του. Το βρήκε πεσμένο λίγο πιο πίσω, και από το αμυδρό φως που έβγαζε, διαπίστωσε με ανακούφιση πως το κερί του ήταν ακόμα αναμμένο. Αυτό το κερί, καθώς και ο θαυματουργός του, κάποτε θα γίνονταν θρύλοι έπειτα από όλα εκείνα που είχαν περάσει (αλλά κι εκείνα που επρόκειτο να συναντήσουν στην πορεία).

Ο Λουκάς και η Φωτεινή τον είδαν να περπατά προς το φανάρι του τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένος. Η ζαλάδα τον έκανε όχι μόνο να παραπατά, αλλά και να βλέπει τρία με τέσσερα φανάρια να γυρνούν γύρω από το κανονικό. Όταν κατάφερε να το πάρει στα χέρια του, κοίταξε τα παιδιά και χαμογέλασε ξέπνοα:

«Δόξα τω Θεώ... τα καταφέραμε!»

Και τότε σωριάστηκε στο χιόνι έχοντας χάσει τις αισθήσεις του.

Η Φωτεινή ήταν σοκαρισμένη απ' την πτώση και από το κυνηγητό πριν εγκαταλείψουν την Κάντελαϊτ. Πονούσε και το τραυματισμένο πόδι της δεν της επέτρεπε να περπατήσει. Ο Λουκάς, ο οποίος βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση, την κρατούσε στην αγκαλιά του προσπαθώντας να την ηρεμήσει. Στη συνέχεια προσπάθησε να συνεφέρει τον Τόμας, δίχως όμως αποτέλεσμα. Ήταν βαρύς και χλωμός, όμοιος με νεκρό.

Ο Λουκάς αναρωτήθηκε μήπως το θαυματουργικό κερί θα μπορούσε να φανεί να χρήσιμο. Κάτι μέσα του, όμως –ίσως η σύνηση να μην κάνει τα πράγματα χειρότερα από ό,τι ήταν ήδη– τον συγκράτησε και έτσι απέφυγε το όποιο πείραμα. Έσυρε τον Τόμας στο κοντινότερο δέντρο και ακούμπησε την πλάτη του στον κορμό.

«Τι του συμβαίνει; Θα γίνει καλά;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Δεν είμαι σίγουρος. Έχει χάσει τις αισθήσεις του. Ελπίζω να συνέλθει γιατί δεν ξέρω τι κάνουν σε τέτοιες περιπτώσεις».

«Μήπως έχει χτυπήσει σοβαρά;»

«Νομίζω απλώς ζαλίστηκε. Εσύ πώς αισθάνεσαι;»

«Το πόδι μου. Με πονάει πολύ».

«Για να το δω...» είπε ο Λουκάς και με προσεχτικές κινήσεις σήκωσε το μπατζάκι της. Μια μεγάλη μελανιά είχε σχηματιστεί στο γόνατό της. Τουλάχιστον δεν έτρεχε αίμα.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Φωτεινή έτοιμη να βάλει τα κλάματα, συνειδητοποιώντας ότι βρισκόταν στη μέση του πουθενά μοναχά με τον αδελφό της.

«Θα περιμένουμε να έρθει βοήθεια. Δεν μπορεί, όλο και κάποιος θα άκουσε ή θα είδε την πτώση».

Το καλό ήταν ότι είχαν απομακρυνθεί από την Κάντελαϊτ και τους κινδύνους της. Το κακό ήταν ότι δεν ήξεραν πού βρίσκονταν. Όπου και να κοιτούσαν αντίκριζαν το ίδιο σκηνικό. Μια απέραντη έκταση ντυμένη στα λευκά, ψηλά δέντρα, θάμνοι και τίποτα άλλο. Το χιόνι έπεφτε πυκνό, στερώντας τους την ορατότητα σε γη και ουρανό.

«Όλο και κάποιος θα έρθει...» επανέλαβε ο Λουκάς, ελπίζοντας τα λόγια του να έβγαιναν αληθινά. «Κι εσύ βρε Τόμας, τώρα βρήκες να λιποθυμήσεις; Μηρρρ, κάνει τόσο κρύο εδώ».

Κάποια στιγμή η Φωτεινή έβαλε τα κλάματα.

«Τελικά δεν βρήκαμε τον Τόμι...» είπε αν και δεν ήταν αυτός ο μοναδικός της καημός. Ο Λουκάς την αγκάλιασε για να την καθησυχάσει:

«Θα τον βρούμε Φωτεινή, αλήθεια».

«Πρέπει να γυρίσουμε πίσω στην Κάντελαϊτ».

«Δεν νομίζω ότι είναι καλή ιδέα. Έπειτα από όλο εκείνο το κυνηγητό με τους Αρουραίους και το... ας μην το μελετώ καλύτερα, δεν θέλω να γυρίσω πάλι εκεί. Έτσι κι αλλιώς, άλλα πράγματα έχουν προτεραιότητα. Πρέπει να βρούμε το Κοιμισμένο Καμπαναριό, θυ-

μάσαι;»

«Ο Τόμι όμως βρίσκεται πίσω. Εγώ φταίω που τον άφησα».

«Δεν φταις εσύ, αδελφούλα. Ο Τόμι είναι εκεί και μας περιμένει. Όμως πρέπει να κάνει υπομονή, όπως κι εσύ. Ήδη χαθήκαμε μια φορά, κι άλλη μια δεύτερη τώρα. Μάλλον πρέπει να περιμένουμε...»

Τα λεπτά περνούσαν. Όσο κι αν περίμεναν, κανείς δεν ερχόταν. Ο Τόμας παρέμενε λιπόθυμος, η ανάσα του ανεβοκατέβαινε ήρεμα. Τα παιδιά είχαν αρχίσει να ξεπαγιάζουν. Τουλάχιστον κάτω από τα κλωνάρια του έλατου προστατεύονταν κάπως από το χιόνι, που δεν έλεγε να σταματήσει.

Μετά από ώρα ο Λουκάς πήρε την απόφαση.

«Δε γίνεται αλλιώς. Πρέπει να πάω να φέρω βοήθεια».

«Είσαι τρελός; Πού θα πας μόνος σου;»

«Δεν μπορεί να μην υπάρχει τίποτα εδώ γύρω. Θα πάω να ψάξω. Όλο και κάτι θα βρω. Κάποιο χωριό, κάποιο σπίτι. Ίσως κοιμούνταν, γι' αυτό και δεν μας είδαν που πέσαμε. Θυμάσαι τι έλεγε ο Τόμας για το χιόνι».

«Μη με αφήσεις εδώ, σε παρακαλώ», τον ικέτευε η Φωτεινή.

«Φωτεινή, ένας από εμάς πρέπει να το κάνει. Εσύ δεν μπορείς να περπατήσεις, και ο Τόμας... τον βλέπεις σε τι κατάσταση είναι. Κάποιος πρέπει να μείνει κοντά του, έτσι δεν είναι;»

«Κι αν έρθει... κι αν έρθει πάλι εκείνο το...»

«Δεν θα έρθει», τη διαβεβαίωσε ο Λουκάς προσπαθώντας να βγάλει κι ο ίδιος από τη σκέψη του το δαίμονα που τους κυνήγησε στην Κάντελαϊτ. «Τίποτα κακό δεν θα έρθει Φωτεινή. Αλλά κι αν έρθει, εσύ θα υπερασπίσεις τον εαυτό σου και τον Τόμας».

Της παρέδωσε το ξύλινο σπαθί.

«Όταν ήμασταν στην πόλη, μου το πήρες από τα χέρια, θυμάσαι;

Έχεις πολύ θάρρος μέσα σου Φωτεινούλα μου και το ξέρεις. Κράτησε λοιπόν το σπαθί και ας ελπίσουμε ότι δεν θα χρειαστεί να το χρησιμοποιήσεις».

«Κι αν... κι αν χαθείς;»

«Δεν θα χαθώ. Τα βήματά μου θ' αφήνουν ίχνη στο χιόνι κι έτσι θα μπορέσω να γυρίσω. Θα φροντίσω να μην απομακρυνθώ πολύ».

«Λουκά, δεν θέλω να φύγεις», του είπε φοβισμένη. «Έχω ένα κακό προαίσθημα».

Ο Λουκάς τής χάιδεψε το κεφάλι. Προσπάθησε να σκεφτεί μερικά λόγια να την ενθαρρύνει.

«Σκέψου ότι είμαστε στη Νοέλα, Φωτεινή. Ένα μέρος όπου υπάρχουν τα Χριστούγεννα. Τίποτα κακό δεν πρόκειται να συμβεί. Αυτό να σκέφτεσαι».

Έκανε το πρώτο βήμα μακριά της. Είχε αφήσει το ξύλινο σπαθί στην αδελφή του, αλλά πήρε μαζί του το φανάρι του Τόμας γιατί φοβόταν μήπως η Φωτεινή το χρησιμοποιούσε. Καθώς έφευγε, στράφηκε προς το μέρος της και είπε:

«Δεν θα αργήσω. Ελπίζω δηλαδή...»

«Τι είπες; Δεν σε άκουσα!» του φώναξε εκείνη καθώς η φωνή του Λουκά δεν έφτανε καθαρά στα αυτιά της.

«Τίποτα. Να προσέχεις!» φώναξε και συνέχισε το δρόμο του.

Σκέψου ότι είμαστε στη Νοέλα, Φωτεινή... Ένα μέρος όπου υπάρχουν τα Χριστούγεννα... Τίποτα κακό δεν πρόκειται να συμβεί...

Όσο περιπλανιόταν όμως, συλλογιζόταν τα λόγια του. Τα είχε πει για να τονώσει το ηθικό της αδελφής του, αλλά ο ίδιος δεν ήξερε αν τα πίστευε. Βρισκόταν σε ένα κόσμο άγνωστο, έναν κόσμο που αρχικά είχε δείξει την ευγενική πλευρά του. Στα ξαφνικά όμως, φανερώθηκε και η αντίθετη πλευρά, η εχθρική. Τέρατα, δαίμονες και μια δόλια γυναίκα τούς καταδίωκαν για τους δικούς τους λό-

γους. *Τελικά, τι κόσμος ήταν εκείνος;*

Περπατούσε, περπατούσε, το σκηνικό παρέμενε ίδιο. Το φανάρι τον βοηθούσε να βλέπει καλύτερα στο σκοτάδι, όμως το χιόνι που έπεφτε ασταμάτητα δεν του επέτρεπε να διακρίνει τι υπήρχε σε μερικά βήματα απόσταση. Όλο και κάπου θα υπήρχε ένα χωριό, μια πόλη, ένα μοναχικό καλύβι έστω, μα με τόσες νιφάδες που έπεφταν, τίποτα δεν φαινόταν. Κανένα φως, κανένα αστέρι.

Άρχισε να φυσά ένας δυνατός άνεμος που όσο πήγαινε και αγρίευε. Η χιονόπτωση μετατράπηκε σε χιονοθύελλα. Ο Λουκάς βάδιζε με δυσκολία, με τον αέρα να τον σπρώχνει προς τα πίσω και το χιόνι να έρχεται όλο επάνω του, ώσπου ένιωσε πως δεν μπορούσε πια να συνεχίσει. Υποχώρησε προς ένα δέντρο που βρισκόταν κοντά του και πιάστηκε από τον κορμό περιμένοντας σκυφτός τη θύελλα να κοπάσει. Το μόνο που άκουγε τώρα γύρω του ήταν τα ουρλιαχτά των ανέμων.

Τι ανοησία μου να φύγω, σκέφτηκε μετανιωμένος που είχε αφήσει την αδελφή του. *Πρέπει να γυρίσω πίσω...*

Πώς όμως να συνέβαινε αυτό; Με τέτοια χιονοθύελλα τα ίχνη του θα είχαν σβηστεί.

Καθώς ήταν έτοιμος να αναζητήσει το δρόμο του γυρισμού, νόμισε πως άκουσε φωνές ανάμεσα στη βουή των ανέμων. Φωνές αντρών, γυναικών, αλλά και παιδιών. Αφουγκράστηκε και τότε κατάλαβε πως άκουγε μια χορωδία, όπως περίπου εκείνη που είχε συναντήσει όταν βρισκόταν στην Κάντελαϊτ, τότε που κατάφεραν να ξεφύγουν για πρώτη φορά από τους Ποντικάνθαρους.

Οι τραγουδιστές φωνές πλησίαζαν και το ηθικό του Λουκά αναπτερώθηκε. Πίστεψε ότι κοντά του βρίσκονταν κάποιοι που θα μπορούσαν να βοηθήσουν τη Φωτεινή και τον Τόμας. Είδε ακαθόριστες φιγούρες να βαδίζουν αργά και σταθερά μέσα στη χιονοθύελλα, κρατώντας φανάρια που φέγγιζαν θαμπά. Βρίσκονταν πολύ μακριά για να μπορέσει να τους διακρίνει καθαρά, και για να τους

τραβήξει την προσοχή άρχισε να φωνάζει:

«Εσείς! Έι, εσείς! Περιμένετε, χρειάζομαι τη βοήθεια σας!»

Οι άγνωστοι συνέχισαν να περπατάνε τραγουδώντας, δίχως να δίνουν την παραμικρή σημασία στο τι συνέβαινε γύρω τους. Ο Λουκάς τους έβλεπε να πορεύονται σταθερά και ολοένα να απομακρύνονται. Αποφασισμένος ξεκίνησε να περπατά για να τους προφτάσει πριν καθούν, καταβάλλοντας κάθε του προσπάθεια να κινηθεί μες στη θύελλα.

«Σταθείτε!» φώναζε. «Μη φεύγετε! Η αδελφή μου. Έχει χτυπήσει. Και ο φίλος μας, ο Τόμας, είναι λιπόθυμος. Περιμένετε... σας παρακαλώ».

Όσο κι αν προσπάθησε, όμως, δεν κατάφερε να φτάσει κοντά τους. Σε κάθε του βήμα έβλεπε τα φώτα τους να χάνονται και το τραγούδι τους να σβήνει. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν ο ίδιος προχωρούσε πολύ αργά λόγω της χιονοθύελλας ή αν οι μυστήριοι ταξιδιώτες προχωρούσαν πολύ γρήγορα. Το σίγουρο ήταν πως δεν πρόλαβε να φτάσει κοντά τους, ούτε ο ίδιος ούτε κι οι φωνές του.

Η θύελλα σταμάτησε ευτυχώς μετά από λίγο και ο Λουκάς αναζήτησε και πάλι τους ταξιδιώτες. Δεν βρήκε τίποτα, ούτε εκείνους, ούτε και τα ίχνη τους, λες και ήταν ψευδαίσθηση αυτό που είχε δει προηγουμένως. Συνέχισε να φωνάζει για βοήθεια, μα κανείς δεν αποκρινόταν. Ήταν και πάλι μόνος, τριγυρνώντας στην ερημιά με το χιόνι να πέφτει όπως και πριν, πυκνό και παγερό.

Ταξίδευε μες στην απελπισία. Δεν υπήρχε τίποτα να βρει σε εκείνη την ερημιά και το ήξερε. Η αναζήτησή του ήταν εντελώς άσκοπη κι έτσι αποφάσισε να πάρει το δρόμο του γυρισμού. Θα γυρνούσε πίσω στη Φωτεινή και τον Τόμας, δίχως να έχει καταφέρει να βρει βοήθεια. Τουλάχιστον θα ήταν όλοι μαζί.

Ακολούθησε τα ίχνη που είχε αφήσει για όσο τον βαστούσαν τα

πόδια του. Ήταν εξαντλημένος από την περιπλάνηση, την αγωνία και τα όσα είχαν προηγηθεί –η πτώση, η ανώμαλη πτήση με το ιπτάμενο όχημα, το κυνηγητό στην πόλη. Τώρα το μόνο που ζητούσε ήταν να φτάσει κοντά στην αδελφή του. Αν ήταν να πεθάνει σε εκείνον τον άγνωστο κόσμο όπου ο χειμώνας ήταν αιώνιος, ήθελε τουλάχιστον να πεθάνει κοντά της.

Πώς είναι άραγε να πεθαίνεις, αναρωτήθηκε, σέρνοντας τα πόδια του. Πώς είναι να πεθαίνεις μακριά από το σπίτι σου, στη μέση του πουθενά, σε έναν έρημο και παγωμένο τόπο; Άραγε ο θάνατος θα είναι το ίδιο ψυχρός και φοβερός όπως ο αέρας ή απαλός και ήρεμος σαν το χιόνι; Και έπειτα τι θα ακολουθήσει; Θα γίνουμε τροφή για τους λύκους;

Όχι. Δεν θα πεθάνουμε. Δεν θέλω να πεθάνουμε. Όχι...

Καθώς προχωρούσε ξάφνου συνειδητοποίησε πως τα ίχνη του δεν μπορούσαν να τον πάνε στα συντρίμια του ελκνηρότρενου όπου περίμενε η Φωτεινή με τον Τόμας. Κι αυτό απλούστατα επειδή είχαν εξαφανιστεί. Η χιονοθύελλα τα είχε σβήσει. Ο δρόμος που θα τον οδηγούσε στην αδελφή του είχε χαθεί οριστικά.

Γονάτισε.

Δεν γίνεται. Δεν μπορεί να συμβαίνει.

Ακολούθησαν μερικές στιγμές βαθιάς απόγνωσης. Προς τα πού θα πήγαινε τώρα; Όλα έμοιαζαν ίδια όπου και να κοιτούσε. Ποια κατεύθυνση έπρεπε να ακολουθήσει; Από πού είχε έρθει;

Είχε χαθεί. Όμως δεν ήθελε να το παραδεχτεί.

«Φωτεινή!» άρχισε να φωνάζει με όλη τη δύναμη που του είχε απομείνει. «Φωτεινή! Τόμας! Τόμας!» Μα όσο κι αν φώναζε κανένας δεν απαντούσε.

Θα είναι μακριά... Θα είναι μακριά, για αυτό δεν με ακούν... Αλλά πού είναι; Πώς θα πάω κοντά τους; Κάποιο σημάδι... Όλο και κάποιο σημάδι θα υπάρχει.

Περπάτησε για κάμποσο ακόμα, δίχως να γνωρίζει προς τα πού

πήγαινε. Ήθελε να τρέξει, μα τα πόδια του δεν τον κρατούσαν. Ήθελε να φωνάξει μα ο λαιμός του είχε σχεδόν κλείσει. Τα μάτια του είχαν θολώσει, δεν έβλεπε πού βάδιζε. Λίγο πριν πέσει, άρχισε να παραληρεί.

«Δεν υπάρχει αυτό το μέρος», μουρμούριζε θέλοντας να πάρει ελπίδα από τα λόγια του. «Δεν υπάρχει Νοέλα... Δεν έχω χαθεί. Όχι, είμαι στο σπίτι μου, μαζί με τη Φωτεινή και τους υπόλοιπους... Ονειρεύομαι... ονειρεύομαι. Η Νοέλα... η Νοέλα δεν υπάρχει. Τίποτα... δεν υπάρχει... τίποτα...»

Λίγο μετά, άδειο από ενέργεια και δυνάμεις, το αγόρι σωριάστηκε στο χιόνι.

Οι Καμπάνες

Για αυτά που συνέβησαν στη συνέχεια ο Λουκάς δεν ήταν σίγουρος αν τα έζησε στον ύπνο ή στον ξύπνιο του. Από τη μία ήταν πολύ αλλόκοτα για να τα βλέπει στην πραγματικότητα, από την άλλη ήταν πολύ ζωντανά για να είναι ένα απλό όνειρο.

Από κάπου μακριά άκουγε να χτυπούν καμπάνες. Ο ήχος τους ήταν κρυστάλλινος, μα ο τόνος τους πένθιμος και δυσσιώωνος. Υπήρχε όμως και κάτι άλλο, που τις έκανε να διαφέρουν από κάθε άλλη καμπάνα που είχε ακούσει μέχρι τότε ο Λουκάς: μετά από κάθε χτύπο, αντί για τον αναμενόμενο κρυστάλλινο απόηχο, στα αυτιά του κατέφταναν φωνές. Φωνές βαριές, μπάσες και αυστηρές που προκαλούσαν απανωτά ρίγη στο κορμί του αγοριού, χειρότερα κι από την παγωνιά.

«Λουκά... Λουκά...» άκουσε να φωνάζουν το όνομά του. «Εγκατα-

λείπεις... εγκαταλείπεις... γιατί εγκαταλείπεις;»

Το αγόρι σπκώθηκε, νιώθοντας πως βρισκόταν σε υπαίθριο δικαστήριο και είχε ήρθε η ώρα του να κριθεί.

«Λουκά... εσύ που κυνηγάς αστέρια και σκιές... εσύ που κυνηγάς δρόμους και ερημιές... εσύ που ψάχνεις καμπαναριά και αναμνήσεις...»

«Ποιοι είστε;» ρώτησε προσπαθώντας να δει από πού έρχονταν οι φωνές. Μάταια. Δεν έβλεπε τίποτα στον αέρα, εκτός από χιονοφιβάδες που έπεφταν μανιασμένες από τον σκοτεινό ουρανό.

«Ποιοι είμαστε, Λουκά; Ένα τίποτα... τίποτα! Εσύ το είπες. Τίποτα... τίποτα... τίποτα δεν υπάρχει...»

«Όμως σας ακούω. Σας ακούω αν και δεν σας βλέπω», είπε θαρρετά το αγόρι. «Γι' αυτό, σας παρακαλώ, πείτε μου ποιοι είστε».

«Καμπάνες... είμαστε οι Καμπάνες... η φωνή τους... η βουλή τους... η οργή τους... Για αυτό και μας ακούς Λουκά... Είμαστε θυμωμένες μαζί σου... απογοητευμένες...»

«Για ποιο λόγο; Τι σας έκανα;»

«Την άφησες... την άφησες να χαθεί... την καταδίκασες...»

«Η Φωτεινή! Ήθελα να φέρω βοήθεια. Δεν θα εγκατέλειπα ποτέ την αδελφή μου, ποτέ!»

Όμως, από τα λόγια που ακολούθησαν, διαπίστωσε πως οι Καμπάνες δεν αναφέρονταν στην αδελφή του, αλλά στη Νοέλα.

«Την αρνήθηκες... σου χάρισε την ευλογία της... σου επέτρεψε να τη δεις... να τη ζήσεις... να την επισκεφτείς... Και πώς της το ανταπέδωσες; Πώς... Λουκά, πώς;»

Ο Λουκάς δεν μίλησε. Δεν ήξερε τι να απαντήσει. Οι φωνές συνεχίσαν:

«Την αρνήθηκες... την πρόδωσες... την ξέχασες... όπως όλα όσα είχαν σημασία για εσένα... τα λησμόνησες... γιατί Λουκά;»

«Μα δεν το έκανα εγώ. Δεν ξέρω γιατί συμβαίνει».

«Μεγαλώνεις, Λουκά... μεγαλώνεις... ο Χρόνος σε παρασέρνει...

σε παίρνει κοντά του... όπως πήρε τόσα πολλά από εσένα... από όλους... από όλους...»

«Δεν με νοιάζουν όσα λέτε. Θέλω να γυρίσω σπίτι. Το ακούτε; Θέλω να βρω την αδελφή μου και να επιστρέψουμε σπίτι μας επιτέλους!»

«Σπίτι... Ποιο είναι το σπίτι σου Λουκά; Ποιο είναι το σπίτι κάθε ανθρώπου... κάθε παιδιού... κάθε χαμένου παιδιού; Ποιο είναι το δικό σου, Λουκά; Πού βρίσκεται... πού βρίσκεται;»

«Αυτό θέλω να μάθω. Θέλω να βρω το δρόμο που θα μας οδηγήσει εκεί, πίσω όπου ανήκουμε. Στη Γη».

«Και η Νοέλα... τι θα απογίνει η Νοέλα, Λουκά; Θα βυθιστεί κάτω από τα μανιασμένα κύματα του Χρόνου; Θα γίνει στάχτες από τις αχόρταγες φλόγες του; Θα καθεί στο τίποτα; Θα λησμονηθεί όπως οι αναμνήσεις σου;»

Κάτι πήγε να απαντήσει ο Λουκάς –θα τους έλεγε αυτό που πίστευε εξ αρχής, πως η Νοέλα δεν υπήρχε–, μα τελικά το κράτησε για τον εαυτό του, σκέφτηκε πως δεν θα άρεσε στις Καμπάνες να το ακούσουν. Κι όμως το αντιλήφθηκαν, διότι οι σιωπηλές του σκέψεις δεν μπορούσαν να τους κρυφτούν.

«Επιμένεις λοιπόν...» είπαν με πιο άγριο τόνο. «Επιμένεις πως όλα είναι ψεύτικα... ανύπαρκτα...»

«Θέλω μόνο να φύγω από εδώ», ψιθύρισε απογοητευμένο το αγόρι. «Δείξτε μου το δρόμο, σας παρακαλώ».

«Δεν υπάρχει γυρισμός, Λουκά... δεν υπάρχει γυρισμός... Εσύ και ο κόσμος είστε ένα... ένα, Λουκά... εσύ και η Νοέλα είστε ένα... Αν καταστραφεί, θα καθείς κι εσύ μαζί της... και κανείς... κανείς δεν θα γυρίσει σπίτι... γιατί σπίτι δεν θα υπάρχει πια... κανένα... για κανέναν...»

Ο Λουκάς έμεινε με το κεφάλι σκυφτό. Για ακόμη μια φορά ένιωθε την απόγνωση να τον γεμίζει.

«Τότε... τότε τι πρέπει να κάνω;»

«Πίστεψε... πίστεψε... Θυμήσου... θυμήσου... Είσαι μια νότα στο Τραγούδι... Δίχως εσένα το Τραγούδι θα σιγήσει... το Αστέρι θα σβήσει... η Νοέλα θα χαθεί... Θυμήσου... Λουκά, θυμήσου... Εσύ και ο κόσμος είστε ένα... ένα... Ένα!»

Στη συνέχεια οι Καμπάνες χτύπησαν αργά και λυπημένα, μιλώντας και πάλι για τον Χρόνο, τη δύναμή του, το μίσος του και την επερχόμενη καταστροφή της Νοέλα. Μόλις τελικά σίγησαν, μόνο μια φωνή έμεινε στον αέρα. Ήταν μια απαλή παιδική φωνούλα, όμοια με εκείνη της Φωτεινής.

«Η Νοέλα, Λουκά... η Νοέλα υπάρχει ακόμα... χάρη στην πίστη της αδελφής σου... Μην την αφήσεις να χαθεί... Μην την αφήσεις να την πάρουν οι υποτακτικοί του Χρόνου... Πήγαινε τώρα, Λουκά... Πήγαινε και βρες την... Κι εμείς... εμείς θα περιμένουμε... τώρα ξύπνα... Ξύπνα!»

Πριν το στοιχειωμένο όνειρο τελειώσει, του φάνηκε του Λουκά πως μέσα από την χιονοθύελλα ξεπρόβαλλε ένας μακρόστενος πύργος που έμοιαζε με εγκαταλελειμμένο καμπαριό. Η βάση του βρισκόταν σε έναν ψηλό και απόμακρο λόφο, ενώ η κορυφή του χανόταν στα σύννεφα. Και λίγο πριν ο Λουκάς ξυπνήσει, άκουσε ξανά τις Καμπάνες, όλες μαζί να επαναλαμβάνουν:

«Πήγαινε Λουκά... εσύ που κυνηγάς αστέρια και σκιές... εσύ που κυνηγάς δρόμους και ερημιές... εσύ που ψάχνεις καμπαριά και αναμνήσεις... Πήγαινε... Πίστεψε... Θυμήσου... Εσύ και η Νοέλα είστε ένα... Ένα!»

Όταν άνοιξε τα μάτια ήταν μισοθαμμένος στο χιόνι. Ο άνεμος εξακολουθούσε να σφυρίζει και οι νιφάδες να πέφτουν από τον ουρανό. Αλλά δεν ήταν μόνος. Ένα μικρό, ιπτάμενο φως αιωρούνταν πάνω από το ανήμπορο κορμί του, με τα πολλαπλά του χρώματα να διαδέχονται το ένα το άλλο. Πρέπει να ήταν ένα από εκείνα τα πλά-

σματα που είχε δει στην Κάντελαϊτ, αυτά που ο Τόμας είχε αποκαλέσει «δεντρολαμπίτσες». Ο Λουκάς την κοίταξε σαστισμένος και έπειτα κατέβαλε όση δύναμη του είχε απομείνει ώστε να σηκωθεί.

Όρθιος πια, παρατηρούσε τη δεντρολαμπίτσα να πεταρίζει γύρω του αλλάζοντας χρώματα. Αναρωτήθηκε εάν ήταν η ίδια δεντρολαμπίτσα που είχε δει στο Έλατο της Κάντελαϊτ. Ο Τόμας είχε πει πως εκείνα τα πλάσματα είχαν ένα δικό τους δάσος και αν κάποιος έμπαινε μέσα έχανε το δρόμο του. Μα κάτι παρόμοιο δεν είχε πάθει και ο Λουκάς σε ετούτη την αναζήτηση;

«Μπορείς να με βοηθήσεις;» έπιασε τον εαυτό του να ρωτάει το φωτεινό πλάσματάκι. «Έχω χάσει την αδελφή μου και έναν φίλο μας. Άραγε με καταλαβαίνεις;»

Και τι δεν θα έδινε ο Λουκάς εκείνη τη στιγμή για να ακούσει τη δεντρολαμπίτσα να μιλά και να του πει αυτά που επιθυμούσε να μάθει. Το βουβό πλάσματάκι στάθηκε μετέωρο και στη συνέχεια διέγραψε δυο κύκλους γύρω από το αγόρι.

«Σε παρακαλώ», συνέχισε ο Λουκάς. «Οδήγησέ με στην αδελφή μου. Κάπου θα την έχεις δει, δεν μπορεί. Πήγαινε με κοντά της, σε παρακαλώ».

Η δεντρολαμπίτσα πήρε ένα κίτρινο χρώμα, έπειτα έγινε πορτοκαλί και μετά παρέμεινε κόκκινη για ώρα. Χαμήλωσε και στάθηκε πάνω στην κορυφή απ' το φανάρι του Τόμας που είχε θαφτεί κι εκείνο στο χιόνι. Μόλις ο Λουκάς σήκωσε διστακτικά το φανάρι, η δεντρολαμπίτσα υψώθηκε στον αέρα και άρχισε να απομακρύνεται. Έτσι όπως πετούσε μακριά από το αγόρι, διαγράφοντας τόξα, ο Λουκάς σκέφτηκε ότι του έδειχνε το δρόμο για να την ακολουθήσει. *Τον είχε καταλάβει!*

Αναθάρρεψε και ξεκίνησε να ακολουθεί τη δεντρολαμπίτσα που έλαμπε κατακόκκινη πετώντας ανάμεσα στις κατάλευκες χιονονιφάδες.

Στο δρόμο κατάλαβε ότι είχε αρρωστήσει. Μπορεί να είχε συνέλθει από την κατάρρευση, όμως ένιωθε ακόμα το κεφάλι και τα πόδια του βαριά, τους μύες του να πονάνε, τη μύτη του να τρέχει και τα αυτιά του να βουίζουν. Ο λαιμός του τον ταλαιπωρούσε, ένιωθε να τον γδέρνει. Αναρωτιόταν ποια δύναμη τον βοήθησε να ανοίξει τα μάτια, να σηκωθεί και να περπατήσει, εφόσον ο ίδιος νωρίτερα θεωρούσε τον εαυτό του ξεγραμμένο. Μήπως ήταν οι Καμπάνες;

Οι Καμπάνες... Άλλο πάλι κι αυτό. Στα αλήθεια είχε ακούσει καμπάνες να μιλάνε με ανθρώπινη φωνή ή ήταν απλώς ένας αλλόκοτος εφιάλτης που είχε προκαλέσει η ίδια του η σύγχυση; Όνειρο θα ήταν, δεν γινόταν αλλιώς. Κι όμως θυμόταν τις Καμπάνες να του λένε περίεργα λόγια για εκείνον, την αδελφή του, τον Χρόνο, τη Νοέλα. Ήταν πολύ μπερδεμένος για να θυμηθεί τι ακριβώς τι είχαν πει, εκτός από την παράξενη φράση: *Εσύ και η Νοέλα είστε Ένα.*

Πώς μπορούσε να ισχύει κάτι τέτοιο; Τι σχέση είχε ο Λουκάς, ένα απλό αγόρι από τη Γη, με έναν κόσμο του οποίου την ύπαρξη αγνοούσε παντελώς; Όχι, δεν ήθελε να σκέφτεται. Προς το παρόν το μόνο που τον απασχολούσε ήταν η Φωτεινή και το αν η δεντρολαμπίτσα θα τον πήγαινε γρήγορα κοντά της.

Το χιόνι πάντως δεν έλεγε να σταματήσει και ο Λουκάς δεν έβλεπε πού πήγαινε. Φρόντιζε να κρατάει όσο το δυνατόν ίση απόσταση από την προπορευόμενη δεντρολαμπίτσα, η οποία, με τη σειρά της, πάλευε να πετά ομαλά –πού και πού φυσούσε δυνατός άνεμος και την παρέσερνε. Το αν ο Λουκάς θα έσμιγε με την αδελφή του, στηριζόταν αποκλειστικά στο φωτεινό πλάσμα, έτσι ήθελε να πιστεύει το αγόρι. Δεν είχε καταφέρει να βρει κανέναν να τους βοηθήσει, όμως εκείνο που είχε σημασία πια, ήταν να γυρίσει στη Φωτεινή, να σμίξουν έστω κι έτσι. Έπειτα... ας γινόταν ό,τι έμελλε να γίνει.

Κάποια στιγμή, κι ενώ σκεφτόταν να ξαποστάσει, η ομίχλη ξεδιάλυνε. Και να, εκεί που ο Λουκάς πίστευε πως δεν θα έβρισκε τίποτα, είδε μπροστά του ένα σπίτι. Βρισκόταν κρυμμένο ανάμεσα σε μια συστάδα από ψηλά δέντρα με γυμνούς κορμούς, μα ήταν εύκολο κανείς να το ξεχωρίσει από την πανύψηλη, τριγωνική οροφή του. Από τον καπνό που ξεπηδούσε από μια στραβή καμινάδα, ο Λουκάς, προς μεγάλη του ευχαρίστηση, συμπέρανε πως κάποιος έμενε εκεί, κι ας μην έβλεπε φως στα παράθυρα.

«Επιτέλους», μονολόγησε και, σφίγγοντας τη χειρολαβή του φαναριού, κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Τώρα, έπειτα από την απελπισία που του είχε προκαλέσει η περιπέτεια στην ερημιά και το περίεργο όνειρο με τις Καμπάνες, έκανε ευχάριστες σκέψεις. Ήλπιζε πως οι κάτοικοι του σπιτιού θα τον φρόντιζαν, θα του έδιναν τροφή και ζεστασιά, και κάποιος θα έβρισκε τη Φωτεινή και τον Τόμας, και θα τους έφερνε κοντά του.

Κι αφού ξεκουραστούμε καλά-καλά, θα αναζητήσουμε το Κοιμισμένο Καμπαναριό και το δρόμο για το σπίτι μας, σκεφτόταν καθώς πλησίαζε στο σπίτι. «Άραγε εσύ θα μας ακολουθήσεις;» ρώτησε τη δεντρολαμπίτσα, που όμως δεν ήταν εκεί. Ο Λουκάς κοίταξε πίσω του και την είδε να αιωρείται σταθερά πάνω από ένα σημείο, σαν να μην ήθελε άλλο πια να τον συντροφεύει.

«Τι συμβαίνει; Γιατί σταμάτησες εσύ;»

Το μόνο που έκανε η δεντρολαμπίτσα ήταν να αλλάξει χρώμα και από κόκκινη να γίνει κίτρινη και μετά πράσινη.

«Κατάλαβα. Εδώ ήθελες να με οδηγήσεις. Έτσι δεν είναι;»

Η αντίδραση της δεντρολαμπίτσας τον ανησούχησε λίγο. Την είδε να πετάει προς το μέρος του και να διαγράφει βιαστικούς κύκλους γύρω απ' το κεφάλι του. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί το έκανε αυτό, όμως του φαινόταν πως κρυβόταν μια αναστάτωση στο πέταγμά της.

«Ξέρεις ποιοι Άρχοντες μένουν εδώ; Είναι φίλοι σου;»

Δεν γινόταν να καταλάβει τι ήθελε να του πει η δεντρολαμπίτσα. Κι εκείνη μάταια προσπαθούσε να του εξηγήσει με το ανάκατο πεταγμά της.

«Λοιπόν, θα με αφήσεις να πάω; Θα μείνεις εδώ ή θα έρθεις μαζί μου; Αποφάσισε γρήγορα γιατί κρυώνω πολύ και στο σπίτι θα με βοηθήσουν να βρω τη Φωτεινή και τον Τόμας».

Το φωτάκι συνέχισε να στροβιλίζεται γύρω από το αγόρι λάμποντας με ένα χλωμό πράσινο χρώμα, μέχρι που κουράστηκε. Ο Λουκάς την είδε να γίνεται γαλάζια και να απομακρύνεται.

«Όπως νομίζεις», είπε βλέποντας τη δεντρολαμπίτσα να χάνεται στον αέρα. «Σ' ευχαριστώ για τη βοήθειά σου. Μακάρι να ήξερα τον τρόπο να επικοινωνώ μαζί σου και να καταλάβαινα τι ήθελες να μου πεις».

Σήκωσε τους ώμους και συνέχισε προς το σπίτι, με το κερί του Τόμας να φωτίζει το δίαβα του.

Ένα ήταν σίγουρο. Δεν ήξερε ποιανού την πόρτα επρόκειτο να χτυπήσει...

Η γριά και το λευκό κορίτσι

Πριν φτάσει στο σπίτι, χρειάστηκε να περάσει από έναν ψηλό, ξύλινο φράχτη του οποίου η πόρτα ήταν μισάνοικτη. Πάνω σε πασσάλους είδε μερικές στρογγυλές λάμπες, καλυμμένες με χιόνι. Εκτός από αυτά, μέσα στην αυλή είδε μερικούς χιονάνθρωπους (έτσι έμοιαζαν τουλάχιστον) που στέκονταν ακίνητοι, ο καθένας κοιτώντας προς διαφορετική κατεύθυνση. Δεν θύμιζαν τους χιονάνθρωπους που είχε δει στην Κάντελαϊτ, όμως ο Λουκάς λίγο ση-

μασία έδωσε στην εξωτερική διακόσμηση του σπιτιού. Παρ' όλα αυτά, μέχρι να φτάσει στο κατώφλι της πόρτας, είχε την εντύπωση πως κάποιος βρισκόταν εκεί, μέσα στον χιονισμένο κήπο, και τον παρακολουθούσε. Αναρρίγησε.

«Παρακαλώ, ανοίξτε μου», προσπάθησε να φωνάξει χτυπώντας την ξύλινη πόρτα. «Είμαι ένα μικρό αγόρι, χρειάζομαι τη βοήθειά σας».

Ήξερε πως είναι αγένεια να μπαίνεις σε ξένα σπίτια εάν πρώτα δεν πάρεις την άδεια του ιδιοκτήτη. Μα έπειτα από τρεις φορές που χτύπησε χωρίς να πάρει απάντηση, με το κρύο να τον κατατρώει και την ανυπομονησία του όλο και να φουντώνει, αποφάσισε να σπρώξει την πόρτα και να μπει. Το κατάφερε χωρίς πολύ κόπο, αν και θα πίστευε κανείς πως μια τέτοια πόρτα θα χρειαζόταν τη δύναμη πέντε αντρών ώστε να ανοίξει.

Μπήκε μέσα και το πρώτο πράγμα που έκανε αφού έκλεισε την πόρτα πίσω του ήταν να φωνάξει: «Είναι κανείς εδώ;»

Το μόνο που άκουσε ήταν ο αντίλαλος της φωνής του που όσο πήγαινε και βάθαινε. Με μάτια θαμπά και δακρυσμένα από τον άνεμο και την παγωνιά, προσπάθησε να εξερευνήσει το χώρο. Κούνησε αργά το φανάρι του Τόμας, μα το φως της μικρής φλόγας δεν μπορούσε να του αποκαλύψει τίποτα από όσα βρισκόνταν εκεί μέσα, ούτε καν τους κοντινότερους τοίχους. Έμοιαζε λες και είχε βρεθεί στο απόλυτο κενό.

«Ψάχνω για βοήθεια!» φώναξε κατόπιν ελπίζοντας πως αυτή τη φορά κάποιος θα απαντούσε. Και πάλι όμως τίποτα. Πρώτα ακούστηκε η ηχώ, έπειτα τα απόμακρα ουρλιαχτά του ανέμου και στη συνέχεια το ταπ-ταπ που έκανε η καρδιά του Λουκά, γεμάτη πια με φόβο και αγωνία.

Πήρε το θάρρος και ξεκίνησε να βηματίζει αργά-αργά με το φανάρι μπροστά. Το εσωτερικό του σπιτιού άρχισε κάπως να εμφανίζεται όσο το αγόρι απομακρυνόταν από την πόρτα, όμως δεν μπο-

ρούσε να διακρίνει κάτι συγκεκριμένο. Αναρωτήθηκε εάν το σπίτι ήταν πάντοτε έτσι σκοτεινό ή αν για κάποιο λόγο, ο χώρος ήθελαν να κρύβεται από ξένα μάτια. Υπήρχε μια άσχημη μυρωδιά στον αέρα, λες και όποιος έμενε στο σπίτι είχε να καθαρίσει πολύ καιρό.

Μην αντέχοντας την απδιαστική μυρωδιά, ο Λουκάς άρχισε να βήχει. Έβηχε δυνατά, χωρίς να μπορεί να συγκρατήσει το βήχα του, και ένιωσε να πνίγεται. Του ήρθε να πέσει κάτω και να διπλωθεί, μα την ίδια στιγμή αισθανόταν κάτι παράξενο: δεν ήταν σίγουρος, όμως του φάνηκε πως το σπίτι τραντάχτηκε! Τα αυτιά του βούιζαν από τη ζαλάδα και την κούραση, αλλά θα έπαιρνε όρκο πως την ώρα που έβηχε, άκουσε ένα μουγκρητό από γύρω του. Και όταν πια σταμάτησε να βήχει και άνοιξε τα μάτια του, τι να δει! Το σπίτι είχε φανερώσει το εσωτερικό του.

Η αίθουσα δεν έδειχνε ιδιαίτερα μεγάλη. Ίσως να έφταιγε ο χαμηλός φωτισμός, δηλαδή μια μικρή φωτιά που επρόκειτο σύντομα να σβήσει κάτω από ένα φαρδύ καζάνι. Ένα μικρό στρογγυλό τραπέζι με μια μόνο καρέκλα ήταν όλα όσα μπορούσε να διακρίνει ο Λουκάς μέσα στο μισοσκοτάδο, όπως επίσης κάτι που θύμιζε καναπέ στη μια άκρη και κάτι που έμοιαζε με καθρέφτη, ψηλό κι ολόσωμο, στην άλλη.

«Είναι... είναι κανείς εκεί;» ρώτησε διστακτικά μια φωνή, ξαφνιάζοντας τον Λουκά. Από το βάθος του δωματίου, με αργές κινήσεις εμφανίστηκε ένα κορίτσι. Για λίγο στάθηκαν και οι δυο σιωπηλοί.

«Σε άκουσα... σε νιώθω...» μίλησε πρώτα το κορίτσι. «Η φωνή του ακουγόταν αδύναμη, εξουθενωμένη, λες και μόλις και μετά βίας μπορούσε να μιλήσει. «Απάντησε μου, σε παρακαλώ. Δεν μπορώ να σε δω. Δεν βλέπω τίποτα εδώ μέσα...»

Τα μάτια του Λουκά είχαν αρχίσει να συνηθίζουν στο μισοσκοτάδο. Κοιτούσαν το κορίτσι με φόβο και απορία. Το κορίτσι δεν

είχε κάτι το τρομαχτικό, όμως δεν έδειχνε εντελώς φυσιολογικό. Στο σουλούπι θύμιζε κάπως τη Φωτεινή, έτσι κοντή και λεπτή που ήταν, όμως τα μαλλιά του ήταν πολύ πιο μακριά, παρ' ότι αχτένιστα και ανακατεμένα. Το δέρμα του δεν είχε το συνηθισμένο χρώμα της σάρκας, αλλά ήταν λευκό σαν χιόνι. Το ίδιο και τα χείλη του που περίμεναν με αγωνία απάντηση από τον Λουκά. Όσο για τα μάτια του, ο Λουκάς δεν μπορούσε να τα δει, τα έκρυβε ένας βρόμικος επίδεσμος που ήταν δεμένος γύρω από το μικρό κεφάλι του.

Τι σου συμβαίνει, θέλησε να ρωτήσει ο Λουκάς, μα κάτι τον συγκρατούσε. Εκτός από τα μάτια του κοριτσιού, ήταν και τα χέρια του δεμένα –έτσι του φάνηκε, τουλάχιστον, γιατί δεν υπήρχε λόγος οι καρποί να ήταν τόσο κολλητά ο ένας με τον άλλον. Το φόρεμα που φορούσε ήταν λερωμένο και σκισμένο σε χίλια-δύο σημεία, λες και είχε παλέψει με γάτα. Σίγουρα κάτι δεν πήγαινε καλά με το κορίτσι. *Κι αν ήταν... φάντασμα;*

«Γιατί δεν μου μιλάς;» ρώτησε το κορίτσι και η φωνή της ράγισε. «Το ξέρω πως είσαι εδώ», είπε και, από τον τρόπο που κουνούσε το κεφάλι, ο Λουκάς κατάλαβε ότι προσπαθούσε απεγνωσμένα να τον εντοπίσει.

«Πήγαινε μέσα εσύ», ακούστηκε ξαφνικά μια δεύτερη φωνή από το βάθος, που καμία σχέση δεν είχε με την απαλή φωνή του λευκού κοριτσιού. Τούτη η φωνή ήταν βραχνή και τραχιά και έδινε την εντύπωση πως άνηκε σε κάποιον που μόλις είχε ξυπνήσει από βαθύ ύπνο. Ο Λουκάς είδε μια ψηλή σκιά να σέρνεται πίσω από το κορίτσι.

«Κάποιος είναι εδώ...» είπε εκείνο θλιμμένα, προσπαθώντας ακόμα να βρει τον Λουκά. «Τον άκουσα...»

«Πήγαινε μέσα, σου είπα!» ακούστηκε ξανά η βραχνή φωνή, πιο επιτακτική αυτή τη φορά. «Οι επισκέπτες μου δεν σε αφορούν. Τώρα, μέσα!»

Το κορίτσι χαμήλωσε το κεφάλι και, με έναν ήχο που θύμιζε λυγ-

μό, απομακρύνθηκε περπατώντας σαν ζαλισμένο. Εάν ο Λουκάς δεν είχε την προσοχή του στραμμένη στην ψηλή σκιά που πλησίαζε, ίσως να είχε παρατηρήσει μια μακριά αλυσίδα δεμένη στον αστράγαλο του κοριτσιού. Το βλέμμα του όμως ήταν επικεντρωμένο στην ιδιοκτήτρια του σπιτιού, που μόλις εκείνη τη στιγμή έκανε την εμφάνιση της.

Ήταν κάτι παραπάνω από άσχημη, απαίσια και φοβερή. Σκυφτή πάνω στο μπαστούνι της, η ψηλή ηλικιωμένη γυναίκα προχώρησε μπροστά και στάθηκε κοντά στη φωτιά που σιγόκαιγε, φανερώνοντας τη μισή πλευρά από το αποκρουστικό πρόσωπό της. Το ζαρωμένο δέρμα της ήταν γκριζο, λες και κανένα χρώμα δεν ταίριαζε σε εκείνο το ταλαιπωρημένο σώμα. Το στενό μάτι της, που ήταν σαν πυρακτωμένο κάρβουνο, ήταν καρφωμένο πάνω στο αγόρι. Ένα πλατύ χαμόγελο σχηματίστηκε ανάμεσα στη γαμψή μύτη της και το σουβλερό της πηγούνι, αποκαλύπτοντας τα μαύρα αηδιστικά της δόντια.

Ο Λουκάς κόντεψε να λιποθυμήσει.

«Βρε, βρε... καλώς τον», την άκουσε να λέει. Όμως, αντί να του μιλήσει αυστηρά, όπως είχε κάνει με το κορίτσι, του μίλησε με ευγένεια και καλοσύνη, έστω και προσποιητή: «Καλά άκουσα την πόρτα. Νόμιζα πως ήταν ο άνεμος, δεν το κατάλαβα πως ήσουν εσύ».

Ο Λουκάς είχε μείνει ακίνητος κοιτώντας τη γριά που τον πλησίαζε με αργό βηματισμό.

«Για να σε δω από κοντά», είπε και στάθηκε σε απόσταση τριών βημάτων. «Α, μα εσύ είσαι αγόρι! Βρε, βρε... ένα αγόρι».

Ο Λουκάς έκανε ένα βήμα πίσω και ετοιμάστηκε και για δεύτερο. Αυτό που ήθελε να κάνει ήταν να τρέξει στην πόρτα και να φύγει.

«Στάσου», έκανε η γριά. «Περίμενε. Σε τρομάζει η εμφάνισή μου. Αυτό είναι, αυτό φταίει, έτσι δεν είναι;»

Ο Λουκάς κοντοστάθηκε. Δεν ήταν βέβαιος εάν ήταν εκείνος ο

λόγος για τον οποίο φοβόταν τη γριά. Σίγουρα ήταν ό,τι πιο φριχτό είχε συναντήσει, χειρότερο ίσως και από το δαίμονα που αντιμετώπισε στην Κάντελαϊτ, μα δεν έφταιγε μόνο η εμφάνισή της. Κάτι δεν πήγαινε καλά με την ατμόσφαιρα στο σπίτι.

«Καταλαβαίνω...» είπε η γριά σκύβοντας το κεφάλι. «Αχ, έτσι είναι όταν γερνάς. Γίνεσαι άσχημος, φοβερός, απλησίαστος. Όλοι σε φοβούνται, σε παρατάνε, σε ξεχνούν. Μοιάζεις με τέρας στα μάτια τους, κάτι επικίνδυνο, κάτι σατανικό. Αχ, αν ήξερες πώς είναι!...»

Διέκρινε ένα παράπονο στη φωνή της. Του φάνηκε επίσης πως η φωνή είχε μαλακώσει κάπως. Δεν ήταν πια τόσο τραχιά και βραχνή όπως στην αρχή. Μήπως τελικά την είχε παρεξηγήσει; Αλλά... αλλά το κορίτσι; Τι μπέρδεμα κι αυτό.

«Πόσοι πέρασαν από το σπιτικό μου και πόσοι έφυγαν...» συνέχισε η γριά με τον ίδιο τόνο. «Η ασχήμια μου τους έδιωξε όλους. Ξέρεις, ήμουν κι εγώ όμορφη κάποτε. Μα πάνε αυτοί οι καιροί. Τουλάχιστον τώρα είναι τα παιδιά μου όμορφα. Τα παιδιά μου. Οι κόρες μου. Είναι οι ομορφότερες κόρες αυτού του κόσμου!»

Ενώ τα έλεγε αυτά, έριχνε ματιές προς το μεγάλο, σκοτεινό καθρέφτη στον αριστερό τοίχο. Έμεινε για λίγο αμίλητη και στη συνέχεια στράφηκε προς τον Λουκά που προσπαθούσε να αποφασίσει τι έπρεπε να κάνει. Να φύγει, ή να μείνει και να ζητήσει τη βοήθεια της γριάς.

«Αλλά άσε τις κόρες μου να κάνουν τη δουλειά τους», είπε ζυγίζοντας το αγόρι με το βλέμμα της. «Μίλησε μου για σένα. Πώς σε λένε;»

«Λου... Λουκά...» απάντησε ξεροβήχοντας.

«Α, μάλιστα. Ωραίο όνομα. Και δεν μου λες, Λουκά; Τι σου συμβαίνει και τριγυρνάς μόνος έξω, στο κρύο και το χιόνι; Τα παιδιά δεν βγαίνουν από το σπίτι κάτι ώρες σαν κι αυτές γιατί πολλά μπορεί να συμβούν, έτσι δεν είναι χρυσό μου; Μήπως έχεις χαθεί;»

Ο Λουκάς μίλησε κομπιάζοντας:

«Όχι. Δηλαδή, ναι. Θέλω να πω...»

«Ηρέμησε χρυσό μου. Ηρέμησε και πες μου τι συμβαίνει».

«Να, ε... έχω χάσει την αδελφή μου... όχι, όχι ακριβώς, δηλαδή θέλω να πω... την έχω αφήσει λίγο πιο πίσω για να... για να της φέρω βοήθεια».

«Βοήθεια, είπες; Γιατί, τι έπαθε η αδελφή σου, χρυσό μου;»

«Έχει χτυπήσει το πόδι της και δεν μπορεί να περπατήσει».

«Και την άφησες μόνη της;»

«Όχι, είναι... είναι κι ένας φίλος μαζί της. Αλλά... αλλά έχει χτυπήσει κι αυτός, οπότε...»

«Τι φίλος είναι αυτός, χρυσό μου;»

«Ένας... ένας θαυματουργός».

«Α, μπα; Είναι πράγματι θαυματουργός ή τσαρλατάνος;» Η γριά τον έβαλε σε σκέψεις.

«Όχι, όχι, είναι όντως θαυματουργός. Μας έσωσε από έναν μεγάλο κίνδυνο. Να, αυτό το φανάρι είναι δικό του», είπε δείχνοντας το φανάρι.

«Δικό του; Κρατάς το κερί ενός θαυματουργού;» ρώτησε φανερά ενθουσιασμένη η γριά και για μια στιγμή ο Λουκάς σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να της είχε μιλήσει για αυτό. «Δεν είναι καλό να παίρνεις ξένα πράγματα, δεν το ξέρεις; Ειδικά τα κεριά των θαυματουργών. Γνωρίζεις σε τι μπελάδες μπορεί να σε βάλει αυτό εδώ το πράγμα; Άσε που μπορεί να σε κατηγορήσουν ότι το έκλεψες».

«Το πήρα μαζί μου για να βλέπω στο δρόμο», αποκρίθηκε ο Λουκάς νιώθοντας ενοχή. «Δεν... δεν το θέλω για τον εαυτό μου».

«Σωστά, χρυσό μου, σωστά», είπε η γριά κοιτάζοντας τον Λουκά άπληστα. «Κι έτσι έφτασες εδώ, κοντά μου».

«Με συγχωρείτε που μπήκα στο σπίτι σας ακάλεστος, όμως...»

«Ακάλεστος; Όχι χρυσό μου. Κάθε άλλο παρά ακάλεστος ήρθες. Μπορείς να μείνεις εδώ όσον καιρό θες».

«Μα, όχι, δεν καταλάβατε. Δεν ήρθα για να μείνω, αλλά για να

ζητήσω βοήθεια. Πρέπει να γυρίσω το συντομότερο στην αδελφή μου».

«Ναι, ναι, θα πας στην αδελφή σου, θα πας. Όμως πρώτα δεν πρέπει να φας κάτι;»

«Ευχαριστώ, αλλά καλύτερα όχι. Είναι κάπου έξω στο κρύο».

«Έχω ζεστή σουπίτσα. Και σοκολάτα αν λαχταράς. Πεινάς, καλό μου παιδί, πεινάς και κρυώνεις. Έλα να κάτσεις κοντά στη φωτιά».

Ήταν αλήθεια πως ο Λουκάς πεινούσε και κρύωνε. Και θα ήθελε πάρα πολύ εκείνη τη στιγμή να του προσφερόταν ένα πιάτο φαΐ και μια ζεστή κουβέρτα να ρίξει στην πλάτη του. Η προσφορά της γριάς ήταν δελεαστική και ίσως να υπέκυπτε, αν δεν είχε να νοιαστεί για την αδελφή του και τον Τόμας.

«Όχι, ευχαριστώ, μα όπως σας είπα, πρέπει να...»

«Ξέρω, ξέρω», είπε εκείνη και συνέχισε ακάθεκτη. «Μα θα ήταν καλύτερα για σένα να ξεκουραστείς. Είσαι άρρωστος και χρειάζεσαι φροντίδα να βρεις πάλι τις δυνάμεις σου. Θα πέσεις χάρω έτσι και βγεις ξανά έξω στο κρύο. Άκου με κι εμένα που σου λέω».

«Το μόνο που ζητώ από εσάς είναι να με βοηθήσετε να βρούμε την αδελφή μου και τον φίλο μας», είπε ο Λουκάς έχοντας χάσει την υπομονή του. «Εκείνοι χρειάζονται πιο πολύ από εμένα φαγητό, ζεστασιά και ξεκούραση. Αυτό ζητώ μόνο από σας, διαφορετικά... θα φύγω».

Η γριά έμεινε για λίγο σιωπηλή και η σιωπή της ανησύχνησε περισσότερο τον Λουκά, ο οποίος φοβόταν μήπως την είχε προσβάλει με τα λόγια του.

«Καλά, λοιπόν», απάντησε τελικά η γριά. «Αν νομίζεις ότι μπορείς να περπατήσεις, θα πάμε να τους βρούμε. Περίμενε να ρίξω κάτι επάνω μου και φεύγουμε. Εντάξει, χρυσό μου;»

Ο Λουκάς κατένευσε. Επιτέλους είχε καταφέρει να βρει βοήθεια. Τουλάχιστον αυτό ήθελε να πιστεύει.

«Θα πάμε οι δυο μας;» ρώτησε.

«Τι εννοείς;»

«Δεν μένει κανείς άλλος σ' αυτό το σπίτι, σωστά; Εκτός από εσάς και το... και το κορίτσι».

«Ω, μένει», απάντησε η γριά με ένα περήφανο χαμόγελο. «Μένει ο αγαπημένος μου. Όμως τώρα κοιμάται. Κοιμάται και ονειρεύεται. Μα θα ξυπνήσει, χρυσό μου. Θα ξυπνήσει, σύντομα, πολύ σύντομα».

Ο Λουκάς δεν μπορούσε να καταλάβει προς τι όλη εκείνη η χαρά. Ήθελε να ρωτήσει τη γριά για τον «αγαπημένο» της, μα δεν του δόθηκε ευκαιρία. Η γριά ξαναμίλησε:

«Λοιπόν, εσύ περίμενε με εδώ σαν καλό αγόρι που είσαι. Πάω να ντυθώ, δεν θα αργήσω. Κάτσε λιγάκι στη φωτιά να ζεσταθείς και θα πάμε να βρούμε την αδελφή σου».

Και λέγοντας αυτά, γύρισε την πλάτη και κατευθύνθηκε προς το σκοτεινό διάδρομο από όπου είχε κάνει την εμφάνιση της.

Ο Καθρέφτης

Τι κάνω τώρα... Θεέ μου, τι κάνω τώρα;

Ίσως αυτή να ήταν η πιο δύσκολη στιγμή της ζωής του Λουκά. Έπρεπε να πάρει μια απόφαση και μάλιστα σύντομα. Να έφευγε ή να έμενε; Η παράξενη γριά του είχε φερθεί με καλοσύνη, όμως μέσα του πίστευε πως όλη αυτή η ευγένεια ήταν εικονική και πως κάτι άλλο ήθελε από το αγόρι, όχι να το φροντίσει, ούτε και να το βοηθήσει να βρει τους φίλους του. Τώρα που έλειπε, ήταν μια καλή ευκαιρία να ανοίξει την πόρτα και να φύγει από το περίεργο σπίτι. *Μα θα κατάφερνε να βρειμόνος του τη Φωτεινή και τον Τό-*

μας; Η γριά είχε δίκιο όταν του είπε πως ήταν άρρωστος· και άραγε πόσο μακριά θα έφτανε αν έφευγε; Και το κορίτσι; Γιατί τα μάτια και τα χέρια του ήταν δεμένα; Μήπως ήταν αιχμάλωτο της γριάς, και αν ναι, τότε γιατί δεν το είχε κλειδαμπαρωμένο σε κάποιο υπόγειο; Μήπως και ο Λουκάς θα κατέλνγε φυλακισμένος;

Μήπως... μήπως... μήπως...

Δεν έπρεπε να φύγω από την αδελφή μου... Τι το 'θελα να πάω να ψάξω στα χαμένα...Κι αυτό το μέρος; Γιατί μπήκα ανάθεμά με;

Εκμεταλλευόμενος την προσωρινή απουσία της γριάς, ο Λουκάς έριξε μια ματιά στο χώρο. Ακόμα δεν μπορούσε να καταλάβει πώς γινόταν να βλέπει ολοκάθαρα την αίθουσα, ενώ στην αρχή έβλεπε μοναχά σκοτάδι. Τι να είχε μεσολαβήσει; Η μυρωδιά πάντως παρέμενε η ίδια και πλέον, έπειτα από την ένταση με την ιδιοκτήτρια του σπιτιού, του προκαλούσε αναγούλα. Και ενώ η γριά έλειπε από κοντά του, αισθανόταν πως κάποιος τον παρακολουθούσε επίμονα, λες και υπήρχαν μάτια σε κάθε γωνιά, τοίχο, ακόμα και στο πάτωμα.

Το βλέμμα του έπεσε σε ένα αντικείμενο που ήταν ίσως το πιο εντυπωσιακό και συνάμα το πιο αταίριαστο που υπήρχε εκεί. Ένα σπαθί! Χωμένη μες στη χρυσή της θήκη, η μακριά σπάθα ακουμπούσε στον τοίχο, λες και κάποιος την είχε αφήσει εκεί προσωρινά. *Αλλά τι δουλειά είχε ένα σπαθί στο σπίτι μιας ηλικιωμένης, και μάλιστα εκτεθειμένο;*

Δεν άντεξε στον πειρασμό και πήγε να το αγγίξει. Ένα τέτοιο σπαθί είχε ευχηθεί από τον Τόμας, μα το ξωτικό τού είχε δώσει ένα ψεύτικο. Αυτό όμως ήταν ακριβώς το σπαθί των ονείρων του.

Στην αρχή δίστασε να το πιάσει –όπως και να 'χε ήταν ένα ξένο αντικείμενο– μα τελικά το χέρι του αγκάλιασε τη μεταλλική λαβή. Τι φοβερό συναίσθημα! Δεν είχε πιάσει ποτέ του σπαθί και τώρα ένιωθε δέος. Είχε σχεδόν ξεχάσει το φόβο που του είχε προκαλέσει το άγνωστο σπίτι και η μυστήρια κυρά του.

Ίσως τελικά και να το ξεθηκάρωνε, αν εκείνη τη στιγμή δεν έβλεπε τον ολόσωμο καθρέφτη στο πλάι όπου αντικατοπτριζόταν το είδωλό του. Έφερε το σπαθί πιο κοντά στο σώμα του και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Πόσο ωραίος έδειχνε τώρα, πόσο ηρωικός. Θαρρείς και όλη η κούραση είχε χαθεί από το πρόσωπό του και τα μάτια του έλαμπαν με αυτοπεποίθηση. Ο καθρέφτης δεν έδειχνε ένα λεπτό και αδύναμο αγόρι, φοβισμένο και ανήσυχο, αλλά έναν ψηλό και ρωμαλέο νεαρό, έτοιμο να κατακτήσει τον κόσμο με το λαμπερό σπαθί του.

Είμαι στ' αλήθεια εγώ; αναρωτήθηκε ο Λουκάς αντικρίζοντας το παραλλαγμένο είδωλό του. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε νιώσει καλά με τον εαυτό του. Απεχθανόταν τους καθρέφτες γιατί ήξερε πως πάντα θα έβλεπε εκείνο το ισχνό και άκεφο πρόσωπο και το αδύνατο, άχαρο σώμα. Μα τώρα φαινόταν αλλιώς, φαινόταν όπως ήθελε να είναι.

«Ναι, Λουκά», απάντησε ξαφνικά το είδωλο. «Εσύ είσαι».

Ο Λουκάς πάγωσε. Με φρίκη έβλεπε τον εαυτό του στον καθρέφτη να του μιλά. Δεν μπορεί να ήταν εκείνος! Ο καθρέφτης δεν απεικόνιζε το πανικόβλητο πρόσωπο με τα γουρλωμένα μάτια. Αντιθέτως έδειχνε έναν Λουκά ατάραχο με πονηρό χαμόγελο και βλέμμα έτοιμο να εκτοξεύσει σπίθες.

«Αυτή είναι η εικόνα που εγώ έχω για εσένα, Λουκά. Οι άλλοι δεν μπορούν να δουν τη δύναμή σου, όμως εγώ μπορώ, για αυτό και σου τη φανερώνω. Μπορώ επίσης να σου φανερώσω κι άλλα πολλά. Πράγματα που επιθυμείς να δεις. Πράγματα που οι άλλοι δεν θα σε αφήσουν να δεις».

Αν μπορούσε εκείνη τη στιγμή ο Λουκάς να απομακρυνθεί από τον καθρέφτη, θα το έκανε. Τα πόδια του έτρεμαν, τα μάτια του πάλευαν να αντισταθούν, ενώ ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπο του. Όμως το είδωλό του παρέμενε ατάραχο.

«Έλα, μη διστάζεις. Είσαι γενναίο παιδί εσύ, το ξέρω, το βλέ-

πω. Κοίταξε με στα μάτια και θα δεις όλα όσα αποζητάς. Το μέρος όπου βρίσκεται η αδελφή σου. Το δρόμο για το σπίτι. Τις χαμένες σου αναμνήσεις. Ναι, Λουκά. εγώ είμαι εκείνος που θα ρίξει φως στο σκοτάδι του μυαλού σου. Κοίταξε με... Κοίταξε με...»

Ανήμπορος πια να αντιδράσει, ο Λουκάς υπέκυψε στη δύναμη του καθρέφτη και κοίταξε το είδωλο στα μάτια. Όμως δεν είδε αυτά που το γυάλινο αγόρι του έταξε. Αυτά που είδε δεν του άρεσαν καθόλου.

Το γυάλινο βλέμμα τον μετέφερε κάπου μακριά από εκείνο το σπίτι, σε ένα γνώριμο μέρος. Βρισκόταν στον ψηλό λόφο της Κάντελαϊτ, έξω από το σπίτι της Μάγισσας Μπεφάνα, εκεί όπου νωρίτερα, μαζί με τον Τόμας και τη Φωτεινή χάζευαν τη θέα της πόλης. Μα τώρα η πόλη ήταν διαφορετική. Τα σπίτια γκρεμισμένα και έρημα. Οι δρόμοι άδειοι, πνιγμένοι στη λάσπη, αντί να είναι στρωμένοι με χιόνι. Κανένα φως δεν έλαμπε, καμία δεντρολαμπίτσα δεν πετούσε. Ένα παχύ σκοτάδι είχε πλακώσει την πόλη, ενώ ο ουρανός από πάνω της απλωνόταν κόκκινος, ματωμένος, φλογισμένος, λες και τα σύννεφα είχαν πιάσει φωτιά. Χιόνι έπεφτε από ψηλά, μόνο που δεν ήταν χιόνι. Ήταν τέφρα που έπεφτε σε χιλιάδες μικρά κομμάτια για να θάψει σιγά-σιγά την πόλη που κάποτε έφερε το όνομα Κάντελαϊτ, η Πόλη των Χαμένων Ευχών.

Εκεί βρισκόταν ο Λουκάς. Μόνος, χωρίς κανέναν, ούτε φίλο ούτε συγγενή, να παρακολουθεί την κατεστραμμένη πόλη. Το αποτρόπαιο θέαμα τού προκαλούσε πόνο και θλίψη, σαν να ήταν η πατρίδα του αυτή που καταστράφηκε. Κάτι μέσα στο μυαλό του τού έλεγε πως δεν έπρεπε να αισθάνεται έτσι. Του θύμιζε πως από τότε που πάτησε το πόδι του στην Κάντελαϊτ, ήθελε να φύγει, να βρει την αληθινή του πατρίδα. Δεν πίστευε σε εκείνο το μέρος, δεν το θεωρούσε αληθινό. Και τώρα, να το, ρημαγμένο, σχεδόν αφανισμένο μπροστά στα μάτια του.

«Πολύ καλύτερα έτσι, δεν συμφωνείς;» άκουσε μια φωνή από

κοντά του. «Τώρα αυτή η πόλη φαίνεται αληθινή, αντίθετα με πριν που έζεχνε από το ψέμα. Το ξέρουμε καλά και οι δυο μας πως δεν υπάρχουν πόλεις δίχως δυστυχία, στεναχώρια, φτώχεια και εξαθλίωση. Ξέρουμε επίσης πως δεν υπάρχουν χώρες μαγικές σαν την ονειροφантаσία ενός αφελούς μικρού παιδιού που αργεί να ωριμάσει. Όχι Λουκά, το ξέρεις καλύτερα από εμένα πως δεν υπάρχει Νοέλα, όπου οι πάντες ζουν ευτυχισμένοι εξυμνώντας αιώνια τα Χριστούγεννα, οτιδήποτε κι αν σημαίνει η λέξη αυτή για τον καθένα τους.

»Όμως μπορεί να υπάρξει, Λουκά. Μαζί μπορούμε να τη δημιουργήσουμε. Καταστρέφοντας τον παλιό κόσμο, θα χτίσουμε έναν καινούργιο. Έναν κόσμο αληθινό, σύγχρονο και προοδευτικό, έναν κόσμο με μέλλον, αλλά χωρίς παρελθόν, σαν... σαν εσένα Λουκά. Ναι, σαν εσένα. Ένα αγόρι με λαμπρό μέλλον, αλλά με σκοτεινό παρελθόν. Τι τις χρειάζεται κανείς τις αναμνήσεις του εάν μόνο θλίψη του προκαλούν; Κι εσύ ξέρεις από θλίψη, Λουκά».

«Γιατί μου τα δείχνεις όλα αυτά; Τι ζητάς;»

«Τίποτα περισσότερο από αυτό που μπορείς να μου προσφέρεις. Θέλω απλώς να πιστέψεις σε εμένα».

«Και ποιος είσαι εσύ για να πιστέψω σε εσένα;»

Για λίγο δεν πήρε απάντηση. Κοίταξε πέρα-δώθε μήπως και έβρισκε κάποιον εκεί κοντά. Όχι πολύ μακριά του ακούστηκε ένας ήχος σαν αυτόν που βγάζουν τα παλιά ρολόγια όταν οι δείκτες φτάνουν στο δώδεκα. Γύρισε να κοιτάξει και τι να δει; Λίγο πιο πέρα στεκόταν... ο εαυτός του. Ήταν γυάλινος και γκρίζος, λες και το είδωλό του (αυτό που φάνταζε τόσο ωραίο και δυνατό) είχε βρει τρόπο να ξεφύγει από τον καθρέφτη και να τον ακολουθήσει ως εκεί. Στο ένα χέρι κρατούσε το ξίφος, που τώρα ήταν γυμνό και ματωμένο, και στο άλλο το φανάρι, με ένα μαύρο, λιωμένο κερί.

Αλλά δεν ήταν μόνος. Πίσω του σέρνονταν ψηλόλιγνες σκιές που θύμιζαν στο αγόρι τον απαίσιο δαίμονα που τους είχε καταδιώξει.

Τότε ο γκριζος Λουκάς ρώτησε:

«Εσύ ποιον βλέπεις μπροστά σου;»

«Βλέπω... τον... τον εαυτό μου».

«Ακριβώς Λουκά. Αυτό θέλω από εσένα να καταλάβεις. Πως εσύ κι εγώ είμαστε ένα».

Ο γκριζος Λουκάς χαμογέλασε. Στο βλέμμα του διακρινόταν η μοχθηρία. Άφησε το φανάρι με το σβησμένο κερί να πέσει στο λασπωμένο έδαφος και στη συνέχεια περπάτησε προς το αγόρι. Στάθηκε μπροστά του προσφέροντάς του το χέρι.

«Έλα λοιπόν. Πάμε να περπατήσουμε μαζί... στον κόσμο που θα φτιάξουμε από τις στάχτες του παλιού».

Ο Λουκάς δεν ανταπέδωσε. Φοβόταν να αντικρίσει τον παραλλαγμένο εαυτό του στα μάτια. Αλλά δεν είχε πού αλλού να κοιτάξει. Όπου κι αν έστρεφε το βλέμμα του θα έβλεπε μοναχά καταστροφή. Εκτός...

Το κερί του Τόμας έκαιγε ακόμα στο φανάρι που κρατούσε. Υποτίθεται πως πραγματοποιούσε ευχές, αλλά μόνο όταν βρισκόταν στα χέρια ενός θαυματουργού. Μα ο Λουκάς δεν ήταν θαυματουργός. Ήταν ένα απλό αγόρι, χαμένο σε έναν παράξενο κόσμο. Και το κερί δεν ήταν τίποτε άλλο από μια μοναχική αδύναμη φλόγα σε μια πόλη που την είχε πνίξει το σκοτάδι.

«Τι συμβαίνει Λουκά; Δεν δέχεσαι την προσφορά μου;»

Ο Λουκάς δεν του έδωσε σημασία. Το βλέμμα του ήταν χαμένο στη φλόγα του κεριού. Η μικρή τρεμουλιαστή φλόγα έμοιαζε να είναι το μοναδικό πράγμα που είχε μείνει ζωντανό από εκείνον τον κόσμο.

«Σου μιλάω Λουκά! Γιατί δεν με ακούς; Γιατί δεν με κοιτάς;»

Μα όσο κι αν φώναζε το είδωλο, ο Λουκάς δεν άκουγε. Κοιτούσε τη φλόγα και ένιωθε μια πρωτόγνωρη γαλήνη. Μια γαλήνη που όμως δεν θα κρατούσε για πολύ, σαν όλες τις ευχάριστες στιγμές που ζούνε οι άνθρωποι.

Και τότε ένωσε ένα χέρι να τον γραπώνει και να τον τραβά με δύναμη προς τα πίσω.

Το κατεστραμμένο τοπίο χάθηκε και ο Λουκάς βρέθηκε και πάλι στο σπίτι της γριάς. Το χέρι που τον είχε γραπώσει ήταν το δικό της. Το κεφάλι της έσκυβε πάνω από το δικό του και το βρομερό της χνώτο ξεχύθηκε μόλις άνοιξε το στόμα για να μιλήσει.

«Βρε, βρε, το πιάσαμε το πουλάκι», είπε αρπάζοντας το ξίφος από το χέρι του. «Σου αρέσει να παίζεις με σπαθάκια, ε; Δεν σου έχουν πει πως είναι επικίνδυνο;»

Η καρδιά του Λουκά χτυπούσε τόσο δυνατά που νόμιζε πως θα έσπαγε. Η γριά πέταξε το σπαθί στην άκρη και άρπαξε το αγόρι από τον καρπό. Τα χέρια της τον έσφιγγαν σαν τανάλλες.

«Ξέρεις πόσα αγοράκια ήθελαν να παίξουν με τούτο το σπαθί; Πολλά! Για αυτό και εγώ το αφήνω έξω αντί να το 'χω κρυμμένο. Όμως κανένα αγοράκι δεν ξέρει να το χρησιμοποιεί όταν η «γιαγιούλα» το πιάσει στα χεράκια της –καλή ώρα εσύ. Και ξέρεις γιατί δεν μπορούν; Γιατί τα σπαθιά είναι για τους άντρες, όχι για τα κουτσούβελα».

Ο Λουκάς πάλευε να ελευθερωθεί, μα δεν γινόταν τίποτα. Τα χέρια της γριάς ήταν αφύσικα δυνατά. Και όσο της αντιστεκόταν τόσο εκείνη τον έσφιγγε. Από τον πόνο, το φανάρι του Τόμας έπεσε από το χέρι του και κύλησε στο δάπεδο.

«Τι έκανες όσο έλειπα, χρυσό μου; Μιλούσες με τον αγαπημένο μου; Τι σου έλεγε, για πες μου».

«Άσε με να φύγω!» φώναξε ο Λουκάς. «Άσε με!»

«Να πας πού;» ειρωνεύτηκε η γριά. «Α, ναι, στην αδελφή σου. Πολύ αργά για εκείνη. Θα την έχουν φάει οι λύκοι τώρα».

«Όχι», κλαψούρισε ο Λουκάς.

«Να φρόντιζες να μην την εγκατέλειπες. Δικό σου είναι το κρί-

μα. Αντί να μείνεις και να την προστατέψεις, πήρες τους δρόμους. Και να πού βρέθηκαν κι εσύ. Εκεί που βρέθηκαν και τα άλλα ανόητα παιδάκια που τριγύριζαν μοναχά τους μακριά από τα τζάκια τους: στο σπίτι της κυρα-Βλογιάς. Ναι χρυσό μου, στο σπίτι μου».

Όλα είχαν πάει κατά διαόλου. Ο Λουκάς ξεγελάστηκε και βρέθηκε κι αυτός θύμα της Βλογιάς (η οποία, όπως αποδείχτηκε, μόνος θρύλος δεν ήταν). Δίχως να το καταλάβει, είχε χάσει τη δύναμή του· την είχε απορροφήσει ο μαγεμένος καθρέφτης. Τώρα πια, στα χέρια της τερατώδους γριάς, κάθε αντίσταση έμοιαζε μάταιη. Πάνω στην απόγνωση του αποπειράθηκε να τη χτυπήσει, μα το μόνο που κατάφερε ήταν να την εξοργίσει.

«Τολμάς και σηκώνεις χέρι πάνω μου;» φώναξε ρίχνοντάς του μια ανάποδη και αφήνοντάς τον να σωριαστεί στο δάπεδο. Ο Λουκάς κυλίστηκε στη σκόνη, γογγύζοντας από τον πόνο. Η γριά τον άφησε να γυρίσει ανάσκελα κι έπειτα τον πάτησε στο στήθος με την ποδάρη της. «Θα σε λιώσω σαν σκουλήκι! Θα σου σπάσω τα κόκαλα και θα τα κρεμάσω έξω από την πόρτα μου!»

«Περίμενε», διέταξε ο καθρέφτης. «Δεν έχω τελειώσει μαζί του». Η Βλογιά άκουσε τον καθρέφτη παραξενεμένη. «Το αγόρι διαθέτει ακόμα δύναμη μέσα του. Χρειάζομαι όση του έχει απομένει. Σύντομα θα ελευθερωθώ από τούτο το γυαλί και θα κυκλοφορήσω και πάλι ισχυρός, όπως ήμουν κάποτε. Φέρ' τον μπροστά μου».

«Μα πώς;» ρώτησε η γριά δουλικά, σαν να φοβόταν τον καθρέφτη. «Πώς συμβαίνει αυτό, αγαπημένε; Τον είχες τόσο ώρα κάτω από το βλέμμα σου. Το σώμα του είναι ανίκανο να κάνει το παραμικρό, κοίταξε τον».

«Κι όμως. Το πνεύμα του είναι πιο ισχυρό από ό,τι το σώμα του. Είναι Άνθρωπος. Εάν αποκτήσω το πνεύμα αυτού του παιδιού δεν θα χρειαστώ τίποτε άλλο για να επιστρέψω στον κόσμο με την πραγματική μου δύναμη. Και αυτό θα γίνει απόψε, για αυτό μην

καθυστερείς, φέρ' τον μπροστά μου, τώρα».

«Όπως επιθυμείς, αγαπημένε», είπε η γριά και σήκωσε τον Λουκά. Μα πριν τον σύρει στον καθρέφτη, κοίταξε παρακλητικά τον *αγαπημένο* της: «Πρώτα όμως θέλω να σου ζητήσω κάτι. Εάν υπάρχει ακόμα δύναμη μέσα του, άφησε με να του πάρω κι εγώ λιγάκι. Τη χρειάζομαι».

«Εσύ; Για ποιο λόγο;»

«Δεν μου έχει απομείνει ενέργεια για άλλα ξόρκια. Χάρισα όλη μου τη μαγεία στις κόρες μας, όπως μου ζήτησες, ώστε να προετοιμάσουν τον ερχομό σου. Δίχως τη μαγεία μου δεν θα μπορέσω να σε ελευθερώσω από τον καθρέφτη, γι' αυτό άφησε με να του κλέψω λίγη από τη δύναμή του».

«Σωστά. Πάρε λοιπόν όση δύναμη χρειάζεσαι, μα βιάσου. Δεν αντέχω άλλο αυτή τη φυλακή».

«Μάλιστα, αγαπημένε μου. Θα κάνω όσο πιο γρήγορα γίνεται», είπε και τράβηξε τον Λουκά από το κεφάλι, αναγκάζοντάς τον να την κοιτάξει στα μάτια. «Το μόνο που χρειάζομαι είναι λίγες αναμνήσεις...»

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένας θόρυβος που ξάφνιασε τη γριά και την έκανε να στρέψει αλλού το βλέμμα της. Ένα από τα παράθυρα είχε ανοίξει διάπλατα, φέρνοντας στο σπίτι άνεμο και χιονονιφάδες.

«Τι συμβαίνει;» είπε η γριά αναστατωμένη, καθώς το ξαφνικό άνοιγμα του παραθύρου και η εισβολή του ανέμου της φάνηκαν κακό σημάδι.

«Κάνε γρήγορα!» πρόσταξε ο καθρέφτης. «Γρήγορα!»

Και τότε η γριά στράφηκε πάλι στον Λουκά και κοίταξε μέσα στα μάτια του. Ο Λουκάς αναγνώρισε το βλέμμα της. Ήταν το ίδιο βλέμμα με εκείνης της γυναίκας στην Κάντελαϊτ που ισχυριζόταν ότι ήταν η Πριγκίπισσα Πρωτοχρονιά. Ένα βλέμμα τόσο διαπεραστικό που μπορούσε να φτάσει μέχρι τα πιο σκοτεινά βάθη του μυα-

λού και της ψυχής του, εκεί που κανείς δεν μπορούσε να δει, ούτε καν ο ίδιος.

Με έναν αφόρητο πόνο στο κεφάλι, που τον έκανε να ουρλιάξει, ο Λουκάς είδε εικόνες από τη ζωή του. Ήταν όλα όσα είχε ξεχάσει όταν ήρθε στη Νοέλα, αυτά που με τόση επιμονή ήθελε να ξαναβρεί. Τώρα τα έβλεπε να περνούν βιαστικά μπροστά από τα μάτια του, καθώς η δαιμονική γριά προσπαθούσε να του τα κλέψει.

Είδε μια πόλη, γκρίζα και άχαρη με ψηλές πολυκατοικίες, βρόμικα πεζοδρόμια και δρόμους γεμάτους αυτοκίνητα. Ήταν η πόλη του, αυτή που μικροί και μεγάλοι αποκαλούσαν «Τσιμεντούπολη».

Είδε ένα ογκώδες κτήριο, με φαρδύ προαύλιο, περιφραγμένο με ψηλά κάγκελα που το έκαναν να μοιάζει με φυλακή. Ήταν το σχολείο του, το Γυμνάσιο με τους αυστηρούς καθηγητές και τους ενοχλητικούς συμμαθητές.

Είδε μια παλιά εφταόροφη πολυκατοικία και μέσα σε αυτήν ένα στενάχωρο διαμέρισμα με φθαρμένους τοίχους και μικρά δωμάτια. Ήταν το σπίτι του, το μέρος όπου ζούσε με τους δικούς του από τότε που γεννήθηκε.

Είδε έναν νεαρό γύρω στα δεκαπέντε, άκεφο και σιωπηλό, να κάθεται στα σκαλοπάτια μιας άλλης πολυκατοικίας και να καπνίζει μαζί με τρεις συνομήλικούς του. Ήταν ο Λάμπρος, ο μεγάλος αδελφός του· η ματιά του γεμάτη οργή.

Έπειτα είδε τη μητέρα του, μελαγχολική και αγχωμένη όπως πάντα. Δεν ήταν στο σπίτι, αλλά στη δουλειά, στο τεράστιο παιχνιδάδικο όπου δεκάδες υπάλληλοι έτρεχαν σαν παλαβοί να εξυπηρετήσουν τους απαιτητικούς πελάτες.

Είδε κι άλλα πρόσωπα, μερικά περισσότερο και μερικά λιγότερο αγαπημένα, όλα σε εικόνες που διαδέχονταν η μία την άλλη με βιασύνη. Μέσα σε αυτή ήταν και η Φωτεινή, ντυμένη αγγελάκι στη χριστουγεννιάτικη παράσταση του σχολείου. Ο Θανάσης, ο ξάδελφος με το αποβλακωμένο βλέμμα που του είχαν αφήσει οι αμέ-

τρητες ώρες που ξόδευε παίζοντας ηλεκτρονικά παιχνίδια, καθώς επίσης και η ξαδέλφη Χριστίνα με το πλατύ χαζοχαρούμενο χαμόγελο που είχε πάρει από τη μητέρα της, τη θεία Εύη. Είδε κι άλλους, γιαγιάδες, παππούδες, θείους, θείες, φίλους και γνωστούς, ώσπου τελικά είδε αυτό που προτιμούσε να μην το είχε δει ποτέ και που στο παρελθόν είχε ευχηθεί να χανόταν μια για πάντα από το μυαλό του: είδε το μνήμα του πατέρα του. Ένα μικρό καντήλι έκαιγε πλάι στη φωτογραφία του, μια φωτογραφία που τον έδειχνε γελαστό, έτσι όπως ο Λουκάς τον θυμόταν.

Αισθάνθηκε έναν πανίσχυρο πόνο μέσα στο κεφάλι και απότομα η παρέλαση των εικόνων σταμάτησε. Ένωσε το κορμί του να βαρβαίνει και να πέφτει στο πάτωμα. Άκουσε τη γριά να φωνάζει αναστατωμένη.

«Τι θέλει αυτό το παλιόπραμα; Πώς μπήκε μέσα;»

Μισότυφλος ο Λουκάς είδε τη γριά –μια θεοσκότεινη φιγούρα– να προσπαθεί να πιάσει κάτι που πετούσε γύρω της. Ήταν ένα μικρό, θαμπό φως που άλλαζε χρώματα στη στιγμή. Η δεντρολαμπίτσα!

«Φύγε από το σπίτι μου γρουσουζικο πλάσμα!» φώναξε η γριά.

«Μην ασχολείσαι με αυτό», είπε επίμονα ο καθρέφτης. «Φέρε μου το αγόρι επιτέλους!»

Το έδαφος άρχισε να δονείται και το σπίτι έτριξε ολόκληρο. Το πρώτο πράγμα που θα σκεφτόταν κανείς ήταν ο σεισμός. Όμως η γριά ήξερε τι ήταν όλες αυτές οι δονήσεις, που σταμάτησαν όταν η πόρτα άρχισε να βροντά με δύναμη.

«Άνοιξε μέγαιρα!» διέταξε μια βαριά φωνή. «Ξέρω τι κρύβεις. Άφησε τα παιδιά να φύγουν, αλλιώς θα σου γδάρω το τομάρι!»

«Ο Γίγαντας...» είπε η γριά πάνω στη σύγχυση της. «Πώς μας βρήκε εδώ πάνω; Πώς μας βρήκε; Εσύ τον έφερες παλιόπαιδο!» φώναξε δείχνοντας τον Λουκά. «Εσύ!»

Ο Λουκάς βρισκόταν σε πρωτόγνωρη κατάσταση. Ο κόσμος είχε μετατραπεί σε μια θάλασσα πόνου. Τα πάντα γυρνούσαν πάνω-

κάτω καθώς πάλευε να σηκωθεί, ενώ στα αυτιά του αντηχούσαν κραυγές σε μια φριχτή παραφωνία. Όλοι φώναζαν, η γριά, ο καθρέφτης, ο Γίγαντας, ακόμα και το αιχμάλωτο κορίτσι που είχε ζαρώσει στην άκρη του δωματίου, εκλιπαρώντας τη Βλογιά να σταματήσει να βασανίζει τον Λουκά.

Κύλησε μπρούμυτα και προσπάθησε να σηκωθεί. Κάτι έπεσε από την τσέπη του μπουφάν του. Ήταν η πέτρα που είχε πάρει από την Κάντελνιτ, το ενθύμιο της Πλατείας των Πατέρων. Μαζί με αυτήν έπεσε και η φωτογραφία που είχαν βγάλει μπροστά στο μεγάλο Έλατο. Όταν την είχε πρωτοδεί του φαινόταν θολή και γκριζα, όμως τώρα... Όλα ήταν ζωντανά, τα πρόσωπα, ο φόντος, καθετί που είχε απαθανατιστεί σε εκείνη τη μικρή φωτογραφία.

Τώρα, έτσι όπως τους έβλεπε και τους τέσσερις να τον κοιτάζουν, ήθελε να ζητήσει από όλους συγγνώμη. Από τον Τόμας, που του είχε πάρει το θαυματουργικό κερί. Από τον Τόμι, το κουτάβι, που δεν κατάφερε να το βρει, εγκαταλείποντάς το στην πόλη. Μα πιο πολύ ήθελε να ζητήσει συγγνώμη από τη Φωτεινή που την είχε αφήσει να περιμένει. Για οτιδήποτε θα πάθαιναν όλοι τους εκείνο το βράδυ, και πιο πολύ από όλους η αδελφή του, αυτός είχε την ευθύνη.

Γύρω του επικρατούσε πανικός. Η πόρτα βροντούσε, το σπίτι ταρακουνιόταν, ο καθρέφτης φώναζε. Ο Λουκάς τον άκουσε να διατάζει τη γριά να πάρει το κορίτσι και να φύγει μακριά και να πάει σε ένα μέρος με μυστήρια ονομασία. Έπειτα άκουσε τη γριά να του απαντά (προσφωνώντας τον όπως πάντα «αγαπημένε») πως δεν θα τον εγκατέλειπε, ούτε αυτόν ούτε και το σπίτι. Τότε ήρθε και άρπαξε τον Λουκά. Τον σήκωσε άγαρμπα από το πάτωμα και κρατώντας τον από το σβέρκο, τον ανάγκασε να κοιτάξει τον καθρέφτη.

«Άσκοπα προσπαθείς να μπεις!» φώναξε στην πόρτα η γριά για να την ακούσει ο Γίγαντας απέξω. «Όλα τελειώνουν για εσάς και τη Νοέλα σας. Απόψε ο Χρόνος θα επιστρέψει για να σας εξαφανί-

σει μια για πάντα!»

Ο Χρόνος... Όστε αυτός βρισκόταν μες στον καθρέφτη. Να γιατί όλα όσα έδειχνε ήταν παραλλαγμένα, διεφθαρμένα και ισοπεδωμένα. Αυτός ήταν που ήθελε να πάρει τη δύναμη του αγοριού, κλέβοντάς την μέσα από τα μάτια του. Λίγο ακόμη χρειαζόταν και τότε... θα επέστρεφε.

«Κοίταξε με», διέταξε ο Χρόνος. «Κοίταξε με!»

«Κάνε ό,τι σου λέει!» τσίριξε η γριά. «Κοίταξε τον στα μάτια».

Δίχως άλλη επιλογή, με μάτια θολά και κουρασμένα, ο Λουκάς κοίταξε στον καθρέφτη. Το είδωλο ήταν και πάλι εκεί, γκρίζο και σκοτεινό, μπροστά από έναν μαυρισμένο ουρανό γεμάτο κοράκια που έκρωζαν. Το μόνο που έμενε ήταν ο Λουκάς να κοιτάξει και πάλι κατάματα το είδωλό του –να δει μέσα στα μάτια του Χρόνου.

«Κοίτα με... κοίτα με... Ναι, έτσι μπράβο, κοίτα με...»

Σε λίγο όλα θα τελείωναν. Για τον Λουκά, για τη Νοέλα, για όλους. Μια βαριά σιωπή απλώθηκε στο χώρο. Τώρα κανείς και τίποτα δεν ακουγόταν. Το τέλος είχε φτάσει.

Όμως όχι. Υπήρχε λίγη δύναμη ακόμα μέσα στο αγόρι. Δεν θα την παρέδινε έτσι απλά. Σε μια απεγνωσμένη κίνηση –γνωρίζοντας πως ήταν η τελευταία του– ο Λουκάς σήκωσε το χέρι του και το τίναξε μπροστά.

Η Βλογιά, όταν τον είχε σηκώσει από χάρμη για να τον φέρει ενώπιον του καθρέφτη, δεν πρόσεξε τι είχε κρύψει ο Λουκάς στη χούφτα του. Ήταν η πέτρα που είχε πέσει απ' την τσέπη του, το ενθύμιο της Κάντελαϊτ, το ενθύμιο της Νοέλα, ενός κόσμου που επρόκειτο να καταστραφεί. Ίσως όμως και να σωζόταν εάν αυτή η μικρή πέτρα κατάφερνε να σπάσει τον καθρέφτη.

Έτσι κι έγινε. Η πέτρα εκσφενδονίστηκε με ορμή και χτύπησε στο γυαλί με εκκωφαντικό κρότο. Μεμιάς ο καθρέφτης έσπασε σε χίλια-δυο κομμάτια. Λίγο πριν σπάσει, ο Λουκάς είδε το σκοτεινό είδωλό του να τον κοιτάζει έντρομο και στη συνέχεια να μετατρέπε-

ται σε θρύψαλα που πετάχτηκαν με δύναμη καταπάνω στο αγόρι.

Έπειτα, τα πάντα βούλιαξαν στο σκοτάδι. Λίγο πριν ο Λουκάς καταρρεύσει, ένωσε μια αόρατη δύναμη να τον σπρώχνει καθώς κι έναν διαπεραστικό πόνο στο μάτι. Το τελευταίο πράγμα που άκουσε πριν χάσει τις αισθήσεις του, ήταν το θρηνητικό ουρλιαχτό της Βλογιάς και την κραυγή του Χρόνου – μια κραυγή σπασμένη σε άλλες μικρότερες – που μόλις είχε χάσει την ευκαιρία που τόσον καιρό περίμενε.

Μέσα στο βαθύ ύπνο

Ο Λουκάς έπεφτε. Έπεφτε σαν νιφάδα από τον ουρανό, μες στο απέραντο λευκό, δίχως τίποτα να μπορεί να ανακόψει την πτώση του.

Κάποτε ήταν ο μεγαλύτερός του εφιάλτης. Υπήρξαν νύχτες που ξάπλωνε να κοιμηθεί και στον ύπνο του έβλεπε αυτήν την ατελείωτη πτώση. Κάποιες φορές έπεφτε στο σκοτάδι, άλλες σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα και άλλες μες στο απέραντο λευκό. Μα πριν φτάσει στον πάτο, πάντα ξυπνούσε με την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή. Όταν ήταν πιο μικρός, σηκωνόταν και έτρεχε στο δωμάτιο των γονιών του και τους ζητούσε να περάσει τη νύχτα μαζί τους. Μεγαλώνοντας έκοψε αυτό το συνήθειο και όποτε πεταγόταν από τον ίδιο εφιάλτη, καθόταν στο κρεβάτι στενίζοντας το κενό, μέχρι να τον πάρει ο ύπνος ξανά. Τουλάχιστον τότε ήταν και τα αδέρφια του μαζί, δεν ήταν μόνος. Όμως τώρα πια δεν υπήρχε κανείς και τίποτα. Ο Λουκάς βρισκόταν στο απόλυτο κενό.

Ξαφνικά άνοιξε τα μάτια και βρέθηκε ξαπλωμένος σε ένα μαλα-

κό λευκό στρώμα. Σηκώθηκε και τότε συνειδητοποίησε πως δεν επρόκειτο για κρεβάτι, αλλά για χιόνι. Κοίταξε γύρω του και κατάφερε να διακρίνει ένα μονοπάτι που οδηγούσε σε ένα δάσος. Σήκωσε το κεφάλι ψηλά και είδε νιφάδες χιονιού να πέφτουν με αργούς ρυθμούς, χορεύοντας στον άνεμο.

Μια κοντόσωμη φιγούρα εμφανίστηκε πίσω από έναν θάμνο και έτρεξε καταπάνω του. Γεμάτος έκπληξη ο Λουκάς αντίκρισε τη Φωτεινή.

«Επιτέλους!» του είπε με το γνωστό της ενθουσιασμό. «Έφαγα τον κόσμο να σε βρω. Μα πού γύριζες;»

Υπήρχαν αμέτρητα λόγια που θα μπορούσε να της πει. Θα μπορούσε να της διηγηθεί την περιπέτειά του, να της εξηγήσει το λόγο που έφυγε τόσο μακριά ή έστω να της έλεγε ότι χαιρόταν που επιτέλους την έβλεπε σώα και αβλαβή. Κι όμως, ενώ άνοιξε το στόμα να μιλήσει, φωνή δεν βγήκε από μέσα του.

«Ω, δεν έχει σημασία τώρα», είπε η Φωτεινή και στράφηκε προς το δάσος. «Είμαστε πια πολύ κοντά. Ας μην καθυστερούμε, ακολούθησέ με».

Η Φωτεινή άρχισε να τρέχει στο μονοπάτι και ο Λουκάς την ακολούθησε. Η Φωτεινή όμως έτρεχε πολύ πιο γρήγορα, λες και το χιόνι δεν εμποδίζει ούτε στο ελάχιστο τα βήματά της. Ο Λουκάς αποπειράθηκε ξανά να της μιλήσει, αλλά όσες φορές κι αν το προσπάθησε, ένιωθε προδομένος από τη φωνή του.

Όσο προχωρούσε στο δάσος, ο Λουκάς ένιωθε ένα απαλό αεράκι να φυσάει, όπως εκείνο που αισθάνθηκε όταν πρωτοβρέθηκε στη Νοέλα, στο δρομάκι της Κάντελαϊτ. Τα έλατα γύρω του ήταν στολισμένα και φωτισμένα με κεριά στα κλωνάρια τους, ενώ μαγικά φώτα –σαν τις πολύχρωμες δεντρολαμπίτσες– αναβόσβηναν με αργούς ρυθμούς. Και καθώς κοιτούσε τα μεγαλοπρεπή δέντρα, πίσω τους έβλεπε γυναίκες, λεπτές και όμορφες σαν νεράιδες, με μακριά και λαμπερά φορέματα, να τρέχουν χαρούμενες και να χά-

νονται στα βάθη του δάσους. Του φάνηκε επίσης πως είδε μικρά πλάσματάκια να ξεπροβάλουν από τους κορμούς και άλλα, λίγο μεγαλύτερα και φτερωτά, που έμοιαζαν με παιδιά όχι παραπάνω από δύο ετών, να φτερουγίζουν από κορυφή σε κορυφή σαν να ακολουθούσαν τον Λουκά και τη Φωτεινή στον άγνωστο προορισμό τους. Κανένα όμως από όλα εκείνα τα πλάσματα δεν του έδινε σημασία, όπως είχε συμβεί νωρίτερα και με τους μυστηριώδεις ταξιδιώτες στη χιονοθύελλα, πριν φτάσει στο σπίτι της Βλογιάς.

Περίμενε με Φωτεινή, προσπάθησε να φωνάξει, χωρίς κανένα αποτέλεσμα κι αυτή τη φορά.

«Έλα, γιατί αργείς; Δεν είμαστε μακριά», παραπονέθηκε εκείνη καθώς όλο και πιο πολύ χανόταν από τα μάτια του. «Θέλει πολύ να σε δει».

«Ποιος;»

«Έλα και θα δεις. Πολύ καιρό περιμέναμε αυτή τη στιγμή».

Σε λίγο η Φωτεινή είχε χαθεί και η φωνή της δεν έφτανε πια στα αυτιά του. Ο Λουκάς πίεζε τον εαυτό του να τρέξει πιο γρήγορα, μα ένιωθε κάτι να τον καθυστερεί. Τώρα στο μονοπάτι βρισκόταν μόνος με τις συστάδες των δέντρων, ενώ όλα τα πλάσματα που έβλεπε πριν να τρέχουν μαζί του είχαν εξαφανιστεί.

Γύρισε προς τα πίσω και είδε το μονοπάτι πολύ πιο σκοτεινό σε σχέση με πριν, λες και δεν ήταν το ίδιο μέρος. Τα φώτα είχαν σβήσει και τα δέντρα στέκονταν μαύρα και ζοφερά. Μόνο λίγα κεριά παρέμεναν αναμμένα, όμως οι φλόγες τους ήταν αδύναμες, έτοιμες να σβήσουν. Όλη η απόσταση που είχε διανύσει ως εκεί ήταν πέρα για πέρα σκοτεινή, λες και μια σκιά είχε απλωθεί στα ξαφνικά επάνω στο μονοπάτι.

Όταν γύρισε και πάλι μπροστά, στην άκρη του δρόμου αντίκρισε ένα φως. Ήταν τόσο λευκό και έντονο και όσο πλησίαζε αισθανόταν τα μάτια του να πονάνε. Νόμισε πως είδε κάποιο αστέρι, έναν μικρό ήλιο που ακτινοβολούσε στη μέση του δάσους. Μα όσο κοι-

τούσε το φως, διέκρινε το περίγραμμα ενός ανθρώπου. Τα χαρακτηριστικά του δεν μπορούσε να τα ξεχωρίσει· η απόσταση μεταξύ τους ήταν ασαφής.

Αισθάνθηκε δέος και μια παράξενη συγκίνηση χωρίς να ξέρει πραγματικά τι την είχε προκαλέσει. Εκείνη η φωτεινή παρουσία τού έμοιαζε τόσο άγνωστη και συνάμα τόσο γνωστή. Για λίγο στάθηκε, προσπαθώντας να διακρίνει το πρόσωπο μέσα από το φως και έπειτα ρώτησε:

«Ποιος είσαι;»

Όμως η φωνή του δεν έφτασε ποτέ μέχρι εκεί. Τα μάτια του ήταν ακόμα ανίκανα να ξεπεράσουν το φως και να δουν το πρόσωπο εκείνης της μορφής κι όσο κι αν νόμιζε πως ήταν κοντά, παράλληλα ένιωθε πως ήταν μακριά.

Αποπειράθηκε να πλησιάσει πιο πολύ. Κατέβαλε κάθε προσπάθεια να φτάσει στο φως, μα κάτι εμπόδιζε τα βήματα του. Μπορεί και να περπάτησε –ούτε ο ίδιος κατάλαβε τι συνέβη σε εκείνο το όνειρο– πάντως η παρουσία απομακρυνόταν όλο και περισσότερο, αμίλητη και αινιγματική. Το φως μίκραινε και χανόταν και τότε φόβος τον κυρίευσε. Γύρισε ξανά να δει πίσω του και είδε το σκοτάδι ακόμα πιο πυκνό και ζοφερό να πνίγει τα πάντα, ώσπου σκοτεινιάσε για τα καλά σε όλο το δάσος.

Σκοτάδι. Δεν ήταν απλώς μια σκιά που είχε σκεπάσει την πλάση στο πέρασμά της, ήταν μια μαύρη δίνη που είχε ρουφήξει μέσα της τα πάντα. Η Φωτεινή, η λαμπερή σαν αστέρι παρουσία, το δάσος και το μονοπάτι είχαν χαθεί. Το ταξίδι του Λουκά είχε τελειώσει εκεί και ο ίδιος είχε βυθιστεί σε μια αχανή άβυσσο.

Αν ήταν όμως έτσι, τότε γιατί ένιωθε πως βρισκόταν σε κίνηση; Μήπως τελικά όλα αυτά που είχε προσφάτως ζήσει ήταν ένα όμορφο όνειρο που μεταμορφώθηκε αργότερα σε εφιάλτη; Άραγε θα

άνοιγε τα μάτια του και θα έβρισκε τον εαυτό του στο κρεβάτι, στη μέση της νύχτας;

Και άραγε ποια μέρα ήταν; Χαράματα ή μεσημέρι; Θα ξυπνούσε στη μέση μιας κρύας χειμωνιάτικης νύχτας ή στο ξημέρωμα κάποιας ζεστής καλοκαιρινής μέρας; Και πόσο θα είχε ο μήνας;

Δεν ήξερε. Δεν μπορούσε να ξέρει. Το μόνο που αισθανόταν ήταν πως βρισκόταν σε κίνηση. Προχωρούσε. Περπατούσε.

Και πήγαινε... πήγαινε... σε ένα δρόμο δίχως τέλος, ένα δρόμο δίχως επιστροφή, σκοτεινό και άδειο.

Μα κάπου εκεί, κάπου μακριά όπου το βλέμμα του μόλις και μετά βίας μπορούσε να φτάσει, υπήρχε ένα αστέρι και έλαμπε στην άκρη του ουρανού. Εκείνο ακολουθούσε. Ήλπιζε πως κάπου θα τον οδηγήσει, όπου θα ήταν ασφαλής, θα έβρισκε γαλήνη, θα αντάμωνε με όσα είχε χάσει. Κάπου...

Άραγε θα έφτανε ποτέ στο τέλος του δρόμου; Κανείς δεν ήταν εκεί να του πει. Κι όμως, παρ' ότι ήταν μόνος σε εκείνο το σκοτεινό ταξίδι, άκουγε φωνές. Ψίθυροι, μурμουρητά, παρακάλια, κλάματα. Και κάπου ανάμεσα, ένα σιγανό τραγούδι. Μα πού ήταν όλοι; Αφού τους άκουγε, γιατί δεν μπορούσε να τους δει; Ποιοι μιλούσαν; Ποιοι έκλαιγαν; Ποιος τραγουδούσε;

Κάποτε έφτασε σε μια πόλη. Σαν το σκοτάδι να υποχώρησε κάπως και του αποκάλυψε το δρόμο που ακολουθούσε. Βάδιζε ανάμεσα σε γκρεμισμένα κτήρια, βουβά και ζοφερά. Κανείς δεν κατοικούσε σε εκείνον τον τόπο. Μα άραγε ποιο ήταν αυτό το μέρος; Ήταν η πατρίδα του, η Τσιμεντούπολη; Ήταν η Κάντελαϊτ, έτσι όπως την είδε μέσα στον καθρέφτη; Ήταν κάποια άγνωστη πόλη, στην οποία βρέθηκε τυχαία για ακόμα μια φορά;

Τι σημασία είχε; Όλες οι πόλεις, πραγματικές ή ονειρικές, το ίδιο μοιάζουν όταν η καταστροφή περάσει από πάνω τους. Ίσως τελικά να ήταν ο Άλλος Κόσμος, εκεί που πάνε οι νεκροί όταν εγκαταλείπουν τη Γη, όπως πίστευαν οι άνθρωποι από τα αρχαία χρόνια. Όμως ο Λουκάς και η αδελφή του είχαν καταφέρει να αφήσουν πίσω τους τη Γη και να πάνε σε έναν άλλο κόσμο, έτσι δεν είναι; Άφησαν για λίγο τον κόσμο τους, ενώ ήταν ζωντανοί...

Σκυφτός συνέχισε να βαδίζει μην ξέροντας για ακόμα μια φορά πού έπρεπε να πάει και με ποιον τρόπο θα γυρνούσε πίσω.

Μα τότε άκουσε το τραγούδι. Ναι, κάπου μέσα στη συντετριμμένη πόλη, εγκαταλελειμμένη από καθετί ζωντανό, νότες ταξίδευαν στον σκοτεινό αέρα. Μα τώρα ήταν μόνο νότες, οι στίχοι είχαν χαθεί. Όμως δεν είχε και τόση σημασία. Κάθε άλλο. Αυτή τη μελωδία την ήξερε. Ναι, την ήξερε! Την αναγνώρισε κι ας είχε χρόνια να την ακούσει.

«Μαμά;»

Τώρα δεν περπατούσε, έτρεχε. Πολλά προκάλεσε η γνώριμη μελωδία: συγκίνηση, νοσταλγία, προσμονή. Μα πάνω από όλα ελπίδα. Τώρα πια δεν φοβόταν γιατί ήξερε καλά πως...

...υπήρχε μουσική μες στη σιωπή

...υπήρχε φως μες στο σκοτάδι

...υπήρχε ζωή μες στο κενό

Ακολουθώντας τη μελωδία που αντηχούσε στους έρημους δρόμους, κατέληξε σε ένα μικρό κτήριο που δεν διέφερε σε τίποτα από όσα είχε περάσει μέχρι να φτάσει εκεί. Ήταν κι αυτό ένα ερείπιο σαν όλα τα άλλα, μαύρο, σκυθρωπό, με γκρεμισμένη οροφή, σπασμένα παράθυρα και ξεχαρβαλωμένη πόρτα. *Ποιος ο λόγος να πλησιάσει κανείς κοντά του;*

Ένας και μοναδικός: η μουσική που έβγαине από τα σκοτεινά

Βάθη του. Η απαλή μελωδία του πιάνου.

«Μανούλα;»

Ήταν έτοιμος να σπρώξει την πόρτα και να μπει, όταν αντιλήφθηκε πως κάποιος βρισκόταν πίσω του. Γύρισε, κοίταξε και τι να δει; Το μικρό δρομάκι ήταν γεμάτο με παιδιά. Αγόρια και κορίτσια είχαν συγκεντρωθεί έξω από το ερειπωμένο κτήριο, με το βλέμμα τους στραμμένο στον Λουκά. Κάποια από αυτά έδειχναν φοβισμένα, κάποια έδειχναν χαρούμενα και μερικά κοιτούσαν γύρω τους στα χαμένα. Δεν έμοιαζαν να ανήκουν σε εκείνη την πόλη, αλλά ήταν ξένα και είχαν έρθει από μακριά, όπως ο Λουκάς. Όμως από πού είχαν έρθει; Και τι ήταν στην πραγματικότητα; Γιατί έμοιαζαν με λαμπερές αύρες; Ήταν πνεύματα; Ήταν άγγελοι;

Ο Λουκάς κοντοστάθηκε παρατηρώντας το πλήθος των παιδιών. Από τον τρόπο που τον κοιτούσαν, έδειχναν να θέλουν να του πουν κάτι, όμως κανένα δεν έπαιρνε το θάρρος να μιλήσει.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ο Λουκάς. «Γιατί είστε εδώ;»

«Έχουμε χαθεί», απάντησε δειλά ένα παιδί. «Όπως εσύ».

«Ακούσαμε το τραγούδι», είπε ένα άλλο. «Η μελωδία του μας οδήγησε εδώ».

«Είναι... είναι της μαμάς μου», είπε ο Λουκάς. «Εσείς το ξέρετε αυτό το τραγούδι;»

Τα περισσότερα παιδιά κούνησαν το κεφάλι τους αρνητικά.

«Όχι», είπε ένα αγόρι. «Μα είναι πολύ όμορφο».

Για λίγο κανένα παιδί δεν μίλησε. Φάνηκε πως όλα τους, μαζί με τον Λουκά, αφουγκράζονταν τις γλυκές νότες του πιάνου που πλημμύριζαν τον αέρα. Όσπου ένα παιδί περπάτησε και βρέθηκε μπροστά του. Ήταν ένα κορίτσι διαφορετικό από τα άλλα. Ξεχώριζε χάρη στο κατάλευκο δέρμα του, τα μακριά του μαλλιά και τα γαλανά του μάτια. Αντίθετα με τα υπόλοιπα παιδιά, εκείνο το κορίτσι έμοιαζε ζωντανό και όχι πνεύμα.

Το πρώτο πράγμα που ήθελε να πει ο Λουκάς αντικρίζοντας το

όμορφο κορίτσι ήταν: «κάπου σε ξέρω», μα δεν το είπε. Και πράγματι τα δυο παιδιά είχαν συναντηθεί, και μάλιστα πολύ πρόσφατα. Ήταν το κορίτσι που κρατούσε αιχμάλωτο η Βλογιά στο σκοτεινό λημέρι της. Τώρα όμως η κοπελίτσα έδειχνε αλλιώς, σαν να είχε ανακτήσει τη χαμένη της μεγαλοπρέπεια. Πλησίασε τον Λουκά και του σήκωσε τα χέρια, κρατώντας τα απαλά μέσα στα δικά της. Το βλέμμα της ήταν ό,τι πιο ωραίο είχε δει ο Λουκάς στο μοναχικό ταξίδι του.

«Μη φοβάσαι», τον καθησύχασε με τη γλυκιά της φωνή. «Είμαστε ασφαλείς εδώ. Η μάγισσα δεν μπορεί να μας βλάψει πια».

«Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Μέσα στο Βαθύ Ύπνο. Αυτή τη στιγμή ονειρευόμαστε. Μερικοί από τους φόβους και τις επιθυμίες μας ζωντανεύουν εδώ, αλλά μόνο για λίγο. Εδώ θα δεις μερικά από όσα λαχταρά η καρδιά σου, μα και κάποια που φοβάσαι. Είναι ένα όνειρο Λουκά. Σύντομα θα τελειώσει».

«Και τότε τι θα συμβεί; Πού θα βρεθούμε;»

«Μακριά από το σπίτι μας. Κι εσύ και εγώ και όλα τα παιδιά που είναι εδώ».

Ο Λουκάς σάσπισε. Γύρισε και κοίταξε προς την πόρτα, εκεί από όπου ερχόταν η μελωδία.

«Νομίζω πως οι δικοί μου βρίσκονται πίσω από αυτήν την πόρτα», είπε και στράφηκε προς το κορίτσι. «Άραγε θα τους συναντήσω μέσα εκεί;»

Το κορίτσι είχε ουδέτερη έκφραση:

«Αν δεν την ανοίξεις, δεν θα μάθεις. Κάποιες πόρτες τις ανοίγει η ανάγκη. Κάποιες άλλες τις ανοίγει η καρδιά. Μη διστάζεις όταν βρίσκεσαι μπροστά από αυτές τις πόρτες, γιατί έτσι δεν θα μάθεις τι υπάρχει πίσω τους».

Ο Λουκάς ένεψε. Έπειτα στράφηκε προς την πόρτα αποφασισμένος να την σπρώξει. Το κορίτσι τον άγγιξε στον ώμο.

«Πριν φύγεις, θα ήθελα να σε ευχαριστήσω καλέ μου ταξιδιώτη», είπε με εγκάρδιο χαμόγελο. Ο Λουκάς την κοίταξε απορημένος.

«Μα... για ποιο πράγμα με ευχαριστείς;»

«Που ήρθες να μας βρεις. Αυτό και μόνο αρκεί. Ο ερχομός σου στον κόσμο μας είναι σπουδαίος. Η Νοέλα περίμενε την άφιξή σου».

Το βλέμμα των δύο παιδιών συναντήθηκε και πάλι.

«Εμένα; Μα... γιατί με περιμένατε;»

«Κάποτε ονειρευτήκες αυτόν τον κόσμο. Μέσα από το όνειρο σου του έδωσες ανάσα, του χάρισες ζωή. Χωρίς εσένα, αυτός ο κόσμος είναι καταδικασμένος να χαθεί. Πρέπει να τον αγαπήσεις, όπως έκανες παλιά, να τον πιστέψεις και να τον προστατέψεις από τη φθορά. Γιατί, η Νοέλα είναι κάτι παραπάνω από ένας κόσμος. Είναι όλα όσα αγάπησες και αγαπάς. Είναι τα αδέρφια σου, οι γονείς σου, οι φίλοι σου... ο εαυτός σου. Είναι όλα όσα υπάρχουν μες στην καρδιά ενός μικρού παιδιού, του παιδιού που ζει μέσα σου».

Ο Λουκάς κοιτούσε το κορίτσι γεμάτος ερωτήματα. Άραγε ήταν αληθινά όσα του έλεγε; Κι αν ήταν όντως έτσι, ποιο ήταν εκείνο το παιδί που γνώριζε όλα αυτά τα μυστικά;

Για μια στιγμή ο Λουκάς δείλιασε. Έπειτα χάθηκε στα λαμπερά μάτια του κοριτσιού και έχοντας ανακτήσει το θάρρος του, τη ρώτησε:

«Ποια είσαι;»

«Κάποια που γνώρισε τόσο τη ζωή όσο και το θάνατο. Κάποια που της δόθηκε μια δεύτερη ευκαιρία να ζήσει στον κόσμο που αρνήθηκε να εγκαταλείψει. Μια μικρή βασίλισσα με πεπρωμένο παρόμοιο με εκείνο του Μικρού Βασιλιά, του Βασιλιά όλων μας. Είμαι η Πριγκίπισσα Πρωτοχρονιά».

Στο άκουσμα του ονόματος ο Λουκάς ένιωσε την ανάγκη να πέσει στα γόνατα και να την προσκυνήσει, όπως θα άρμοζε σε μια πριγκίπισσα. Εκείνη όμως του κράτησε τα χέρια και του είπε:

«Δεν έχει σημασία Λουκά. Δεν νιώθω σαν πριγκίπισσα τώρα, όχι όπως ήμουν κάποτε. Τώρα πια είμαι σαν κι εσένα. Ένα παιδί που χάθηκε».

Για λίγο κανείς δεν μίλησε. Η μουσική πλανιόταν ακόμα στον αέρα καλώντας τον Λουκά να την ακολουθήσει πίσω από την κλειστή πόρτα. Η πριγκίπισσα τον κοίταξε με κατανόηση και είπε:

«Πήγαινε λοιπόν. Το Κακό πέρασε προσωρινά και όλοι εμείς, τα Παιδιά που Χάθηκαν, θα προσπαθήσουμε να γυρίσουμε πίσω. Ίσως να τα καταφέρουμε, ίσως και όχι. Μα αν εσύ βρεις το σπίτι σου, τότε θα βρούμε κι εμείς το δικό μας. Για αυτό, λοιπόν, συνέχισε το ταξίδι. Θα είναι μακρύς ο δρόμος του γυρισμού, να το θυμάσαι. Θα ανταμώσουμε ξανά. Ως τότε, καλό ταξίδι και να προσέχεις».

Του άφησε τα χέρια χαρίζοντάς του ένα ζεστό χαμόγελο. Έπειτα έκανε πίσω, παρακολουθώντας τον Λουκά να πλησιάζει την πόρτα και να την ανοίγει. Ο Λουκάς ένιωσε πως ήθελε να μείνει λίγο ακόμα με την πριγκίπισσα και τα υπόλοιπα παιδιά, μα η αγωνία του να βρει τους δικούς του τον ώθησε να φύγει.

«Αντίο», είπε και άνοιξε την πόρτα. Κι ύστερα...

...κι ύστερα βρέθηκε πίσω. Πολύ-πολύ πίσω, πριν ακόμα αυτός κι η αδελφή του περπατήσουν στη Νοέλα, τότε που άκουγε για τον όμορφο εκείνο κόσμο από τον πατέρα του. Τότε που ο πατέρας του ήταν ακόμα σπίτι. Τότε που όλα ήταν χαρούμενα και καλά.

Είδε το σπίτι του. Το μικρό διαμέρισμα όπου έμενε από τότε που είχε γεννηθεί. Τώρα βρισκόταν στο σαλόνι και το είδε στολισμένο, όπως τα περασμένα χρόνια, τότε που η οικογένειά του γιόρταζε με όρεξη τα Χριστούγεννα. Τα έπιπλα ήταν σκεπασμένα με κόκκινα καλύμματα, πράσινες γιρλάντες κρέμονταν από τους τοίχους και ξωτικίσιες φιγούρες στέκονταν ακίνητες πλάι στην μπαλκονόπορτα. Είδε το έλατο, που του φαινόταν πάντα τόσο ψηλό, γεμάτο φωτάκια και στολίδια κι ένα αστέρι που σχεδόν ακουμπούσε στο

ταβάνι. Είδε και το πιάνο, το αγαπημένο πιάνο της μαμάς, πριν τελικά αναγκαστεί να το πουλήσει με τις οικονομικές δυσκολίες που ακολούθησαν στα επόμενα χρόνια.

Αισθάνθηκε αγαλλίαση όταν αντίκρισε το σπίτι του. Δεν ήταν όμως ο άψυχος χώρος που τον έκανε να νιώσει όμορφα, αλλά οι δικοί του. Όλοι βρίσκονταν εκεί. Η μαμά, ο μπαμπάς, ο Λάμπρος και η Φωτεινή. Είδε ακόμα και τον ίδιο του τον εαυτό, έναν Λουκά μικρότερο, κοντούλη και λεπτούλη. Τα αδέρφια του ήταν κι εκείνα νεότερα, και τότε ο Λουκάς κατάλαβε πως ξαναζούσε μια στιγμή από το παρελθόν, κάποια περασμένα Χριστούγεννα, τότε που αντί για δώδεκα χρονών ήταν έξι, ο Λάμπρος εννιά και πήγαινε ακόμα Δημοτικό, ενώ η Φωτεινή ήταν μόλις τριών χρονών κοριτσάκι και επαναλάμβανε κάθε νέα λέξη που μάθαινε.

Σε αυτή τη νοσταλγική σκηνή την οποία ο Λουκάς ζούσε και πάλι, η μητέρα βρισκόταν στο πιάνο δοκιμάζοντας μια από τις νέες της συνθέσεις. Τα παιδιά κάθονταν στριμωγμένα στο χαλί μπροστά από το δέντρο, εκτός από τη Φωτεινή που βρισκόταν στην αγκαλιά του μπαμπά της, που καθόταν οκλαδόν στο πάτωμα, σαν να ήταν κι αυτός με τη σειρά του παιδί.

Τους έλεγε μια ιστορία, όχι από εκείνες που είχαν τα βιβλία, αλλά μια δική του, μια διαφορετική χριστουγεννιάτικη ιστορία, σαν αυτές που κατά καιρούς επινοούσε. Ήταν η ιστορία ενός παράξενου κόσμου που ονομαζόταν Νοέλα, ενός μέρους όπου τα Χριστούγεννα κρατούσαν παντοτινά.

Τους μιλούσε για τόπους μαγικούς και θαυμαστούς, με ψηλές οροσειρές που έφταναν ως τους ουρανούς, για απέραντες εκτάσεις καλυμμένες από χιόνια, πόλεις γεμάτες με παιχνίδια και άλλες με γλυκά, χωριά κτισμένα κάτω από πανύψηλα δέντρα και για άλλα που βρίσκονταν σε απόκρημνα βουνά. Για δάση με χρώματα και φώτα, φαράγγια μελωδικά, καθώς και για αστέρια που αν κανείς τα ακολουθούσε, έβρισκε μέρη μυστικά. Τους έλεγε για αν-

θρώπους που μπορούσαν να πραγματοποιούν ευχές μέσα από κε-
ριά, για άλλους που ήταν κάτασπροι σαν το χιόνι, άλλους που ήταν
κοντούληδες και σκανδαλιάρηδες, και άλλους που είχαν τη δύνα-
μη να πετάξουν και να κάνουν μαγικά. Μιλούσε επίσης για ευγενι-
κούς χιονάνθρωπους, ευτυχισμένα ζωτικά και καλόκαρδους αγγέ-
λους που προστάτευαν τον κόσμο από το κακό. Είπε όμως και για
πλάσματα που δεν είχαν διαθέσεις φιλικές και προσπαθούσαν να
χαλάσουν την ευτυχία των άλλων. Εξήγησε βέβαια ότι τα πλάσμα-
τα εκείνα δεν ήταν από τη φύση τους κακά, αλλά είχαν ξεγελαστεί
από τον Χρόνο όταν εκείνος αποπειράθηκε να κατακτήσει τη Νο-
έλα.

Ακούγοντας όλα αυτά, ο Λουκάς ρώτησε:

«Μπαμπά, ποιος ήταν αυτός ο Χρόνος;»

Εκείνος έμεινε για λίγο σιωπηλός κι έπειτα αποκρίθηκε, κοιτώ-
ντας το γιο του:

«Ένας ζηλιάρης, παιδί μου, ένας πολύ μεγάλος ζηλιάρης. Κά-
ποιος που μισεί τους ανθρώπους και τα έργα τους και του αρέσει
μόνο να καταστρέφει και να παραποιεί. Ποτέ δεν είναι χαρούμενος
κι ούτε πρόκειται ποτέ να γίνει».

Έπειτα τους είπε για τον Πόλεμο της Νοέλα ενάντια στον Χρό-
νο. Μιλούσε ώρες ατέλειωτες για τις μάχες λες και τις είχε ζήσει
ο ίδιος. Και τα παιδιά ενθουσιάζονταν όλο και πιο πολύ και χάρη-
καν όταν έμαθαν πως ο Χρόνος νικήθηκε και η Νοέλα συνέχισε να
υπάρχει.

Μόλις η ιστορία τελείωσε, οι γονείς έβαλαν τα παιδιά να ξαπλώ-
σουν. Η Φωτεινή είχε ήδη αποκοιμηθεί λίγο πριν το τέλος και ο
Λάμπρος δεν έβλεπε την ώρα που θα κουκουλωνόταν κάτω από το
πάπλωμα. Όσο για το Λουκά, που από τα τρία αδέρφια είχε ενθου-
σιαστεί πιο πολύ, είπε:

«Μπαμπά πολύ θα 'θελα να ζούσαμε κι εμείς στη Νοέλα. Δεν
μου αρέσει που τα Χριστούγεννα περνάνε τόσο γρήγορα. Μακάρι

να κρατούσαν κι εδώ παντοτινά όπως εκεί».

«Δυστυχώς έτσι συμβαίνει, μικρέ μου», είπε ο πατέρας με καημό. «Τα Χριστούγεννα κρατάνε πολύ λίγο στη Γη, όπως και άλλα πράγματα που θα θέλαμε να διαρκέσουν παραπάνω. Ο Χρόνος, βλέπεις, έχει κατακτήσει για τα καλά τον κόσμο όπου ζούμε και δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι για αυτό».

«Εγώ μια μέρα θα νικήσω τον Χρόνο, όπως έκανε ο Αρκ!»

«Μαζί θα το κάνουμε, μικρέ», είπε ο Λάμπρος από το κρεβάτι του. «Θα 'μαι κι εγώ στο πλευρό σου».

Ο πατέρας γέλασε με τη θέληση των γιων του και είπε:

«Και βέβαια θα τον νικήσετε παιδιά μου. Κοιμηθείτε τώρα και όνειρα γλυκά».

Ο πατέρας έσβησε το φως και βγήκε από το δωμάτιο. Πριν κλείσει την πόρτα, ο Λουκάς τον ρώτησε κάτι τελευταίο.

«Μπαμπά; Πώς όμως θα καταφέρω να τον νικήσω;»

«Τι εννοείς Λουκά;»

«Ο Χρόνος είναι γίγαντας κι εγώ είμαι πολύ μικρός. Πώς θα τον πολεμήσω; Θα χρειαστώ ένα μεγάλο όπλο για να μονομαχήσω μαζί του».

«Όχι απαραίτητα», είπε ο μπαμπάς. «Μπορείς να τον νικήσεις πολύ πιο απλά. Ρίξ' του μια πέτρα και θα γίνει χίλια κομμάτια. Φτάνει μόνο να σταθείς μπροστά του με θάρρος και να τον σημαδέψεις».

«Κι αν δεν προλάβω. Αν με πιάσει, τι θα κάνω τότε;»

«Τότε, μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να νικήσεις το Χρόνο».

«Και ποιος είναι αυτός;»

«Να παραμείνεις για πάντα παιδί...»

Υποσχέσεις

Όταν τελικά συνήλθε, κατάλαβε ότι βρισκόταν ξαπλωμένος σε ένα μαλακό και ζεστό κρεβάτι. Ένα κρυστάλλινο νανούρισμα τον έκανε να γυρίσει πλευρό και να δει ένα μουσικό κουτί, μαζί κι ένα γλαστράκι με γαλάζια κυκλάμινα πάνω σε ένα ξύλινο κομοδίνο. Ο χώρος, εκείνο το μικρό δωμάτιο που έμοιαζε με κουκλόσπιτο μιας αλλοτινής εποχής, διακοσμημένο ειδικά για τα Χριστούγεννα, είχε τη γλυκιά μυρωδιά του μήλου και της κανέλας. Δεν ήξερε σε ποιον άνηκε το δωμάτιο (σίγουρα δεν ήταν το δικό του), αλλά του άρεσε και να τον έκανε να νιώθει άνετα.

«Πού είμαι;» είπε πιάνοντας τη νοτισμένη κομπρέσα στο μέτωπο του. Και τότε μια φωνή απάντησε από την άλλη μεριά του κρεβατιού.

«Πάντως όχι στο Βόρειο Πόλο όπως μπορεί να νομίζεις».

Εκεί, στις σκιές τουωματίου, κάποιος βρισκόταν. Ο Λουκάς είδε τη φιγούρα ενός ψηλού γέροντα που καθόταν σε μια πολυθρόνα, καπνίζοντας την πίπα του κοντά στο μικρό τζάκι. Το πρώτο πράγμα που πρόσεχε κανείς επάνω του ήταν η πλατιά, κατάλευκη γενειάδα που έφτανε μέχρι το στήθος του. Το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του ήταν καλυμμένο από τη γενειάδα, μα ο Λουκάς μπορούσε να διακρίνει δυο σπινθηροβόλα μάτια που έκρυβαν μέσα τους τη γνώση όλου του κόσμου.

«Δεν ξέρω πώς θα σου φανεί νεαρέ μου και κατά πόσο θα είσαι ικανοποιημένος ή όχι με αυτό που θα σου πω, πάντως βρίσκεσαι στη Νοέλα. Συγκεκριμένα στο Όρναμεντ, στο λόφο του Γκλόου, στο αρχοντικό των Γουίνθροπ», είπε ο γέροντας με τη βαθιά, καλοσυνάτη του φωνή.

Ο Λουκάς τον κοιτούσε παραξενεμένος. Δεν τον είχε δει ποτέ του αυτόν τον άνθρωπο –πώς θα μπορούσε άλλωστε αφού οι δυο τους

ανήκαν σε διαφορετικούς κόσμους. Κι όμως, τον αισθανόταν ιδιαίτερα οικείο και θα έπαιρνε όρκο πως κάπου, κάποτε, τον είχε συναντήσει.

«Χο, χο, χο, σε μπέρδεψα, υποθέτω. Θα σου το πω πιο απλά. Είσαι σε ασφαλές μέρος και αναρρώνεις. Ο κίνδυνος έχει περάσει και απ' ό,τι βλέπω, πέρασε και ο πυρετός. Κι εσύ μου φαίνεται πως είσαι καλύτερα τώρα. Αλήθεια, πώς αισθάνεσαι;»

«Περίεργα», απάντησε το αγόρι.

«Φαντάζομαι πως έτσι θα αισθανόσουν και τη στιγμή που αντίκρισες την Κάντελαιτ για πρώτη φορά. Για πες μου, θυμάσαι καθόλου τι σου συνέβη πριν ξυπνήσεις;»

«Θυμάμαι... θυμάμαι να μπαίνω σε ένα σπίτι. Ήταν πολύ σκοτεινό στην αρχή, μα στη συνέχεια...»

Ώφνου, καθώς έβαζε τις πρόσφατες αναμνήσεις σε σειρά στο μυαλό του, θυμήθηκε το λόγο για τον οποίο έζησε εκείνη την περιπέτεια.

«Η αδελφή μου!» αναφώνησε. Κοίταξε με αγωνία το γέροντα με τη λευκή γενειάδα και είπε: «Η αδελφή μου έχει χαθεί και πρέπει να...»

«Υπομονή, αγόρι μου», τον διέκοψε ο γέροντας. «Εάν δεν ήσουν βιαστικός, ίσως κανένα κακό δεν θα είχε συμβεί. Θα ήσουν κοντά στην αδελφή σου και δεν θα έπεφτες στα χέρια της Βλογιάς. Μπορεί να είχες πεθάνει εκεί πέρα, νομίζω πως το κατάλαβες και μόνος σου».

«Μα η Φωτεινή... Ω, θεέ μου. Τι να της συμβαίνει άραγε; Πού να 'ναι τώρα; Κύριε, μήπως γνωρίζετε πού μπορεί να βρίσκεται η αδελφή μου;»

«Γνωρίζω, ναι», είπε κουνώντας το κεφάλι του. Τα μάγουλά του κοκκίνισαν και μια υποψία γέλιου φάνηκε στα μάτια του. «Είναι εδώ».

Το πρόσωπο του Λουκά φωτίστηκε και η καρδιά του βροντοχτύ-

πησε. Αμέσως ένωσε τη χαμένη του δύναμη να επανέρχεται ξανά στο σώμα και στο μυαλό του.

«Εδώ; Πού είναι; Θέλω να τη δω!»

«Κοιμάται τώρα», είπε ο γέροντας και τράβηξε απαλά την κουρτίνα. Έξω χιόνιζε. «Και έχω την εντύπωση ότι οι μόνοι που είμαστε ξυπνιοι σ' αυτό το χωριό, είμαστε εσύ κι εγώ».

«Μου λέτε αλήθεια κύριε πως η αδελφή μου είναι εδώ;» ρώτησε ο Λουκάς και είδε το γέροντα να σμίγει τα πυκνά του φρύδια. «Θέλω να πω, δεν μου κάνετε πλάκα».

«Πλάκα;» Ο γέροντας έβαλε τα γέλια. «Χο, χο, χο! Ομολογώ μικρέ μου ότι μου αρέσουν πολύ οι πλάκες και τα αστεία. Όμως ποτέ δεν θα αστείευόμουν με την αγωνία ενός παιδιού. Η Φωτεινή είναι ένα εξαιρετικό παιδί, έξυπνο και θαρραλέο. Από τη νύχτα που σε έφερα στο σπίτι των Γουίνθροπ, βρισκόταν στο πλευρό σου και περίμενε να ξυπνήσεις. Θα ήθελε πολύ να ήταν εδώ τη στιγμή που θα συνεισέλθουν, όμως ο ύπνος της έκλεισε τα μάτια και τώρα κοιμάται στο διπλανό δωμάτιο με τα αδέλφια του Τόμας».

«Του Τόμας; Είναι κι αυτός εδώ;»

«Μα βέβαια. Ετούτο είναι το σπίτι του».

«Είναι καλά; Την τελευταία φορά που τον είδα είχε χάσει τις αισθήσεις του».

«Μια χαρά είναι, ζωηρός και πρόσχαρος όπως τον θυμάσαι. Αν εξαιρέσουμε το μικρό σοκ που έπαθε όταν έμαθε πως είχες χαθεί μαζί με το κερί του. Κόντεψε να τρελαθεί, ξέρεις».

«Το πήρα... το πήρα επειδή... το πήρα για να βλέπω στο σκοτάδι», είπε ο Λουκάς έχοντας κοκκινίσει από την ντροπή του. «Δεν είχα σκοπό να το χρησιμοποιήσω...»

«Φτάνει, δεν χρειάζεται να απολογείσαι. Σημασία έχει πως το κερί επέστρεψε σώο στον κάτοχό του. Όσο για εσένα, αγόρι μου, έδειξες υπευθυνότητα και θάρρος, παρά το νεαρό της ηλικίας σου. Στη δύσκολη κατάσταση όπου βρέθηκες, δεν δοκίμασες να χρη-

σιμοποιήσεις τη θαυματουργική δύναμη του κεριού –ευτυχώς να λέμε. Και ό,τι κατάφερες, το κατάφερες μόνος, με τη δική σου δύναμη».

«Θέλω πάντως να ζητήσω συγγνώμη από τον Τόμας».

«Και θα το κάνεις. Αργότερα όμως, τώρα θα ήταν καλύτερα να ξεκουραστείς. Δεν ήταν και λίγο αυτό που πέρασες».

«Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να κοιμηθώ ξανά έπειτα από αυτό», είπε ο Λουκάς. «Για να πω την αλήθεια, νόμιζα ότι δεν ξυπνήσω ποτέ».

«Σε καταλαβαίνω».

«Εκείνος ο καθρέφτης... Κάτι... κάτι υπήρχε μέσα του. Μου μιλούσε... μου έδειξε άσχημα πράγματα... ήθελε να κλέψει τη δύναμή μου».

«Όντως, κάτι υπήρχε μέσα στον καθρέφτη. Θέλεις να μάθεις τι ήταν;»

Ο Λουκάς κοίταξε κάπως φοβισμένος.

«Ήταν ο Χρόνος, Λουκά. Αυτός που κάποτε προσπάθησε να κάνει δικό του αυτόν τον κόσμο και να τον μετατρέψει σε έναν εφιαλτικό τόπο. Πάει πολύς καιρός από τότε που πητήθηκε, μα όλοι φοβόμασταν πως δεν είχε εγκαταλείψει εντελώς τη Νοέλα. Γνωρίζαμε πως ένα μέρος του είχε παραμείνει και πως σχεδίαζε μυστικά να επιστρέψει, όμως δεν ξέραμε πού κρυβόταν. Τα χρόνια περνούσαν κι εμείς αρχίσαμε να τον ξεχνάμε και να ζούμε στην άγνοια και την ευτυχία. Μα τελικά αποδείχτηκε πως κάποιοι τον θυμούνταν και φρόντιζαν για την επιστροφή του, όπως η Βλογιά και το σινάφι της».

«Δεν ήταν θρύλος, τελικά. Ο Τόμας μου είχε πει πως ήταν μια ιστορία για να τρομάζουν οι μεγάλοι τα παιδιά».

«Η αλήθεια είναι πως πολλά χρόνια είχε να εμφανιστεί η Βλογιά στο Έβεργουις. Οι περισσότεροι πίστευαν πως είχε χαθεί μετά το Μεγάλο Πόλεμο. Κάποιοι υποστήριζαν πως την είχαν δει, λίγοι

όμως μπορούσαν να επιβεβαιώσουν την ύπαρξή της. Κι αυτό γιατί η Βλογιά δεν στέκεται ποτέ σε ένα συγκεκριμένο σημείο, μετακινείται συνεχώς, μαζί με το μαγεμένο σπίτι της».

«Και τώρα, πού είναι η Βλογιά; Πέθανε;»

«Όχι, δεν πέθανε. Κατάφερε να ξεφύγει, αυτή τη φορά όμως χωρίς το σπίτι της».

«Μα τότε... τότε θα έρθει να με βρει».

«Μη φοβάσαι, δεν πρόκειται. Θα ψάξει για νέα κρυψώνα, όμως αμφιβάλω αν θα τα καταφέρει. Τώρα που μαθεύτηκε πως κυκλοφορεί στο Έβεργουις, πολλοί θα την κυνηγήσουν –αν δεν την έχουν πιάσει ήδη. Εκτός κι αν προλάβουν να τη βρουν οι κόρες της».

«Οι κόρες της... Ναι, τη θυμάμαι να λέει για τις κόρες της. Μιλούσε με περηφάνια για αυτές».

«Αν κρίνω από όσα μου διηγήθηκε η αδελφή σου για την περιπέτειά σας στην Κάντελαϊτ, συναντήσατε ήδη μία από αυτές».

«Η Πρωτοχρονιά...»

«Ω, όχι», είπε ο γέροντας ανεμίζοντας το χέρι του σαν να προσπαθούσε να διώξει τον καπνό από μπροστά του. «Ουδμία σχέση έχει η αληθινή Πρωτοχρονιά με τη γυναίκα που είδατε. Είναι μια από τις Κόρες του Χρόνου, δαιμονικά όντα που προσπαθούν να παραπλανήσουν τους Άρχοντες και να τους πάρουν με το μέρος τους, ώστε να προετοιμάσουν το έδαφος για τον ερχομό του εχθρού μας. Πολύ φοβάμαι πως έχουν κερδίσει ήδη πολλούς οπαδούς με τα διαβολικά τεχνάσματά τους. Καλύτερα όμως να μη συζητάμε άλλο για κακόβουλα πλάσματα κάτι τέτοιες στιγμές».

«Ήταν και κάτι τεράστιοι αρουραίοι μαζί της, που έμοιαζαν με ανθρώπους», είπε ο Λουκάς. «Νομίζω πως ο Τόμας τούς αποκάλεσε Ποντικάνθαρους. Εκείνη η γυναίκα τούς έβαλε να μας κυνηγήσουν».

«Ναι, ναι, γνωρίζω τι σας συνέβη στην πόλη των Χαμένων Ευχών». Ο γέροντας συνοφρυώθηκε. «Δεν ήταν μόνο οι Ποντικάνθα-

ροι που σας κυνήγησαν...»

Επικράτησε για λίγο σιωπή. Το αγόρι έφερε στο νου του το κυνηγητό στους σιωπηλούς δρόμους της Κάντελαϊτ. Θυμήθηκε το απαίσιο πλάσμα που εμφανίστηκε μέσα από το σκοτάδι, το διαδοχικό χτύπο του αόρατου ρολογιού που το συνόδευε, τον τρόπο που έζησαν μέχρι να τους σώσει ο μάγος με τη χρυσή ράβδο. Έπειτα ο γέροντας κοίταξε στα φοβισμένα μάτια του Λουκά και είπε:

«Άκουσε με, αγόρι μου. Τις τελευταίες νύχτες συμβαίνουν άσχημα πράγματα σ' ετούτη τη χώρα. Φοβόμαστε ότι είναι η απαρχή μιας πολύ κακής εποχής. Είδες και μόνος σου πως οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι και, πίστεψε με, θα γίνουν πολύ περισσότερο αν οι Πατέρες της Νοέλα δεν οργανωθούν άμεσα. Γι' αυτό, ζητώ από εσένα να υποσχεθείς πως δεν θα πάρεις μέρος σε υποθέσεις που δεν σε αφορούν. Θέλω να μείνεις εδώ, όπου θα είσαι ασφαλής. Αν φύγεις από το Όρναμεντ, ίσως βρεθείς και πάλι σε κάποια αναπάντεχη παγίδα. Μπορεί να γλιτώσες από τη Βλογιά, όμως ο κίνδυνος δεν έχει εγκαταλείψει ακόμα το Έβεργουις».

Ο γέροντας έμεινε για λίγο σιωπηλός κοιτάζοντας τη φωτιά.

«Ξέρεις, Λουκά, πολλά παιδιά έπεσαν πριν από εσένα στην παγίδα της Βλογιάς. Κανένα όμως δεν στάθηκε τόσο τυχερό όσο εσύ ώστε να γλιτώσει».

«Λυπάμαι...» είπε ο Λουκάς σκύβοντας το κεφάλι.

«Ω, όχι, δεν πρέπει να λυπάσαι», είπε ο γέρος και τον κοίταξε με τρυφερότητα. «Δεν πρέπει να λυπάσαι, διότι οι ψυχές όλων εκείνων των παιδιών που χάθηκαν στο σπίτι της μάγισσας, ελευθερώθηκαν μόλις έσπασες τον καθρέφτη. Τώρα θα βρίσκονται σε κάποιο καλύτερο μέρος που θα το αγαπούν και θα το προστατεύουν».

«Ελπίζω να είναι έτσι», είπε ο Λουκάς. Και τότε θυμήθηκε κάτι ακόμα από την περιπέτεια. «Ήταν κι ένα κοριτσάκι στο σπίτι».

«Έχεις δίκιο. Δεν ήσουν το μόνο παιδί εκεί».

«Τι απέγινε; Μην μου πείτε πως...»

«Όχι, όχι, μη φοβάσαι. Είναι καλά. Γλιτώσατε και οι δύο».

«Χαίρομαι που το ακούω», είπε ανακουφισμένος ο Λουκάς. «Στην αρχή φοβήθηκα όταν την είδα. Νόμιζα πως ήταν με το μέρος της μάγισσας. Στη συνέχεια κατάλαβα πως ήταν αιχμάλωτή της, όμως δεν μπορούσα να κάνω κάτι να τη βοηθήσω».

«Όντως, δεν μπορούσες να κάνεις κάτι. Είσαι κι εσύ μικρό παιδί, οι αντοχές σου έχουν τα όρια τους, το θάρρος σου δεν αρκεί για να σώσει τους πάντες».

«Μα... δεν έσωσα κανέναν».

«Κι όμως έσωσες», είπε ο γέροντας με χαμόγελο όλο περηφάνια. «Έσωσες τη Νοέλα. Εάν υπέκυπτες στη δύναμη του Χρόνου, τώρα δεν θα ήμασταν εδώ να καθόμαστε αναπαυτικά και να μιλάμε. Ίσως να ήμασταν παρελθόν και κανείς να μην μάθαινε ποτέ ότι υπήρξαμε. Όμως συνεχίζουμε, κι αυτό χάρη σ' εσένα».

«Εμένα;» Ο Λουκάς ήταν έτοιμος να βάλει τα γέλια. «Αποκλείεται. Εγώ δεν έσωσα καμιά Νοέλα».

«Σου ακούγεται απίστευτο ε; Χο, χο, χο, το ίδιο κι εμένα», γέλασε ο γέροντας έχοντας ξαναβρει τη διάθεσή του. «Ποιος θα το πίστευε πως ένα αγόρι νίκησε τον Χρόνο, ε; Κι όμως θα πρέπει να το πιστέψουμε, Λουκά. Και πιο πολύ από όλους εσύ. Πρέπει να έχεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου. Πολλές φορές θα χρειαστεί να έρθουμε αντιμέτωποι με δύσκολες και ανυπολόγιστες καταστάσεις. Κι ίσως να είμαστε μόνοι, δίχως κανέναν να μας βοηθήσει.

»Μα όταν όλα μοιάζουν έτοιμα να χαθούν, στεκόμαστε εκεί, ενάντια στους χειρότερους μας φόβους για να πολεμήσουμε με όσες δυνάμεις μας έχουν απομείνει. Οπότε, εάν τύχει και βρεθείς και πάλι στο μάτι του κυκλώνα, μη φοβηθείς να σηκώσεις το χέρι και να ελευθερώσεις την πέτρα. Ίσως έτσι να πετύχεις πολύ περισσότερα απ' όσα νομίζεις. Φρόντισε μόνο η πέτρα να βρει το σωστό στόχο».

Εκείνη τη στιγμή το κουρδιστό κουτί σταμάτησε να παίζει μου-

σική. Ο Λουκάς δεν το αντιλήφθηκε αμέσως καθώς συλλογιζόταν όσα του είχε πει ο γέροντας. Ατένισε για λίγο το κενό κι έπειτα άκουσε το γέροντα να λέει, έχοντας ήδη σηκωθεί απ' την πολυθρόνα:

«Λοιπόν, αφού είσαι καλά τότε μπορώ να αποχωρήσω. Θα ήθελα πολύ να μείνω και να γνωριστούμε καλύτερα, όμως έχω να παρευρεθώ σε ένα συμβούλιο. Έχω αργήσει και με περιμένει πολύς δρόμος μέχρι το Έβεργκριν. Αλλά πριν φύγω, θέλω να μου υποσχεθείς κάτι: ότι θα προσέχεις την αδελφή σου και πως δεν θα φύγετε από το σπίτι των Γουίνθροπ και το Όρναμεντ. Μου το υπόσχεσαι;»

«Μα... εμείς πρέπει να φύγουμε», έκανε ο Λουκάς.

«Πού έχετε να πάτε;» ρώτησε ο γέροντας σηκώνοντας τα φρύδια.

«Μας έστειλαν να βρούμε το Κοιμισμένο Καμπαναριό».

«Και ποιος σας έστειλε εκεί;»

«Ο Κορνήλιος, ο Βοηθός της Μάγισσας Μπεφάνα».

«Ο απερίσκεπτος γερο-Γνώμος... Βέβαια. Ποιος άλλος θα έστελνε δυο παιδιά σε ένα απρόσιτο μέρος σαν το Κοιμισμένο Καμπαναριό...»

«Γνωρίζετε με ποιο τρόπο μπορούμε να πάμε ως εκεί;»

«Γνωρίζω κάθε μέρος της Νοέλα», απάντησε ο γέρος που τώρα είχε έρθει δίπλα στο κομοδίνο για να κουρδίσει το μουσικό κουτί. «Όμως μην περιμένεις να σου αποκαλύψω την οδό για το Κοιμισμένο Καμπαναριό. Είναι απαγορευμένο μέρος, ειδικά για μικρά παιδιά. Υπάρχουν δυνάμεις κλεισμένες εκεί, που συνετό είναι κανείς να μην έρχεται σε επαφή μαζί τους».

«Μα είναι τόσα που θέλω να μάθω. Αν πάω στο Καμπαναριό τότε θα βρω...»

«Τις χαμένες σου αναμνήσεις;»

«Ναι...»

«Λοιπόν, θα σου πω κάτι και θέλω να το θυμάσαι: οι αναμνήσεις σου δεν είναι κλειδωμένες σε έρημους και σκοτεινούς πύρ-

γους. Είναι αναπόσπαστα κομμάτια του εαυτού σου, που σημαίνει πως βρίσκονται ακόμα κοντά σου, όπως όλα όσα νομίζεις πως σε εγκατέλειψαν».

«Και τότε... τότε γιατί ξέχασα; Είναι τόσα λίγα αυτά που θυμάμαι απ' τη ζωή μου».

«Ξέρεις, κάποιες φορές η αμνησία λειτουργεί ως άμυνα. Θυμήσου τι συνέβη όταν σε έπιασε η Βλογιά. Προσπάθησε να σου κλέψει τις αναμνήσεις, ό,τι δηλαδή ήθελε να κάνει και ο Χρόνος. Μα επειδή οι αναμνήσεις σου κρύβονται καλά, δυσκολεύτηκε να σου τις πάρει.

»Άλλωστε, μην ξεχνάς κάτι πολύ βασικό: την αδελφή σου. Δεν ήρθες μόνος σου στη Νοέλα. Η Φωτεινή έχει συγκρατήσει πολλές εικόνες από το παρελθόν σας και τα δικά σας μέρη, τουλάχιστον τις πιο όμορφες. Κι ίσως οι όμορφες στιγμές είναι αυτές που πρέπει να συγκρατούμε στη μνήμη μας».

«Δεν είναι μόνο οι αναμνήσεις μου που ψάχνω να βρω. Είναι και άλλα. Υπάρχει κάποιος λόγος για τον οποίο εγώ και η αδελφή μου βρεθήκαμε στη Νοέλα. Δεν μπορεί να συνέβη τυχαία. Έπειτα, θέλω να βρω το δρόμο για το σπίτι. Δεν ανήκω εδώ».

«Αντιλαμβάνομαι την αγωνία σου, Λουκά. Πράγματι είναι πολλά που θέλεις να μάθεις. Κι όμως, είτε με μαγικό φίλτρο, είτε με την άφιξη σου στο Κοιμισμένο Καμπαναριό, μόνος σου θα βρεις τις απαντήσεις. Η επιθυμία σου, εκείνη που σε οδήγησε στη Νοέλα, υπάρχει ακόμα στην καρδιά σου, φυλαγμένη καλά, τόσο καλά, ακόμα κι από εσένα τον ίδιο. Πριν το τέλος θα σου φανερωθεί. Προσωρινά κοιμάται. Θα ξυπνήσει όμως».

«Δεν καταλαβαίνω. Αν είναι κάτι που το επιθυμώ τόσο πολύ, γιατί να μην μπορώ να το γνωρίζω;»

«Είναι μια ευχή που έχει χαθεί, μικρέ μου Λουκά. Μια ευχή χαμένη στη νύχτα, όπως εσύ. Αναζητά κι εκείνη το δρόμο της μέσα από εμπόδια, κινδύνους και σκοτεινά μονοπάτια, ανάμεσα σε τό-

σες άλλες ευχές που είναι χαμένες. Κι όμως... κι όμως πριν το τέλος, κάθε ευχή που έχει χαθεί, θα βρεθεί. Να το θυμάσαι».

Και τώρα ο γέροντας ήταν έτοιμος να αποχωρήσει.

«Πείτε μου και κάτι άλλο κύριε...»

«Θα σου πω ό,τι θες, φτάνει να σταματήσεις πια να μου μιλάς στον πληθυντικό», είπε φορώντας τα γάντια του. «Δεν συνηθίζουμε να μιλάμε έτσι σ' αυτά τα μέρη».

«Εντάξει...»

«Λοιπόν, τι ήθελες να με ρωτήσεις;»

«Δεν θα γυρίσουμε σπίτι, έτσι;» είπε ο Λουκάς θλιμμένα. «Είναι αλήθεια αυτό που μας είπαν. Οι πύλες που οδηγούν στον κόσμο μας είναι κλειστές... σωστά;»

Αμίλητος ο γέροντας πλησίασε το παράθυρο. Τράβηξε και πάλι την κουρτίνα και κοίταξε έξω. Είχε πάψει πια να χιονίζει.

«Η αλήθεια είναι πως οι περισσότεροι δρόμοι που οδηγούν στη Γη είναι κλειστοί τα τελευταία χρόνια. Πιστεύω όμως πως όλο και κάποιο κρυφό πέρασμα θα υπάρχει που θα συνδέει τους δυο κόσμους. Η Νοέλα είναι γεμάτη μυστήρια και εκπλήξεις. Παρ' όλα αυτά, είμαι σίγουρος πως δεν έχεις καταλάβει κάτι βασικό», είπε και κοίταξε τον Λουκά με βλέμμα γεμάτο νόημα.

«Τι δεν έχω καταλάβει;»

«Ότι είσαι ήδη σπίτι».

Τώρα το βλέμμα του Λουκά ήταν γεμάτο απορία.

«Χο, χο, χο... το ίδιο ύφος είχε πάρει και ο πατέρας σου όταν του είχα πει τα ίδια λόγια κάποτε!»

«Ο πατέρας μου; Γνωρίζεις τον πατέρα μου;»

«Όσο κανένα άλλο παιδί».

«Τότε πες μου... μίλησε μου για εκείνον».

«Έχω πολλά να σου πω, μικρέ μου Λουκά. Αρκεί, όπως είπαμε να κάνεις υπομονή. Θα φύγω τώρα, το συμβούλιο περιμένει. Όταν γυρίσω, θα σας πάρω με την αδελφή σου και θα πάμε να βρούμε το

δρόμο που οδηγεί στη Γη, στο σπίτι σας. Εσείς θα μείνετε με τους Γουίνθροπ και θα με περιμένετε να επιστρέψω. Έχω το λόγο σου;»

«Εντάξει, θα περιμένω».

«Ωραία λοιπόν. Τώρα ξεκουράσου. Πέρασες ήδη πολλά και χρειάζεσαι ηρεμία. Και φρόντισε να απολαύσεις τις νύχτες που θα μείνεις εδώ. Στον κόσμο σου τα Χριστούγεννα διαρκούν πολύ λίγο και πριν το καταλάβεις έχουν ήδη φύγει. Αντίθετα, στη Νοέλα τα Χριστούγεννα είναι παντοτινά. Αν τελειώσουν, τότε πραγματικά θα έχουμε μεγάλο πρόβλημα... πολύ μεγάλο. Γι' αυτό, κοίτα να περάσεις όσο πιο όμορφα γίνεται. Κι εγώ θα έρθω για να σε πάω πίσω, στο σπίτι σου. Έχεις το λόγο μου».

Άνοιξε την πόρτα για να φύγει.

«Περίμενε!» φώναξε ο Λουκάς. «Δεν μου είπες, ποιος είσαι».

«Ω, ναι, παραλίγο και θα το ξεχνούσα. Είδες, δεν είσαι ο μόνος που έχεις πρόβλημα με τη μνήμη. Τελευταία όλοι έχουμε ένα προβληματάκι, μικροί-μεγάλοι», είπε ο γέροντας κοντοστέκοντας στην πόρτα. Και όσο τα έλεγε αυτά έψαχνε στις τσέπες του ψάχνοντας για κάτι. «Μα πού το έβαλα; Α, να το λοιπόν».

Στο χέρι του κρατούσε έναν ταχυδρομικό φάκελο.

«Ο παραλήπτης. Αυτός είμαι».

Ο Λουκάς κοιτούσε το φάκελο χωρίς να καταλαβαίνει.

«Εκείνο το στραβόξυλο, ο Κορνήλιος, αν και σας έστειλε να ταξιδέψετε στο άγνωστο και να βρείτε το Κοιμισμένο Καμπαναριό, πρέπει να παραδεχτώ ότι σας είπε και κάτι σωστό. Είπε πως για να κερδίσετε τις αναμνήσεις σας, πρέπει να συναντήσετε ξανά τους εαυτούς σας».

Ο Λουκάς συνέχισε να κοιτά χωρίς να βγάζει νόημα.

«Ω, ας μη σε ταλαιπωρώ άλλο με αινίγματα. Θα αφήσω το φάκελο κάτω από το έλατο, μαζί με τα υπόλοιπα που σε περιμένουν».

«Τι υπάρχει στο φάκελο;» ρώτησε ο Λουκάς.

Ο γέροντας χαμογέλασε και του έκλεισε το μάτι.

«Αναμνήσεις...» είπε. Ευχήθηκε στον Λουκά καλή ανάρρωση και τον αποχαιρέτησε κλείνοντας αθόρυβα την πόρτα.

Ενώ όμως ο γέροντας είχε φύγει από το δωμάτιο, ο Λουκάς τον άκουσε να μιλά μες στο μυαλό του.

«Ποτέ να μην ξεχάσεις το κατόρθωμά σου, Λουκά. Κάποτε όλοι θα μιλούν για το Αγόρι που νίκησε τον Χρόνο, το παιδί που μας έδωσε ελπίδα σε καιρούς σκοτεινούς. Τώρα κοιμήσου. Κοιμήσου και ονειρέψου. Θα είναι μακρύς ο δρόμος του γυρισμού και ποιος ξέρει αύριο τι μας περιμένει.

»Και να θυμάσαι. Εσύ και η Νοέλα είστε Ένα».

Ένα Γράμμα από το Παρελθόν

Λίγες στιγμές αργότερα, έξω από το δωμάτιο ακούστηκαν βήματα και μια γνώριμη φωνή, όλο λαχτάρα να φωνάζει: «Ξύπνησε, ξύπνησε!» Η πόρτα άνοιξε και να σου η Φωτεινή με το στόμα ορθάνοιχτο από χαρά και αγωνία. Ίσα που έριξε ένα σύντομο βλέμμα στον αδελφό της για να βεβαιωθεί πως ήταν ξύπνιος και έπειτα χίμηξε επάνω του σφικταγκαλιάζοντάς τον.

Ακολούθησαν γέλια και κλάματα μαζί. Και εκείνη η αγκαλιά έμοιαζε να κρατά για μια ολόκληρη αιωνιότητα.

«Ω, Φωτεινή.... Φοβήθηκα πως δεν σε ξαναδώ».

«Κι εγώ αδελφέ μου», είπε η Φωτεινή με αναφιλητά. «Νόμιζα πως δεν θα ξυπνούσες ποτέ. Σε παρακαλώ, μην ξαναφύγεις ποτέ από κοντά μου».

«Όχι. Ποτέ ξανά. Σταμάτα όμως να κλαις, εντάξει;»

Η Φωτεινή σκούπισε τα δάκρυα της. Έπειτα κοίταξε το γλαστρά-

κι στο κομοδίνο και είπε στον αδελφό της:

«Τα είδες τα κυκλάμινα; Για σένα τα μάζεψα».

«Σε ευχαριστώ. Είναι υπέροχα».

«Είναι από τον κήπο των Γουίνθροπ. Φυτρώνουν πολλά κυκλάμινα εδώ στο Όρναμεντ. Με βοήθησαν και τα κορίτσια στο μάζεμα, η Λίζα και η Μπεθ. Α, όσο για το σπαθί σου, μη φοβάσαι, δεν το έχασα. Το φύλαξα μέχρι να γίνεις καλά».

«Α, ναι, το σπαθί!» είπε ο Λουκάς. «Το είχα ξεχάσει».

«Μου το είχες δώσει πριν φύγεις. Όμως δεν έπρεπε να μου το αφήσεις. Θα ήταν καλύτερα αν το είχες μαζί σου».

«Δεν νομίζω πως θα μου χρησίμευε τελικά. Η τειχόπετρα ήταν πολύ πιο χρήσιμη. Όμως, ας τα αφήσουμε αυτά. Πώς είσαι εσύ; Το πόδι σου;»

«Είναι πολύ καλύτερα. Μπορώ να περπατάω τώρα. Με φρόντισαν οι γονείς του Τόμας –ας είναι καλά. Εσύ πώς νιώθεις;»

«Τώρα που σε είδα είμαι εντάξει, αν και εξαντλημένος».

«Ο Σιρ Κλάους είπε πως θα γίνεις σύντομα περδίκι, αρκεί να ξεκουραστείς».

«Ποιος είναι ο Σιρ Κλάους;»

«Ω, μα δεν τον είδες; Πριν λίγο έφυγε και... ήταν εδώ, μαζί σου. Αποκλείεται να μην τον είδες!»

«Δεν μου είπε το όνομά του. Κατά κάποιον τρόπο μου φάνηκε πολύ γνωστό το πρόσωπο του. Έμοιαζε με τον... με τον... (εδώ τα μάτια του Λουκά γουρλώσανε για τα καλά), όχι δεν μπορεί είναι αυτός!»

«Ναι, ναι!» είπε η Φωτεινή με το γνωστό της ενθουσιασμό. «Αυτός είναι! Μα δεν τον κατάλαβες απ' τη γενειάδα και το γέλιο του;»

«Αποκλείεται», είπε ο Λουκάς. «Αφού αυτός δεν...»

Ήθελε να πει «δεν υπάρχει», όμως κάτι μέσα του δεν τον άφησε να ολοκληρώσει. Ήταν πολλά αυτά που δεν πίστευε, όμως να! Ένα-ένα είχαν αρχίσει να κάνουν την εμφάνισή τους και με το πα-

ραπάνω.

«Ναι, αλλά γιατί τον είπες Σιρ; Σάντα δεν τον λένε;»

«Ως Σιρ μου συστήθηκε. Και οι Γουίνθροπ έτσι τον φωνάζουν. Απίθανο, έτσι; Εννοώ που τον γνωρίσαμε!»

«Ειλικρινά, από όλα όσα ζήσαμε, δεν ξέρω ποιο είναι το πιο απίθανο».

Εκείνη τη στιγμή ένα ιπτάμενο φωτάκι μπήκε στο δωμάτιο. Τα χρώματά του άλλαξαν με ξέφρενο ρυθμό. Πέταξε πάνω από τον Λουκά και έπειτα στάθηκε στο πλευρό της Φωτεινής.

«Η δεντρολαμπίτσα!» αναφώνησε έκπληκτος ο Λουκάς. «Μια τέτοια ακολουθούσα πριν βρεθώ στο σπίτι της Βλογιάς».

«Αυτή είναι», είπε η Φωτεινή. «Δηλαδή... αυτός. Ο Όλι είπε πως τον λένε Θινκλ. Είναι αρσενικό, αλλά δεν ξέρω πώς μπορεί να τις ξεχωρίζει».

«Ποιος είναι πάλι αυτός ο Όλι;»

«Ένας καλός και φιλικός Γίγαντας», εξήγησε η Φωτεινή. «Το κανονικό του όνομα είναι Ολέντζερο, όμως προτιμάει να τον φωνάζουμε Όλι. Είναι εκείνος που σε έβγαλε από το σπίτι της στρίγγλας».

«Ο Γίγαντας...» ψέλλισε ο Λουκάς που τώρα είχε αρχίσει να θυμάται. «Η πόρτα βροντούσε και το σπίτι έτρεμε ολόκληρο. Ένας Γίγαντας προσπαθούσε να μπει μέσα».

«Ήταν ο Όλι. Εκείνος μας έφερε κοντά σου. Λίγο αφότου έφυγες, ο Τόμας συνήλθε. Ήταν λιγάκι αναστατωμένος που είχες φύγει μαζί με το κερί του. Ήθελε να φύγουμε κι εμείς και να σε ψάξουμε, όμως αν γινόταν έτσι ίσως να χανόμασταν, οπότε αποφασίσαμε να σε περιμένουμε.

»Λίγο μετά ήρθε και μας βρήκε ο Όλι. Στην αρχή τρομάξαμε. Τα βήματα του ακούγονταν από μακριά και όταν είδαμε την πελώρια μορφή του να εμφανίζεται, ο Τόμας με πήρε και κρυφτήκαμε στα δέντρα. Ο Γίγαντας όμως μας είχε δει και μας φώναξε να βγούμε

έξω. Δεν ήθελε να μας κάνει κακό, αλλά να μας βοηθήσει. Είπε μάλιστα πως μας έψαχνε επειδή είχε δει από μακριά το ιπτάμενο ελκνηρότρενο καθώς έπεφτε και ήταν σίγουρος πως οι επιβάτες του –δηλαδή εμείς– θα χρειάζονταν βοήθεια».

«Αν είχε έρθει λίγο νωρίτερα...»

«Αυτό είπα κι εγώ. Όμως του πήρε πολύ μέχρι να μας εντοπίσει. Η περιοχή όπου πέσαμε ονομάζεται “Μπερδεμένοι Λόφοι” και την λένε έτσι επειδή εκεί πολλοί ταξιδιώτες έχουν χάσει το δρόμο τους. Λένε μάλιστα πως μερικοί από αυτούς έχουν στοιχειώσει σε εκείνα τα μέρη και πως αν τύχει και τους δεις, δεν πρέπει να τους ακολουθήσεις γιατί κινδυνεύεις να χαθείς κι εσύ».

«Αυτό έπαθα εγώ!» αναφώνησε ο Λουκάς. «Τους είδα. Τους ακολουθούσα και τους φώναζα, όμως κανείς τους δεν μου έδινε σημασία. Ω, Θεέ μου, δεν ήξερα ότι ήταν... φαντάσματα».

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί μέχρι ο Λουκάς να ζητήσει από τη Φωτεινή να συνεχίσει.

«Και τι έγινε μετά με τον Γίγαντα;»

«Όταν του είπα πως είχες φύγει, ο Όλι προσφέρθηκε να μας βοηθήσει. Μας σήκωσε στους ώμους του και ξεκινήσαμε να σε ψάχνουμε. Είχαμε απομακρυνθεί πολύ από το ελκνηρότρενο, όταν βρήκαμε τον Θινκλ... ή μάλλον, εκείνος μας βρήκε. Ο Όλι, ο οποίος μπορεί να μιλάει με τις δεντρολαμπίτσες, είπε πως ο Θινκλ είχε βρει ένα αγόρι και πως προσπάθησε να το οδηγήσει προς το μέρος μας. Το αγόρι όμως –που προφανώς ήσουν εσύ– τον άφησε για να μπει σε ένα σπίτι που κανονικά δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί».

Ο Λουκάς κοίταξε τη δεντρολαμπίτσα.

«Στην αρχή νόμιζα πως εκεί ήθελε να με οδηγήσει», είπε. «Ο Βλάκας πίστευα πως θα έβρισκα βοήθεια στο σπίτι».

«Δεν φταις εσύ, αδελφούλη. Πού να ξέρεις;»

«Οπότε έτσι ήρθε ο Γίγαντας στο σπίτι της Βλογιάς. Φαντάζομαι πως εκείνος μας μετέφερε εδώ, σωστά;»

«Όχι, δεν το έκανε ο Όλι. Ο Σιρ Κλάους ήταν που μας έφερε. Και μάντεψε με τι. Με το ιπτάμενο έλκνηθρο του!»

«Δηλαδή πετάξαμε και πάλι;»

«Ναι, δεύτερη φορά. Όμως ούτε και τότε την ευχαριστηθήκαμε την πτήση. Ξανά με την ψυχή στο στόμα ήμασταν».

«Και ο Όλι; Πού είναι τώρα;»

«Έφυγε μαζί με το κορίτσι που κρατούσε αιχμάλωτο η Βλογιά. Δεν θυμάμαι τι ακριβώς είπαν οι δυο τους, νομίζω όμως πως ο Σιρ Κλάους τον έστειλε να την πάει σ' ένα μέρος, σίγουρα μακριά από το Όρναμεντ».

«Κρίμα που δεν είναι εδώ, πάντως», είπε ο Λουκάς. «Ήθελα να τον ευχαριστήσω».

Και πάλι ακούστηκαν βήματα απ' έξω –αυτή τη φορά περισσότερα. Ο Λουκάς κοίταξε στην πόρτα και είδε τον Τόμας να μπαίνει με τα τρία αδέλφια του να τον ακολουθούν. Είχαν όλοι τους αγουροξυπνημένο ύφος, όμως κοιτούσαν τον Λουκά με θαυμασμό, σαν να έβλεπαν κάποια διάσημη προσωπικότητα.

«Επιτέλους», είπε ο Τόμας. «Ο γενναίος μας Λουκάς επέστρεψε!»

«Γεια σου Τόμας», χαιρέτησε σιγανά ο Λουκάς, νιώθοντας αμχανία μπροστά στα υπόλοιπα παιδιά.

«Λοιπόν, αν και είσαι ήδη μερικές νύχτες εδώ, σε καλωσορίζω στο σπιτικό μας. Να σου συστήσω τα αδέλφια μου. Από 'δω η Λίζα, ο Ντιν και η Μπεθ. Περιέμεναν πολύ να σε γνωρίσουν».

Η Λίζα και ο Ντιν του έδωσαν το χέρι και τις ευχές τους για καλή ανάρρωση. Όσο για την Μπεθ, που ήταν πολύ ντροπαλή, του χάρισε απλώς ένα σύντομο χαμόγελο.

«Γεια σου Λουκά, χαίρομαι που σε γνωρίζω», είπε ο Ντιν με ένα χαμόγελο ως τα αυτιά. «Ο Τόμας μού είπε πως σου αρέσουν τα σπαθιά και οι ιππότες. Αναρωτιόμουν αν θα ήθελες να παίξουμε ξιφασκία όταν σηκωθείς, με το καλό».

«Η αδελφή σου κόντεψε να πεθάνει απ' την αγωνία της μέχρι να ξυπνήσεις», είπε η Λίζα, ευγενική, μα λιγότερο ενθουσιώδης από τον Ντιν. «Χαίρομαι που είσαι και πάλι καλά, Λουκά».

«Λοιπόν παιδιά, τι θα λέγατε να πάτε κάτω και να βοηθήσετε τη μαμά να ετοιμάσει τραπέζι;» είπε ο Τόμας. «Είμαι σίγουρος πως ο Λουκάς πεινάει και η μαμά του έχει τάξει ένα καλό γεύμα».

«Καλά λες», είπε ο Ντιν. «Τώρα που συνήλθε ο Λουκάς θα κάνουμε διπλό πάρτι, αφού δεν έχουμε γιορτάσει τον ερχομό σου ακόμα!»

«Και θα γίνει μεγάλο πάρτι, όντως», συμπλήρωσε η Λίζα. «Όλοι στο χωριό περιμένουν πώς και πώς να συνέλθει ο Λουκάς. Θα έχουμε κόσμο απόψε».

«Οπότε λοιπόν πηγαίνετε να ετοιμαστείτε», είπε ο Τόμας. «Θέλω να πω δυο λόγια με τον Λουκά πριν σηκωθεί. Εμπρός!»

Τα παιδιά έφυγαν από το δωμάτιο με τρίτη την Μπεθ που στάθηκε για λίγο στην πόρτα, ρίχνοντας ένα τελευταίο βλέμμα στο Λουκά.

Ο Τόμας κάθισε δίπλα στο Λουκά και τον ακούμπησε στον ώμο.

«Είσαι καλύτερα τώρα;»

«Ναι...» απάντησε ο Λουκάς που ντρεπόταν να κοιτάξει κατάματα τον Τόμας. «Συγγνώμη που πήρα το θαυματουργικό κερί σου».

«Χμ... ναι. Το κερί μου. Θα πρέπει να κουβεντιάσουμε κάποια στιγμή για αυτό».

«Δεν το έκανα με κακή πρόθεση», είπε ο Λουκάς. «Θέλω να το ξέρεις».

«Το ξέρει, το ξέρει», είπε η Φωτεινή. Ο Τόμας ανοιγόκλεισε το στόμα, αλλά δεν βγήκε φωνή από τα χείλη. Στη συνέχεια πήρε βαθιά ανάσα και είπε:

«Λοιπόν, άκου τι έγινε. Στην αρχή θύμωσα, είναι η αλήθεια. Όταν συνήλθα και μου είπε η Φωτεινή πως είχες φύγει μαζί με το φανάρι, έγινα έξω φρενών. Ίσως δεν έπρεπε να αντιδράσω έτσι –το παραδέχομαι– αλλά, βλέπεις, δεν μου είχε συμβεί ποτέ ξανά να

απομακρυνθώ τόσο πολύ από το κερί μου. Μπορεί να ακούγεται υπερβολικό σε εσάς, τα παιδιά των Ανθρώπων, όμως εμείς οι Θαυματοουργοί είμαστε δεμένοι με τα κεριά μας. Και όσο σκεφτόμουν πως το κερί βρισκόταν στα χέρια ενός παιδιού που ανά πάσα στιγμή κινδύνευε να χαθεί στην ομίχλη και τη θύελλα των Μπερδεμένων Λόφων, η ταραχή μου όλο και μεγάλωνε. Ήμουν σχεδόν σίγουρος πως δεν θα έβλεπα τη φλόγα ξανά. Το μυαλό μου γέμισε με άσχημες σκέψεις... για σένα... για όλους».

Ο Λουκάς έσκυψε το κεφάλι από ντροπή. Για λίγο επικράτησε ησυχία στο δωμάτιο. Έπειτα ο Τόμας ακούμπησε ξανά το χέρι στον ώμο του Λουκά και είπε:

«Όμως, όταν τελείωσε αυτή η ιστορία, τότε συνειδητοποίησα πόσο γενναίος είσαι φίλε μου. Ταξίδεψες μόνος μέσα στη χιονοθύελλα μόνο και μόνο για να φέρεις βοήθεια για εμάς. Και όλο αυτό συνέβη επειδή εγώ, πάνω στον πανικό μου, ευχήθηκα για ένα ιπτάμενο όχημα το οποίο δεν ήξερα να οδηγώ».

«Το έκανες για να μας σώσεις», είπε ο Λουκάς.

«Έτσι όμως θα μπορούσα να σας σκοτώσω. Δεν έπρεπε να θέσω τις ζωές σας σε τέτοιο κίνδυνο. Όμως δείλιασα μπροστά στους Αρουραίους και... τέλος πάντων, αυτό που θέλω να πω είναι πως θεωρώ τη δική σου πράξη πολύ πιο γενναία από όσες έκανα εγώ ως Θαυματοργός. Μακάρι να ήμουν κι εγώ τόσο θαρραλέος σαν κι εσένα, αλλά δεν είμαι».

«Μα τι λες Τόμας;» είπε η Φωτεινή. «Γιατί αμφιβάλεις για τον εαυτό σου; Ξέχασες τι έκανες όταν βρεθήκαμε στο σπίτι της Βλογιάς;»

«Ε, δεν έκανα και τίποτα το σπουδαίο. Κι αν δεν ήταν ο Όλι, δεν ξέρω αν θα έβρισκα το θάρρος να έμπαινα εκεί μέσα. Έτσι κι αλλιώς η Βλογιά ξέφυγε, οπότε...»

«Μα, για τι πράγμα μιλάτε;» επενέβη ο Λουκάς. «Πείτε μου κι εμένα να ξέρω».

Τότε η Φωτεινή κοίταξε το Λουκά και είπε:

«Ο Τόμας ήταν που σε έβγαλε από εκείνο το σπίτι. Πάλεψε με την απάισια στρίγγλα για να απελευθερώσει εσένα και την...»

«Κάποιος έπρεπε να μπει μέσα», τη διέκοψε ο Τόμας νιώθοντας άβολα με το να ακούει τη Φωτεινή να αφηγείται το κατόρθωμά του. «Εσύ δεν μπορούσες να μπεις αφού καλά-καλά δεν γινόταν να σταθείς στα πόδια σου. Όχι πως κι αν μπορούσες θα σε άφηναν να το κάνεις, βέβαια! Όσο για τον Όλι, δεν χωρούσε να μπει –τόσο τεράστιος που ήταν– και από την άλλη, όπως θυμάσαι, κρατούσε το σπίτι γιατί να μην μετακινηθεί».

«Το σπίτι;» ρώτησε ο Λουκάς γουρλώνοντας για άλλη μια φορά τα μάτια.

«Ναι», του είπε ο Τόμας. «Δεν ξέρω αν σου το είπαν ήδη, αλλά το σπίτι της Βλογιάς μπορεί και... περπατάει. Είχα ακούσει τις ιστορίες που έλεγαν για αυτό, όμως, αλήθεια σου λέω, έτσι και δεν το είχα δει εκείνη τη νύχτα να συμβαίνει, δεν θα το πίστευα ποτέ μου! Ευτυχώς που ήταν ο Γίγαντας μαζί μας και το κράτησε εκεί, διαφορετικά μάλλον θα βρισκόσουν ακόμα μέσα του κι όχι εδώ μαζί μας».

«Ναι, ευτυχώς που ήταν ο Όλι», είπε η Φωτεινή κοιτώντας τον Θινκλ που πετούσε πέρα-δώθε στο δωμάτιο αλλάζοντας χρώματα. «Χρωστάμε πολλά στον καλό μας Γίγαντα, όπως επίσης και σ' εσένα Τόμας. Και σταμάτα επιτέλους να πιστεύεις ότι το μόνο που έκανες ήταν χαζές και επιπόλαιες κινήσεις. Θυμήσου τι είπε ο Σιρ Κλάους. Είσαι θαυματουργός. Σκοπός σου είναι να φέρνεις χαρά και ευτυχία, κι όχι να πολεμάς και να στερείς ζωές».

Τώρα ο Λουκάς κοιτούσε τον Τόμας με ενθουσιασμό. Μέχρι πριν πίστευε πως ο Τόμας δεν ήταν τίποτα άλλο από ένας ανέμελος νεαρός, γεμάτος αυτοπεποίθηση, που τριγυρνούσε επιδεικνύοντας τις γνώσεις του και την ικανότητά του ως θαυματουργός. Όμως τώρα, καθώς τον φανταζόταν να μπαίνει στο σκοτεινό σπίτι και να

παλεύει με την τερατώδη γριά για να τον σώσει, έβλεπε έναν Τόμας πολύ διαφορετικό, περισσότερο υπεύθυνο και λιγότερο καυχησιάρη. Και κατά κάποιο τρόπο τώρα τον ένιωθε σαν δικό του άνθρωπο, έναν καλό φίλο που θα προστάτευε αυτόν και την αδελφή του ως το τέλος του παράξενου ταξιδιού τους.

«Πάντως, ελπίζω να δέχεσαι τη συγγνώμη μου», είπε ο Λουκάς. «Θέλω να πω, για το κερί...»

«Κι εγώ ελπίζω να δέχεσαι τη δική μου», ανταπάντησε ο Τόμας. «Εξαιτίας μου έγινε ό,τι έγινε. Τα έκανα θάλασσα με το ιπτάμενο ελκνηρότρενο. Πρέπει οπωσδήποτε να μάθω να οδηγώ».

«Αρκετά βρε παιδιά με τις συγγνώμες», είπε η Φωτεινή. «Είμαστε καλά, αυτό έχει σημασία. Ελπίζω να είναι καλά και ο Τόμι μου... Μακάρι να ήταν κι αυτός εδώ, μαζί μας».

«Μα ναι, το κουτάβι», είπε ο Λουκάς καθώς θυμήθηκε πως ο Τόμι είχε μείνει πίσω. «Τι να κάνει άραγε;»

«Θα γυρίσω στην Κάντελαϊτ για να τον βρω», είπε ο Τόμας. «Πρέπει να το κάνω. Άφησα σχεδόν όλα μου τα υπάρχοντα στο πανδοχείο. Όλες οι αναμνήσεις του ταξιδιού μου έχουν μείνει στην Κάντελαϊτ. Τα μόνα που ήρθαν στο σπίτι μαζί μου είναι το κερί και εσείς οι δύο. Κάτι είναι κι αυτό».

«Δεν φοβάσαι να πας ξανά στην Κάντελαϊτ;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Φοβάμαι λιγάκι, είναι η αλήθεια. Όμως αυτή τη φορά θα πάω προετοιμασμένος. Και δεν θα είμαι μόνος. Μαθεύτηκε στο Όρναμεντ και στα γύρω χωριά τι έγινε εκεί, οπότε πολλοί θα πάνε για να παρευρεθούν στο Κοινοβούλιο και να μιλήσουν με τους Αφέντες των Ευχών. Δεν θα αφήσουμε κανέναν να πειράξει την πόλη των Χαμένων Ευχών».

«Θα σε αφήσει να πας ο γερο-Τομ;» είπε η Φωτεινή γελώντας.

«Ποιος είναι ο γερο-Τομ;» ρώτησε ο Λουκάς.

«Ο παππούς μου», είπε ο Τόμας. «Από τότε που γύρισα, μου λέει συνέχεια τα ίδια πράγματα: “Σ’ τα ‘λεγα εγώ πως υπάρχουν Ποντι-

κάνθαροι, Στοιχειά και Στρίγγλες!” Αλλά μιας που τον ανέφερα, τώρα που συνήλθες, δεν πάμε κάτω να τον γνωρίσεις;»

«Θα τον συμπαθήσεις πολύ», είπε η Φωτεινή. «Ανυπομονεί να σου μιλήσει. Μας είπε πως κάποτε, όταν ήταν κι εκείνος παιδί, είχε χαθεί στο χιόνι και το μόνο που είχε μαζί του ήταν ένα μικρό φανάρι...»

«...με το οποίο ταξίδευε σαράντα νύχτες, χωρίς φαγητό και νερό», συμπλήρωσε ο Τόμας. «Οι γνωστές υπερβολές του παππού μου».

«Λοιπόν τι λες;» ρώτησε η Φωτεινή. «Πάμε;»

«Καλή ιδέα», είπε ο Λουκάς. «Αρκετά έμεινα ξαπλωμένος. Θέλω να περπατήσω λιγάκι».

«Θα περπατήσεις», είπε ο Τόμας βοηθώντας τον να σταθεί στα πόδια του. «Μόνο μην πας πολύ μακριά αυτή τη φορά, εντάξει;»

Οι τρεις τους γέλασαν και έπειτα βγήκαν από το δωμάτιο για να πάνε κάτω όπου τους περίμεναν οι υπόλοιποι Γουίνθροπ.

Μπήκαν στο σαλόνι, μια ευρύχωρη αίθουσα στολισμένη με ένα καφεκίτρινο χαλί, κόκκινες κουρτίνες και κρεμασμένα λιόπηνα. Το τζάκι καταλάμβανε σχεδόν έναν από τους τοίχους και ήταν λίγο μεγαλύτερο από το έλατο που βρισκόταν πλάι. Συνάντησαν τα αδέρφια του Τόμας που είχαν έρθει νωρίτερα στο δωμάτιο, καθώς και τη μητέρα τους, την κυρία Αμάντα που κρατούσε στην αγκαλιά της τη μικρή Έλι, ένα γλυκύτατο μωρό με φουσκωτά μάγουλα και κόκκινες μπουκλίτσες. Όλοι τους φορούσαν τις νυχτικές τους κι έτσι ο Λουκάς δεν ντράπηκε που ήταν ντυμένος με τη ριγέ πιτζάμα που του είχαν φορέσει τη νύχτα που τον έφεραν στο σπίτι.

«Λουκά, να σου συστήσω τη μητέρα μου», είπε ο Τόμας. «Είναι η πιο καλή και όμορφη μαμά σε όλο το Έβεργουις. Και ετούτη εδώ η φάτσα είναι η Έλι, το πιο φασαριόζικο μωρό του Όρναμεντ», είπε και πήρε την αδελφή του αγκαλιά.

«Χαίρω πολύ», είπε ο Λουκάς.

«Κι εγώ αγόρι μου», είπε η κυρία Αμάντα με στοργικό χαμόγελο. «Ελπίζω να είσαι καλύτερα τώρα. Θέλω να νιώθεις σαν στο σπίτι σου».

«Πού είναι ο κύριος Ίαν;» ρώτησε η Φωτεινή βλέποντας πως ο πατέρας του Τόμας έλειπε.

«Πήγε μαζί με τον παππού να συνοδεύσουν τον Σιρ Κλάους μέχρι το έλκνηρο του», είπε ο Ντιν. «Θα έρθουν σε λίγο».

«Ελάτε, πάμε στο τραπέζι», είπε η κυρία Αμάντα. «Έχουμε ετοιμάσει κάτι για σένα, Λουκά. Είμαι σίγουρη ότι θα πεινάς πολύ».

Πηγαίνοντας προς το τραπέζι, ο Λουκάς διαπίστωσε πως δεν ήταν μόνο οι Γουίνθροπ που τον περίμεναν στο σαλόνι. Μπορεί να μην είχαν προλάβει να φορέσουν τα καλά τους, είχαν όμως ετοιμάσει το γεύμα που είχαν υποσχεθεί στη Φωτεινή μόλις ο αδελφός της θα σηκωνόταν. Μια τρανή δόση πρωινού, με αφράτο κέικ, τραγανό κορμό, ανχιστή πίτα, μπισκότα και ζαχαρωτά και μια πελώρια πουτίγκα πηγμένη στη σοκολάτα. Ποτέ ο Λουκάς δεν πίστευε πως θα καθόταν σε ένα τόσο πλούσιο τραπέζι. Θα έλεγε κανείς πως όλες εκείνες τις λικουδιές τις προόριζαν για τον ερχομό βασιλιάδων και όχι για απλά παιδιά από ξένα μέρη.

«Εμπρός, λάβετε θέσεις», τους παρότρυνε η κυρία Αμάντα. «Όχι εσύ Ντιν! Θα περιμένεις να γυρίσει ο πατέρας. Ευκαιρία να πάτε πάνω και να αλλάξετε».

«Τότε θα περιμένουμε κι εμείς τον κύριο Ίαν και να φάμε όλοι μαζί», είπε η Φωτεινή.

«Όχι καλή μου, εσείς πρέπει να φάτε για να πάρετε δυνάμεις», είπε η κυρία Αμάντα στα παιδιά. «Ξεκινήστε λοιπόν. Πρώτα το φαγητό και μετά τα δώρα».

«Τα δώρα;» απόρησε ο Λουκάς.

Όπως κατάλαβε, το λαχταριστό γεύμα δεν ήταν η μόνη έκπληξη που τον περίμενε. Ήταν κι ένας σωρός από δώρα, στοιβαγμένα

κάτω από το ψηλό έλατο, όλα για εκείνον και την αδελφή του. Όταν του το είπαν, φυσικά αδυνατούσε να το πιστέψει γιατί ποτέ στη ζωή του δεν θυμόταν να είχαν πάρει τόσα πολλά δώρα, όπως επίσης τα δυο παιδιά δεν θυμούνταν να είχαν νιώσει ποτέ τόσο ευηρόσδεκτα σε σπίτι, πόσο μάλλον σε ξένο.

Όλα αυτά μαζί, η θερμή υποδοχή, οι φίλοι, το πλούσιο τραπέζι, τα δώρα και η θαλπωρή, έκαναν τα δυο αδέλφια να ξεχάσουν προσωρινά την αγωνία και τις άσχημες στιγμές που έζησαν στο παράξενο ταξίδι τους και τους γέμισαν την καρδιά με όμορφα συναισθήματα. Ειδικά ο Λουκάς αισθάνθηκε μέσα του κάτι που είχε πολλά χρόνια να ζήσει: Χριστούγεννα, ό,τι κι αν σήμαινε αυτό για ένα παιδί που είχε χαθεί και έψαχνε το δρόμο για το σπίτι.

«Κοιτάξτε!» φώναξε η Λίζα δείχνοντας προς το παράθυρο. «Φεύγει, ελάτε να τον δείτε!»

Οι Γουίνθροπ, ο Λουκάς και η Φωτεινή, έτρεξαν για να προλάβουν το θέαμα και στάθηκαν στα παράθυρα του μεγάλου σαλονιού.

Είχε πάψει να χιονίζει. Τα σύννεφα είχαν χαθεί στον ορίζοντα και τώρα ο ουρανός είχε αποκτήσει και πάλι το βαθυκύανο χρώμα του. Το Όρναμεντ φαινόταν από ψηλά, ήσυχο και ατάραχο σαν τον ύπνο που απολάμβαναν ακόμα οι πιο πολλοί κάτοικοι του.

Και να! Πάνω από τα σπιτάκια του χωριού, ένα έλκηθρο πετούσε. Ο Σιρ Κλάους και οι ιπτάμενοι τάρανδοί του μόλις εγκατέλειπαν το Όρναμεντ και το Λόφο του Γκλόου. Πέταξαν πάνω από την Κρυστάλλινη Λίμνη και κατευθύνθηκαν προς τα βουνά όπου και χάθηκαν από τα μάτια που τους παρακολουθούσαν με ενθουσιασμό. «Στο καλό Πατέρα Κλάους», είπε ο Τόμας. «Να μας ξανάρθεις σύντομα με ευχάριστα νέα».

Οι Γουίνθροπ είπαν αντίο και στη συνέχεια ένας-ένας κάθισαν στο τραπέζι. Ο Λουκάς και η Φωτεινή έμειναν για λίγο ακόμα μπροστά από το παράθυρο, κοιτώντας τον ουρανό και το μεγάλο λαμπερό Άστρο που φώτιζε την πλάση.

«Πίστευες πως θα το βλέπαμε αυτό κάποτε;» ρώτησε η Φωτεινή.

«Πολλά είναι αυτά που δεν πίστευα ως τώρα», παραδέχτηκε ο Λουκάς μελαγχολικά. «Πολύ περισσότερα από τον Σιρ Κλάους και το ιπτάμενό του έλκηθρο. Λίγο κόντεψα να πεθάνω. Όμως ζω και είμαι εδώ κοντά σου. Είμαι ζωντανός... όπου κι αν βρίσκομαι».

Η Φωτεινή τον αγκάλιασε.

«Ίσως μου δόθηκε μια δεύτερη ευκαιρία», είπε ο Λουκάς. «Μια ευκαιρία να εκτιμήσω τα θαύματα αυτού του παράξενου κόσμου... Για στάσου όμως. Ο Σιρ Κλάους ανέφερε ένα γράμμα».

«Α, ναι!» είπε η Φωτεινή και έτρεξε προς το έλατο όπου άρχισε να ψαχουλεύει ανάμεσα στα δώρα. «Κάπου εδώ πρέπει να το άφησε... Το βρήκα!»

Ήταν ένας μικρός, λευκός φάκελος. Ο Λουκάς τον πήρε στα χέρια του. Δεν αναγράφονταν τα στοιχεία ούτε του αποστολέα, ούτε του παραλήπτη. Υπήρχε μόνο μια σημείωση:

το γράμμα ενός παιδιού που πίστευε στη Νοέλα

«Τι λέει;» ρώτησε ανυπόμονα η Φωτεινή.

Ο Λουκάς άνοιξε το φάκελο και έβγαλε το γράμμα. Ήταν μια σελίδα από σχολικό τετράδιο, γραμμένη πίσω-μπρος. Κόντεψε να του πέσει από τα χέρια όταν αναγνώρισε το γραφικό του χαρακτήρα.

«Μα όχι... δεν μπορεί να είναι...»

Το γράμμα ήταν δικό του! Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που το είχε δώσει στους γονείς του να το πάνε στο ταχυδρομείο. Είχε γίνει κι αυτό μέρος των χαμένων του αναμνήσεων, μα τώρα, έπειτα από τόσον καιρό κι ενώ τόσα πράγματα είχαν αλλάξει, το γράμμα βρισκόταν και πάλι στα χέρια του.

Κι ήταν ένα γράμμα γεμάτο αναμνήσεις. Αναμνήσεις που ξεπήδησαν μέσα από το σκοτάδι καθώς τα δυο παιδιά ξεκίνησαν να διαβάζουν κάτω από το στολισμένο δέντρο.

28/12/19...

Αγαπητέ Σιρ Κλάους,

Με λένε Λουκά και είμαι οχτώ. Έχω έναν αδελφό, τον Λάμπρο, που πάει έκτη Δημοτικού και μια αδελφή, τη Φωτεινή, που δεν έχει πάει ακόμα σχολείο. Τη μαμά μου τη λένε Ναταλία και είναι δασκάλα μουσικής. Τον μπαμπά μου Άγγελο και δουλεύει σε βιβλιοπωλείο. Μένουμε στην Τσιμεντούπολη, αλλά δεν μας αρέσει εδώ. Το χειμώνα βρέχει πολύ και το καλοκαίρι κάνει ζέστη. Ποτέ δεν χιονίζει, γι' αυτό και θα θέλαμε να ζούμε εκεί που μένεις εσύ όπου τα Χριστούγεννα δεν τελειώνουν ποτέ και έχει άφθονο χιόνι για να παίζουμε.

Οι συμμαθητές μου δεν πιστεύουν ότι υπάρχει η Νοέλα και για σένα λένε πως το όνομα σου είναι διαφορετικό από αυτό που ξέρουμε. Λένε πως κατοικείς στο Βόρειο Πόλο και σε λένε Άγιο Βασίλη. Είδα και μια ταινία στην οποία σε αποκαλούν Σάντα. Τα ξαδέλφια μου, ο Θανάσης και η Χριστίνα, λένε πως δεν υπάρχουν, επειδή δεν τους φέρνεις εσύ τα δώρα, αλλά ο θεός μου που. Εγώ όμως πιστεύω τον μπαμπά μου γιατί ξέρω ότι ποτέ δεν λέει ψέματα. Είναι ο πιο καλός μπαμπάς του κόσμου και γνωρίζει πράγματα που δεν τα ξέρουν οι άλλοι μπαμπάδες. Έχει ταξιδέψει σε πολλά μέρη και ένα από αυτά πρέπει να 'ναι κι η Νοέλα, επειδή μας έχει πει πολλές ιστορίες από εκεί.

Τέρυνσι του ζήτησα να πάμε στη Νοέλα, αλλά δεν μπορούσε να λείψει από τη δουλειά τις μέρες των γιορτών. Θα ερχόμασταν φέτος, αλλά και πάλι δεν μπορέσαμε επειδή η αδελφή μου είχε ένα ατύχημα. Τη χτύπησε αυτοκίνητο και παραλίγο θα τη χάναμε για πάντα. Ευ-

τυχώς όμως οι γιατροί την έδωσαν. Πέρασαμε τα Χριστούγεννα στο νοσοκομείο, όμως μιλούσαμε για τη Νοέλα με τη Φωτεινή. Μια μέρα θα έρθουμε γιατί το θέλουμε και οι δυο πολύ. Ο μπαμπάς είπε πως θα προσπαθήσει να πάρει άδεια από τη δουλειά του χρόνου.

Ο κόσμος λέει πως εσύ φέρνεις τα παιχνίδια στα παιδιά για αυτό και σου στέλνουν γράμματα. Εγώ, όμως, το μόνο που ζήτησα από τα Χριστούγεννα ήταν να γίνει καλά η αδελφή μου. Θα περιμένω να περάσει η χρονιά και θα κάνω υπομονή ως τα επόμενα Χριστούγεννα για να έρθω στη Νοέλα. Θα είμαι εννιά τότε και ίσως να μπορώ να καθαλάω τάρανδους.

Ελπίζω να είσαι εκεί και να μας περιμένεις. Ο μπαμπάς λέει ότι σου αρέσουν τα μπισκότα.

Καλά Χριστούγεννα,
Λουκάς Λουμιέρης

ΥΓ: Μαζί με το γράμμα σου στέλνω μια φωτογραφία της οικογένειάς μου για να μας αναγνωρίσεις όταν θα σε επισκεφτούμε.

ΥΓ1: Έχεις τους χαιρετισμούς και τις ευχές της αδελφής μου. Ήθελε να σου στείλει γράμμα, αλλά δεν ξέρει να γράφει ακόμα.

ΥΓ2: Θα ερχόμουν και μόνος στη Νοέλα μόνο που δεν ξέρω το δρόμο. Ο μπαμπάς δεν μου λέει πού είναι. Κάποτε είχαμε ανέβει στην ταράτσα και μου έδειξε ένα αστέρι. Μου είπε πως η Νοέλα είναι εκεί και θα συνεχίσει να βρίσκεται εκεί για όσο εμείς πιστεύουμε, αλλιώς θα χαθεί. Αναρωτιέμαι, μπορεί όντως να χαθεί ένας κόσμος αν πάψει ένα παιδί να πιστεύει;

Ευχαριστίες

Ίσως αυτή η ιστορία να μην είχε καταφέρει να βρει το δρόμο της εάν δεν υπήρχαν μερικές «δεντρολαμπίτσες» και κάμποσοι «θαυματοουργοί» για να ρίξουν λίγο φως στο σκοτεινό μονοπάτι. Για αυτό θα ήθελα να ευχαριστήσω τους φίλους και συγγραφείς Παναγιώτη Κροκίδα, Αντώνη Πάσχο και Ευθυμία Δεσποτάκη, που βοήθησαν ο καθένας με το δικό του ξεχωριστό τρόπο το βιβλίο να ξεκινήσει την αναζήτησή του. Ευχαριστώ επίσης το φόρουμ sff.gr για τη σπουδαία υποστήριξη που μου έδειξε όλα αυτά τα χρόνια.

Ιδιαίτερη ευγνωμοσύνη οφείλω στον καλό μου φίλο Λευτέρη Κεραμίδα για τις αλλεπάλληλες αναγνώσεις, την επιμέλεια και πιο πολύ για το ενδιαφέρον που έδειξε από την αρχή έως σήμερα.

Βέβαια το μεγαλύτερο ευχαριστώ πηγαίνει στην Κατερίνα που φυλάει τη Νοέλα στην ομορφότερη, μυστική κρυψώνα: την καρδιά της.

Γιώργος Χατζηκυριάκος

Το Βιβλίο του Γιώργου Χατζηκυριάκου «Το Τραγούδι του Χρόνου, η χώρα των χαμένων ευχών» διορθώθηκε και σελιδοποιήθηκε στα Γιάννενα. Τυπώθηκε σε χίλια αντίτυπα στο τυπογραφείο Δεκάλογος για λογαριασμό των Βορειοδυτικών εκδόσεων.

Το e-book του Βιβλίου κυκλοφορεί ελεύθερα και δωρεάν, όπως όλα τα e-books των Βορειοδυτικών εκδόσεων.

Από μικρό παιδί ο Λουκάς άκουγε από τον πατέρα του ιστορίες για τη Νοέλα, έναν μαγικό κόσμο όπου τα Χριστούγεννα δεν τελειώνουν ποτέ και κάθε ευχή μπορεί να βγει αληθινή. Όμως τα χρόνια πέρασαν και ο Λουκάς έπαψε να πιστεύει στα όνειρα, καταδικάζοντας τη Νοέλα στη λήθη, μαζί με όλα όσα παίρνει ο Χρόνος στο πέρασμά του.

Όσπου μια νύχτα, εντελώς απρόσμενα, ο Λουκάς μαζί με τη Φωτεινή, τη μικρότερη αδελφή του, βρίσκονται στους δρόμους της Κάντελαϊτ, της πιο ξακουστής πόλης της Νοέλα. Τα πράγματα μπερδεύονται ακόμα πιο πολύ όταν τα δύο παιδιά συνειδητοποιούν ότι έχουν χάσει τις αναμνήσεις τους.

Κάπως έτσι ξεκινά ένα μαγευτικό ταξίδι, γεμάτο αναπάντεχες εκπλήξεις, μα και τρομακτικές εμπειρίες. Ο Λουκάς και η Φωτεινή θα περάσουν από φανταστικούς τόπους, θα γνωρίσουν μοναδικούς φίλους, θα πολεμήσουν με εχθρούς πάνω από τις δυνάμεις τους και θα κληθούν να αναμετρηθούν με τον ίδιο τον Χρόνο και τις στρατιές του.

Θα μάθουν καλά πως κανείς και τίποτα δεν χάνεται, αρκεί να υπάρχει κάποιος που θα τον αναζητήσει...

...όσο μακριά κι αν χρειαστεί να φτάσει για να τον βρει.